

1. Tal til mit hjerte

Tal til mit hjerte om Jesus,
sænk i min sjæl hvert et ord,
lad mig påny få at høre
dejligste budskab på jord.
Mind mig om englenes jubel
fordum på Betlehems vang:
“Ære ske Gud i det høje,”
“Fred over jorden,” det klang.

*Tal til mit hjerte om Jesus,
sænk i min sjæl hvert et ord,
lad mig påny få at høre
dejligste budskab på jord.*

Fastende, ene i ørknen,
da han vor dødsfjende vog,
hvor, som sit sejrige våben,
livsordets sværd han uddrog.
Mind mig om Frelserens møje,
tårer og blodige sved,
medens kun goder til andre
fulgte hans signede fjed.

Tal om hans vandring til korset,
tal om hans smerte og død;
mind mig om ordet ved graven:
“Han er opstanden”, det lød.
Syng om forløsningens under,
kærligheds vældige magt,
stands, lad mig sige: “Jeg elsker,
ham som har alting fuldbragt!”

author→ Fanny J. Crosby (Altered)
composer→ Jno. R. Sweeney

2. Jesus ene

Jesus ene er vort budskab,
han vort emne være skal.
Vi vil blot ophøje Jesus,
og vi følge vil hans kald.

*Jesus ene, Jesus altid,
alt i alle, livets ord!
Jesus, Frelser og Forsoner,
Helliggører, Konge stor!*

Jesus ene er vor Frelser,
al vor skyld han tog på sig,
sin retfærdighed han giver,
styrker os på livets vej.

Jesus ene er vor Herre,
han i ydmygt hjerte bor;
frygter ej, han os vil give
kraft og nåde, om vi tror.

Jesus ene vi forventer,
til hans komme frem vi ser;
alt forandres, han forbliver,
evigt han den samme er.

author→ J. H. Burke

3. To mig

To mig, o du Guds Lam,
to mig fra synd,
med dit forsoningsblod,
o, to mig ren.

Rens mig fra plet og sving,
Jesus dig mere lig,
vil du miskundelig
herske i mig.

To mig, o du Guds Lam,
to mig fra synd,
at jeg i alt, lig dig,
må blive ren!

Lad floden purpurrød,
som fra din side flød,
fri mig fra synd og død,
gøre mig ren!

To mig, o du Guds Lam,
to mig fra synd!
Ved tro, dit dyre blod
vil to mig ren.

Så nær er du hos mig,
jeg hviler trygt i dig,
o, renselse så rig,
frelst, frelst fra synd.

author→ Dr. Lowell Mason

tune→ Bethany

4. Frelser tag du min hånd

Frelser, tag du min hånd
og lær mig så,
at jeg i dine spor
altid må gå.

Herre, for hver en dag
mig til dit hjerte drag,
at du med velbehag
lede mig må.

Klippen med livets vand
følger jo med,
manna til hver en dag
sender du ned.

Jesus, du har mig kær,
og omsorgsfuld du er;
i alt jeg nåde ser
og kærlighed.

Jesus i dine spor
nu følger jeg;
lad mig i lyst og nød
være hos dig.

Hvad kan jeg ønske mer,
du, som min trang jo ser,
og som min tilflugt er,
værner om mig.

5. O, Betels Gud

O, Betels Gud, du ved din hånd
dit folk vil mætte end,
du ledte vore fædres færd
på pilgrimsvandringen.

Vor bøn, vort løfte vi nu bær'
til nådens trone frem.

O, fædres Gud, vær også Gud
for os, som følger dem.

Og når i rådløshed vi er,
så styr du selv vor fod.
Giv dagligt brød til os hver dag
og klæd os, Fader god.

Lad dine vinger dække os
til sidste vandringsår,
til i vort kære faderhus
vor sjæl med fred indgår.

Må vi velsignes så af dig,
vi beder inderlig;
thi du er vor udvalgte Gud,
vor del evindelig.

author→ W. H. Havergal

tune→ Evan

6. Her mens alt er stille

Her, mens alt er stille,
bier jeg på dig,
Herre, om du ville
tale nu til mig.

Mens du fra det høje
gennemskuer mig,
vil jeg stille bøje
hertet dybt for dig.

Dine ord, som smerte,
ejer himlens trøst.
Stille skal mit hjerte
lytte til din røst.

Ord, som vederkvæger,
du kun sende kan,
fyld mit tomme bæger
helt med livets vand.

Herre, jeg er stille
vendt i bøn mod dig,
kraftens dybe kilde
selv du åbne mig.

author→ H. Green
composer→ E. M. Grimes

7. Alt hvad jeg har

Alt hvad jeg har, jeg gerne
dig giver, Frelser god;
thi du min synd har båret,
du gav for mig dit blod;
her har du da mit hjerte,
det være evig dit,
ak, rens det vel fra synden,
til det som sne er hvidt.

Her har du hu og tanke,
mit sind og al min sjæl,
o, tag det, Jesus kære,
du det forvare vel;
her har du mine øjne,
må de din sandhed se;
her har du mine læber,
din nåde priser de.

Her har du mine øren,
dit ord at agte på;
her har du mine fødder
til på din vej at gå.
O, tag mod mine gaver,
og hellige du dem,
at jeg dig tro må tjene,
til du mig kalder hjem.

8. Fortæl det gamle budskab

Fortæl det gamle budskab,
det bedste som jeg ved,
om Jesu magt og nåde,
om Jesu kærlighed.

Fortæl det ganske enkelt,
som til et lille barn;
thi jeg er træt og såret,
omspændt af syndens garn.

Fortæl mig det kun langsomt,
så det kan trænge ind,
det budskab om forløsning,
dybt ind i sjæl og sind.

Fortæl mig det ret ofte,
jeg glemmer let igen;
thi morgenduggens friskhed
ved middagstid svandt hen.

Fortæl det jævnt og stille,
men læg dog alvor til,
husk på, jeg er den synder,
som Jesus frelse vil.

Fortæl mig det kun altid,
hvis virkelig din røst
i hver en nød og trængsel
skal tale mig til trøst.

Fortæl det samme budskab,
når frygten ligger nær,
at denne verdens glæde
er bleven mig for kær;
og når hin verdens klarhed
fremdæmmer med sin fred,
for sidste gang fortæl mig
om Jesu kærlighed.

9. Se, en hånd

Se, en hånd i nåde kærlig
og i medynk er rakt ud;
den til staden lys og herlig,
vil os lede hjem til Gud.

*Se, en hånd er os rakt ud
af en kærlig evig Gud,
ja en hånd, som trofast og god,
vil lede og styre vor fod.*

Skal jeg hånden da bortstøde,
som nu rækkes frem til mig?
Og skal han, som for mig døde,
bort i sorg da vende sig?

Nej, jeg hånden nu vil tage,
jeg vil lægge min i den,
jeg vil følge alle dage
i hans kraft mod målet hen.

Hånd i hånd, som barn med moder,
med min Frelser og min ven,
jeg med ham, min ældste broder,
vandrer trygt mod himmelen.

author→ J. E. Sweney

10. Ensom Jesus kom

Ensom Jesus kom fra Himlens kongesale,
Ensom kom han ned til jordens synd og nød.
Faderhertet, som jo værner spurv og svale,
elsked os og lod ham lide korsets død.
Ensom gik han her i tre og tred've år,
som den gode hyrde blandt fortabte får.

Himlens fugle ejer deres trygge reder,
dyr i skov og enge lune huler har;
Jesus ejed ingen bolig nogen steder,
Guds enbårne søn på jorden hjemløs var.
Ud på Oliebjerget ofte vandred han
gennem nattens timer som en ensom mand.

Natten breder sløret over Sions egne,
dødens hære lejres i Getsemane.
i sin angst han svigtes der af sine egne,
tømmer vredeskalken fyldt med lidelse,
ej om hjælp fra himlens hære råber han,
ensom må han kæmpe, denne smertens mand.

Golgata er nået, på et kors han hænger,
tornekronet, blodig, døden nærmer sig!
Da et råb i angst sig fra hans læber trænger:
"Gud, min Gud, hvorfor er jeg forladt af dig?"
Himlens sol formørkes, vil ej se derpå,
da han, verdens Frelser, må i døden gå.

11. Mere om Jesus

Mere om Jesus tal til mig,
mer af hans nåde ønsker jeg,
mer om hans livs retfærdighed
mer om hans død i kærlighed.

*Mer, mere om Jesus,
mer, mere om Jesus,
mer om hans livs retfærdighed,
mer om hans død i kærlighed.*

Mere om Jesus at jeg må
mere hans vilje helt forstå,
tjene ham som et nyttigt kar,
gøre hvad han befalet har.

Mere om ham i kongeskud,
mer om hans herlighed hos Gud,
mere om ham som til vor jord
kommer som fredens konge stor.

author→ Jno. R. Sweney
composer→ E. E. Hewitt

12. Han søgte mig i nåde

Han søgte mig i nåde,
som gik på syndens vej;
han fandt mig træt og såret
og bar mig hjem til sig,
mens engle for Guds trone sang,
og himlens harper lifligt klang.

*Nåde, at han fandt mig,
nåde, at han vandt mig,
nåde, at han bar mig hjem til sig,
nåde, at han bar mig hjem til sig.*

Han toede mine vunder,
gød olje ren og vin
i syndens sår og hviskede:
"Nu er du evigt min!"
hvor liflig var hans stemmes lyd,
min bange sjæl blev fyldt med fryd.

Han pegede på de mærker,
hans hånd og side bar,
det var min synd, han sonede—
o, hvor han elsket har!
jeg tror det, dog jeg fatter ej,
han elsker syndere som mig!

author→ W. Spencer Walton
composer→ A. J. Gordon

13. O, Jesus, led mig

O, Jesus, led mig, o, forlad mig ej,
hold du min hånd,

Jeg frygter skjulte snarer på min vej,
hold du min hånd,

Jeg er så svag, jeg let forvilder mig,
o, led min fod, lad mig ej slippe dig.

O, Jesus, elsk mig nu som altid før,
og hold mig ren,

Nedbryd min stolte vilje, og mig gør
mer villig end.

Om kun mit liv må herliggøre dig,
så var det vel og glædeligt for mig.

O, kan du bruge mig, jeg giver glad
mit ringe liv

til dig, som under hån og bittert had
hengav dit liv.

Jeg vandre vil den tornestrø'de vej,
som du selv gik, o, led mig, slip mig ej.

author→ J. Sullivan

composer→ C. H. Purday

tune→ Sandon

14. O sjæl, hold fast

O sjæl, hold fast, om svag du er og træt,
o sjæl, hold fast.

Frygter du end, når vejen ej er let,
o sjæl, hold fast.

Husk, det er nat, før lyset bryder frem,
fat mod, – se Jesus vil dig føre hjem.

Han ved, at vejen tårevædet er,
o sjæl, hold fast.

Tænk kun på Jesus og ej bange vær,
o sjæl, hold fast.

Om ej i mørket håb du øjne kan,
end ej et lysglimt, – dog, o sjæl, hold stand.

Vær tapper kun, hvad end det koste må,
o sjæl, hold fast.

Det lysne vil, når Gud du bier på,
o sjæl, hold fast.

Husk på, hvor hurtigt livet svinder hen,
hold fast, at ej du mister alt, min ven.

Når vel det går, og alt er lyst for dig,
o sjæl, hold fast.

Thi skjulte farer findes på vor vej,
o sjæl, hold fast.

Igennem lys og mørke vejen går,
ved nådens trone hjælp vi daglig får.

tune→ Til melodi nr. 13

15. Min faders lyse hjem

Min faders lyse hjem,
min himmel jeg forlod,
for jordens mørke vrå,
hvor alt var mig imod,
Jeg alt, jeg alt forlod for dig,
hvad har du gjort for mig?

Jeg ofred år for dig,
og ville alt udstå,
at du en evighed
af glæde kunne få.
Så lang, så lang en tid for dig,
hvad har du ofret mig?

Jeg gav mit liv for dig,
mit dyre blod udgød,
betalte al din skyld,
udfriet dig af nød.
Mit liv, mit liv jeg gav for dig,
hvad har du givet mig?

Jeg meget led for dig,
ja mere, end du ved.
til frelse for din sjæl
med evig salighed.
Jeg led, jeg led din straf for dig,
hvad har du lidt for mig?

O, sjæl, giv alt til Gud,
dit liv og dine år,
Fra verden riv dig løs,
hos Jesus alt du får.
O, giv, o, giv dig selv og alt,
til ham, som har dig kaldt.

composer→ P. P. Bliss

16. Befal du dine veje

Befal du dine veje
og al din hjertesorg
til hans trofaste pleje,
som bor i himlens borg!
Han, som kan stormen binde
og lede bølgen blå,
han kan og vejen finde,
hvorpå din fod kan gå.

På Herren må du agte,
hvis det dig vel skal gå,
hans gerning du betragte,
hvis din skal vel bestå!
Ved sorg og selvskabt plage
du intet retter ud;
thi intet kan du tage,
alt kan du få af Gud.

Så kast da al din smerte
på Herrens stærke magt,
og håb, o håb, mit hjerte,
vær trøstig uforsagt!
Du er dog ej den Herre,
som alting råde bør.
Gud monne sceptret bære,
og alting vel han gør.

17. Der var en, som var villig

Der var en, som var villig
at dø i mit sted,
for at jeg skulle leve ved ham,
og til korset han gik,
hvor han købte mig fred,
da han soned min synd, det Guds lam.

*Hvad der var mig imod,
blev udslettet med blod,
det blev naglet til korset med ham.
Hvilken byrde han tog,
da han dødsfjenden vog,
da han bar al vor synd og vor skam.*

Han er øm og tålmodig,
som ingen på jord,
mens for slagger han renser sit guld.
Der er ingen fordømmelse for den, som tror,
men forløsning så fri og så fuld.

Under Frelserens ledelse
vandrer jeg frem;
som han er, skal jeg blive en gang,
og på vejen did op mod mit evige hjem
vil jeg prise ham lydt med min sang.

18. Der er en port

Der er en port, som åben står,
ad den som morgenrøde
en stråleglans fra korset går,
hvorpå vor Frelser døde.

*O, dyb af nåde underlig!
Den port blev lukket op for mig!
For mig, for mig,
blev lukket op for mig!*

Ad porten her kan frit indgå,
hvo frelse vil annamme,
som rig, så fattig, store, små,
af hver en folkestamme.

Træng fremad, så du kommer ind,
mens nådens port står åben,
tag korset op, og kronen vind,
med troens sejersvåben.

19. Vi elsker

Vi elsker Guds fuldkomne vej,
og ved at vild den fører ej.
den vej, som Jesus gik på jord,
vi følger efter i hans spor.

*Ja, Jesus selv er vejen sand,
som leder os til livets land,
så længe vi på jorden bor,
trofast vi lyde vil hans ord.*

Vi vil velsigne Herrens hånd,
han vil os lede ved sin ånd,
Når vi til sidst ved målet står,
hos Gud vi evig hvile får.

Vor Gud er medynksfuld og mild,
han fandt os blinde, farne vild,
førte os kærligt til sit lys,
vi dag og nat ham synger pris.

Guds stærke arm vi stoler på,
så vi kan fjendens magt modstå.
Han vil forsvare os forvist,
så vi kan kronen få til sidst.

author→ Tune from Alexander's Hymns No. 3 407

composer→ J. M. Black

tune→ Truest Friend (altered)

20. Der aldrig var nogen

Der aldrig var nogen
som Jesus på jord,
så medynksfuld, kærlig og mild.
Der findes ej nogen
som Jesus så stor,
især for de får, som for vild.

*Han hengav sit liv,
og han udgød sit blod,
han ofrede alting for mig;
med ulven han stred,
til han sejrende stod;
min Jesus ej sparede sig,
men ofrede alting for mig.*

En underfuld frelser
er Jesus for mig,
han kendte den nød, jeg var i;
min straf og min pine
tog Jesus på sig,
og derfor er nøden forbi.

En evigheds klippe
jeg bygger nu på,
en grundvold, som Gud selv har lagt.
Ved troen på Jesus
jeg salig kan gå
han værner mig selv ved sin magt.

composer → Wm. J. Kirkpatrick

21. Et budskab fortælles

Et budskab fortælles fra år til år
så sælsomt, så sandt og så stort.

Det taler om barnet, Guds enbårne søn,
som fødtes på syndefuld jord,
om hyrder, som våged på Betlehems mark,
om engle, som over dem sang;
om stjernen i Østen, som vise mænd så
∴ og gav sig på vandringen lang. ∴

Det budskab fortæller om miskundhed rig,
og nåde for store og små,
og håb for den værste og svageste sjæl,
og freden, som alle kan få.

Det taler om Jesus, som vandred på jord
og lindred de lidendes nød,
var hjemløs og hungrig, var fristet, forfulgt,
∴ blev dømt til en misdæders død. ∴

For min skyld kom Jesus fra himlen herved
og mødtes med hån og foragt.
For mig blev han såret af torne og spyd
og givet i dødsrigets magt.
For mig gik han fremmed og hjemløs på jord,
for mig led han angst og gru.
Min skyld vil han slette, hos mig vil han bo.
∴ O, Jesus, så gør det da nu! ∴

22. En ven har jeg fundet

En ven har jeg fundet, som kendte min nød,
forstod at afhjælpe min trang.

Hans tale som levende vandstrømme flød
og læsked mig gang efter gang.

Mit hjerte har fred,

og jeg følger hans fjed,

hans smil kalder kræfterne frem;

han løste min byrde, da træt jeg sank ned,

∴ han fører ved hånden mig hjem. ∴

En ven har jeg fundet, som hjælper enhver,
om fattig man er eller rig,

han ser i hver stakkel, som lænkerne bær',

en søn, som kan blive Gud lig.

Jeg søgte og fandt,

og jeg så, det var sandt,

at jeg var til livet bestemt;

fra mørke og trældom hans sejer mig vandt,

∴ det gamle for evigt er glemt. ∴

Nu søger jeg daglig at vandre som han,

sagtmodig og ydmyg på jord,

hvor vejen er banet, disciplene kan

gå fremad i Mesterens spor.

Hvad før var for svært,

har min frelser mig lært

at gøre i tro på hans navn,

og trykker end korset, jeg kalder det kært,

∴ det er til mit evige gavn. ∴

23. Kommer til mig

“Kommer til mig,” det er din Frelasers røst,
og livets Herre byder hjertet trøst.
Du trætte sjæl på syndens tunge vej,
o, kom til mig, jeg hvile giver dig!

*Kom hid til mig,
kom hid til mig,
kom hid til mig,
jeg hvile giver dig.
hvile giver dig, hvile giver dig!*

I livets strid du træet og mødig står.
Tvivlende sjæl, hans kald dig atter når,
tvivlen skal svinde, dine sorger med,
o, kom til mig, og jeg vil give fred!

O arme sjæl, som er i synden død,
og som i frygt ser egen skyld og nød,
hvorfor imellem håb og frygt forbliv?
O, kom til mig, jeg giver evigt liv.

Liv, hvile, fred, de blomster ej forgår,
hinsides graven du dem aldrig får;
men nu hos Jesus du erfare vil
glæden, som hisset skal dig høre til.

author→ N. Norton

composer→ Geo. C. Stebbins

24. Når jeg betragter

Når jeg betragter Kristi kors,
hvor livets Fyrste døden led,
da ser al vinding jeg som tab,
i støv min stolthed bøjes ned.

Forbyd i nåde, Herre Krist,
at jeg af andet roser mig,
og at jeg hænger mere ved
en ting på jorden end ved dig.

Se fra dit hoved, hånd og fod
sorgblandet kærlighed udgår.
Hvor fandtes sådan kærlighed,
som den, der os fra korset når?

Var hele verden blevet min,
den var til offer dog for lidt
for sådan kærlighed som din.
Jeg giver dig mig selv og mit.

author→ J. Watts

composer→ Dr. E. Miller

tune→ Rockingham

25. Er der et hjerte

Er der et hjerte, som venter
frihed fra trældommens sti?
Hør det velsignede budskab:
"Jesus i dag går forbi"

*Jesus i dag går forbi,
forbi, i dag,
Jesus i dag går forbi,
han går her forbi i dag.*

Er der et hjerte, som søger?
Kom med din byrde og sorg.
Jesus vil vise dig nåde,
blive din klippe og borg.

Er der et hjerte, som lider,
sukker for hvile og trøst?
Fly dog til Frelserens arme,
læg dig kun ind til hans bryst!

author→ Annie L. James
composer→ W. H. Doane

26. Lær mig at kende

Lær mig at kende dine veje
og gå dem trøstigt skridt for skridt
jeg ved, at hvad jeg fik i eje,
er borget gods og alt er dit.
Men vil din stærke hånd mig lede,
jeg aldrig fejl på målet ser,
og for hvert håb, som dør hernede,
får jeg et håb i himlen fler.

Lær mig at kende dine tanker
og øves i at tænke dem,
og når i angst mit hjerte banker,
da må du kalde modet frem.
Når jeg har tænkt mig træt til døden,
sig så, hvad du har tænkt, o Gud!
Da kan jeg se, at morgenrøden
bag tvivl og vånede vælder ud.

Men lær mig fremfor alt at kende
din grænseløse kærlighed,
den, som kan tusind stjerner tænde,
når lykkens sol er gået ned.
Den tørrer tåren, som den skabte,
og læger såret, som den slog;
dens vej går gennem det, vi tabte,
den giver mere end den tog.

27. Fra himlens rige

Fra himlens rige,
fra Guds trones herlighed
kom vor forløser
hid i kærlighed.
Hvilken sorg og smerte
han på korsets træ udstod,
da for os han døde,
gav sit dyre blod.

*Frelser, min Frelser,
korsets død du led for mig.
Hjælp mig dig at tjene,
til jeg skuer dig!*

Sorgfuld og ensom
der på Golgata han stred.
Jesus, vor Frelser
døden for os led.
Han, vort håb og tilflugt,
ydmygt lidelserne bar,
men opstod, og døden
han besejret har.

Kan vi bedrøve
ham, som Gud opofre lod,
han, som så villigt
gav sit eget blod?
Bort fra Gud vi vandred,
førtes mod en håbløs grav,
da han os løskøbte,
evigt liv os gav.

Kom til din Frelser,
er du træt og tynget ned,
sig ham din smerte
han vil give fred!
Han vil løse byrden,
give sejer over synd
bringe glædens fylde
i dit hjerte ind.

tune→ Spanish Air

28. Skyggerne falder

Skyggerne falder sagte på min aftensti,
stille de hvisker: "Dag er snart forbi."
Fugle haster hjemad, gylden glans i vest jeg ser,
varsler om, at natten nu er kommet nær.

*Høsten, livets aften,
vissent løv omkring mig strør,
visner, alt visner!
Snart jeg visner, dør.*

Lifligt at mindes, når jeg står ved dagens slut,
min kære Frelser dødens magt har brudt,
Gennem dybest mørke ensom for min skyld han gik,
han på korset sejred, evigt håb jeg fik.

Jesus, jeg elsker dig og ved, du elsker mig,
i dine fodspor lad mig følge dig.
Gennem lys og mørke, er end vejen hård og lang,
altid skal du, Jesus, være hjertets sang.

Skulle jeg ængstes, når jeg dødens flod er nær,
da, kære Jesus, hjælp mig også der.
Frelser, Helliggører, rens du mig fra plet og synd,
tag mig da for evigt til din hvile ind.

29. Tanken på dig

Tanken på dig, o Jesus kær,
fylder min sjæl med ro.
Tænk da, når jeg dit åsyn ser,
og jeg hos dig skal bo!

Intet der findes i mit bryst,
ja, i min tankes favn.
som mere bringer hjertet trøst,
o Frelser, end dit navn.

O håb for hver nedbøjet sjæl,
Jesus de faldnes ven,
du søger de fortryktes vel,
som til dig søger hen.

Din kærlighed, hvem tolker den?
Ej ord dertil forslår,
men den, som har dig til sin ven,
kender den og forstår.

Jesus mit alt du være mig,
glæde og herlighed!
Jesus, at jeg må ære dig
nu og i evighed.

composer→ J. B. Dykes

tune→ St. Agnes

30. Tag op dit kors

“Tag op dit kors,” har Jesus sagt,
“om du vil gå disciplens vej,
fornægt dig selv og alt forsag,
kom, følg så ydmygt efter mig.”

“Tag op dit kors,” lad ej dets vægt
fylde din svage sjæl med frygt!
Hans kraft din ånd opholde kan,
styrker din arm, gør hjertet trygt.

“Tag op dit kors.” lad ikke hån
ej heller stolthed hindre dig.
Frelseren led på korsets træ,
han tog din synd og skam på sig.

“Tag op dit kors,” i Herrens kraft,
og hver en fare trøstigt mød!
det leder til et bedre hjem,
fører til sejr i liv og død.

composer→ H. Baker

tune→ Whitburn or Hesperus

31. Forøg vor tro

Forøg vor tro, o Herre kær,
vort hjertes tvivl fra os bortjag,
oplys vort Sind, så vi forstår,
hvad der er dig til velbehag.

Forøg vor tro, når hvad vi gør
ser håbløst og forgæves ud.
Hjælp os, trods modløshed, at se,
din hånd os leder end, o Gud.

Forøg vor tro, når sorg og savn
har voldt vort hjerte dybe sår;
kom nær med trøst og lægedom,
led os, som hyrden sine får.

Forøg vor tro, når fjendens hær
os står imod med al sin magt,
hjælp os at gribe troens skjold,
så vi den møder uforsagt.

Forøg vor tro i dødens stund,
når støvets hytte brydes ned;
giv os da troen, som kan se
vort håb opfyldt i evighed.

32. Kom se, hvor din Frelser

Kom se, hvor din Frelser i kærlighed venter,
barmhjertigt han venter på dig og på mig,
han vil dig modtage og evigt velsigne,
o, kom da til Jesus, som venter på dig.

*På dig nu han kalder,
på dig nu han kalder,
hør Jesus dig kalder,
han kalder på dig.*

O kom, mens han beder og smag af hans godhed,
af glæden hos Jesus, din sol og dit skjold;
som hyrden han leder dig, hjælper og skærmer,
o, kom ind med Jesus, kom ind i hans fold.

Dit liv snart udrinder, alt skyggerne længes,
livslyset dog stråler i mørke og strid,
Forsmå ej Guds miskundhed vist dig i nåde,
o, kom og søg tilflugt, endnu er der tid.

composer→ Ira D. Sankey

33. Den store Mester

Den store Mester kommer
fuldkærlig er hans id,
han sidder ved smeltediglen
og lutrer sølvet med flid.

Det øjeblik han venter
og agter kærlig på,
når klarlig hans eget billed'
vil dybt i sølvspejlet stå.

Den store Mester kommer,
som smelter sjæl og sind,
han sidder ved hjertegruben
og ser i sjælene ind.

Og har i hjertedybet
sit billed' klart han set,
så glædes den høje Mester,
da er hans gerning alt sket.

34. Jesus, kom dog nær

Jesus kom dog nær til mig,
lad mig aldrig slippe dig!
Gem dig i mit hjertes bo,
gør det glad og gør det tro!

Altid står til dig min hu,
al min glæde ejer du.
Aldrig får jeg fred i sind,
uden du den bringer ind.

Verden ejer ingen lyst,
som kan fylde dette bryst;
men når du mig bliver nær,
himlen, alt jeg ejer her.

35. Var det for mig

Var det for mig, Guds søn kom ned
fra himlens store herlighed,
forlod den plads, han havde der,
var det for mig, han døde her?

*Det var for mig, ja også mig!
Jeg takker, priser, lover dig.
O underfulde kærlighed,
for mig min Frelser døden led.*

Var det for mig, Guds englekor
sang fredens budskab ud på jord:
"En Frelser fødtes, gå og se!"
Var det for mig Gud lod det ske?

Var det for mig, han stred i bøn,
tog hele byrden af min synd
hin nat udi Getsemane,
var det for mig, den angst og ve.

Var det for mig, han korset led,
opofred sig i lydighed,
sit dyrebare blod udgød,
var det for mig, den bitre død?

composer→ J. M. Whyte

36. Mit hårde hjerte

Mit hårde hjerte Herren vandt.
Hans store kærlighed jeg ser
i Jesus Kristus, livets lys,
som leved her, som leved her.

*Hans liv har vist mig livets vej,
han ved sin død genløste mig,
til ham mit liv nu giver jeg,
for evigt han skal eje mig.*

At ofre alt for Jesu skyld,
i lidelser at holde ud,
gi'r glæde, verden kender ej,
og fred med Gud, og fred med Gud,

I verdens mørke Jesus er
den ven, jeg trygt kan følges med,
han leder og bevarer mig,
han vejen ved, han vejen ved.

author→ Tune from ALEXANDER'S HYMNS No. 3 (419)

composer→ J. M. Black

37. Kun e`n dag

“Kun e`n dag, e`t øjeblik ad gangen!”
Hvilken trøst for den forsagte ånd!
Hvorfor skal mig uro holde fangen?
Alting hviler i min Faders hånd.
Han, som har for mig en Faders hjerte,
hver en dag jo også sende vil
mig den lille del af fryd og smerte,
som han ser, jeg netop trænger til.

Han er nær og bringer alle dage.
for hver tid, en særlig nåde med!
Hver en dags bekymring vil han tage,
end hans navn er kraft og råd jeg ved.
Han vil daglig vogte sine kære,
kærligt har han taget det på sig!
“Som din dag, så skal din styrke være,”
dette løfte har han givet mig.

Hjælp mig da at hvile trygt og stille
ved dit løftesord, o Herre kær,
og ej troens dybe fred forspilde,
som i ordet kom mit hjerte nær.
Når min sjæl er af bekymring fangen
lær mig tage af din hånd i tro
kun e`n dag, e`t øjeblik ad gangen,
til for evigt jeg hos dig skal bo.

38. Som Noas dage

“Som Noas dage vare”
med dommen over jord,
“så skal og sønnens være,”
er Jesu alvorsord
folk lukked hjertets døre
for Frelseren, dog hør:
En dag oprandt, da Herren
selv lukked arkens dør.

“Luk op for os, o Herre,
vi lærte jo om dig,”
du siger, mens du banker,
dog døren åbnes ej.
Du lærte; men du lukked
dit hjerte til, o, hør:
Nu husbonden har rejst sig;
han lukker himlens dør.

“Luk op for os, o Herre,
vor lampe lyser rent,”
du siger mens du banker,
men o, forsent, forsent!
Du åbned ej for Jesus,
som bragte olje, hør:
Nu Brudgommen er kommet;
han lukker himlens dør.

“Luk op for mig!” Hør Jesus,
han for dit hjerte står
og beder, mens han banker,
luk op, at han ej går!
Hans blod din skyld udsletter,
o, byd ham ind, thi hør:
Om du for Jesus åbner,
da åbnes himlens dør.

39. På Sions bjerg

På Sions bjerg, hvor Gud vor Fader bor,
er lagt en hjørnesteen for dem, som tror.
Gud har den lagt for evigt fast og vist;
Det er Guds søn, vor Herre Jesus Krist.

*Han er den samme end, ja, alle tider,
han evigt bliver, hvad han var.
Det er en grund, som står og aldrig skrider:
Når Gud dig Kristus åbenbaret har.*

Han er en grundsten, prøvet, dyrebar,
og af sin Fader helt han godkendt var.
Om end af mennesker forkastet her,
af Herren udvalgt hjørnesteen han er.

Han sagde: "Den, som hører nu mit ord
og gør derefter, bygger ej på jord;
men han skal kaldes en forstandig mand,
som graved dybt til klippegrunden sand."

Hvad, hver og en på grunden bygge vil,
skal gå igennem prøvelsernes ild.
Har du da bygget med, hvad skal bestå.
eller med det, som engang skal forgå?

40. Hele livet har jeg længtes

Hele livet har jeg længtes,
har jeg søgt et kildevæld,
som jeg håbed ville slukke
tørsten i min arme sjæl.

*Jeg min Frelser nu har fundet,
ham min sjæl har higt mod.
Jesus stiller al min længsel,
han mig købte ved sit blod.*

Jeg af verdens vande øste,
til min kraft var næsten brugt;
sjælen kræved noget bedre;
men dens tørst blev aldrig slukt.

Fattig var jeg, søgte rigdom,
noget som tilfredshed gav;
men det støv, jeg samlede om mig,
håned bare sjælens krav.

Livets vand, som tørsten slukker,
livets brød, som mætter mig.
min Forløser, Jesus Kristus,
o, at jeg har fundet dig.

author→ Clara Teare

composer→ R. H. Hudson

41. Frygt ej for at følge

Frygt ej for at følge Jesus,
sikkert styrer han din fod.
Går det gennem mørke dale,
giver han dig kraft og mod,

*Frygt ej for at lide med ham,
når dit løb til ende er
skal du få en evig glæde
og "Velkommen" høre der.*

Frygt ej for at bære byrden,
er end striden hård og lang.
Den, som holder ud til enden,
skal og synge sejrens sang.

Gå ej bort, men følg ham fremad,
han for dig bar korsets skam.
Om du villigt med ham lider,
æret bliver du med ham.

Løb tålmodigt frem mod målet,
hvor du får din sejersløn.
Gud skal styrke dig i løbet,
skænke livsens krone skøn.

composer→ Geo. G. Hugo
tune→ Anchored

42. Hvilken ven vi har

Hvilken ven vi har i Jesus,
alt han ved og alt formår.
Tungest byrde han os letter,
når i bøn til ham vi går.

Ak men tit vor fred forspildes,
sorg og møje bli'r vor løn,
just fordi vi ikke bringer
alting frem for Gud i bøn.

Har vi prøvelser og kampe,
synes livets strid os hård;
aldrig skal vi dog forsage,
hvis i bøn til Gud vi går.
Svigter alle andre venner,
Jesus er hos os i løn,
hører sukket, deler sorgen,
når vi går til ham i bøn.

Er vi svage er vi bange,
vil vor synd for øje stå,
Jesus er vor stærke Frelser,
vi med bøn til ham tør gå.
Skinner solen lyst og venligt,
eller lyder tordendrøn,
bær i glæder, som i sorger
alting frem til Gud i bøn.

composer→ Charles C. Converse

43. Samme Jesus, samme Jesus

Samme Jesus, samme Jesus,
som ved Sikars brønd engang
talte ord lig nådestrømme,
der fra livets kilde sprang,
brød sig vej til synderhertet,
så det slog med nye slag,
se, han er endnu den samme,
som ved Sikar end i dag.

Samme Jesus, som om natten
under stormens vilde sang,
nærmed sig discipelskibet
på Tiberias sø engang,
Sagde mildt til de forsagte
"Frygter ikke, det er mig,"
se, med samme fredens hilsen
nærmer han sig dig og mig.

Samme Jesus, som på korset
for vor synd har ofret sig,
samme Jesus, samme Frelser
elsker endnu dig og mig.
Han, som her sit blod har udgydt,
nu for Faderens åsyn står,
er i evighed den samme,
ja, i dag, just som i går.

44. Uden Gud er livet øde

Uden Gud er livet øde,
hvem betænke vil den sag?
Engang skal vi alle møde
frem på dommens store dag!
Jeg har ofte tænkt derover,
hvad vi lærer af Guds ord,
hvilke skatte Herren lover
til hver sjæl, som sønnen tror.

Her, mens år og dage skrider,
lyde vil i sjælens vrå:
"Hvorhen havner du omsider?"
Lad det dig til hjerte gå.
"Enten med de mange vandre,
der ad lastens vej går bort,
eller følge med de andre
gennem livets trange port."

Tænk på dem i svundne dage,
som holdt ud i troens strid.
Mod de lidende og svage
Gud er altid mild og blid,
ved en engels magt dem viser
ud fra angst og dødens vej.
Nu med lov og tak jeg priser
ham for Kristi liv i mig.

45. Herrens stemme

Herrens stemme endnu lyder
venligt over land og hav.
Alle ønsker han at drage
til sin søn, som sig hengav.

*Lyt til åndens stille hvisken
og fra egen vej vend om!
O, forhærd nu ej dit hjerte,
ordet bliver da til dom.*

Hør ham, det er til dit bedste,
husk, at nådens dag er kort!
Ungdomsroser snart vil blegne,
verdens glæder svinder bort.

Blot forgængelig er verden,
al dens skønhed snart forgår,
bare den, som finder Herren,
har den lykke, som består.

46. Når prøvestunden

Når prøvestunden kommet er,
og tornene i kødet skær,
den tanke er mig altid kær:
Du tænker, Gud på mig.

*Du tænker, Gud på mig,
Du tænker, Gud på mig.
Hvad nød er der, når du er nær
og tænker, Gud på mig.*

Bekymringer sig trænger ind
og vil formørke sjæl og sind,
igennem alt mig da påmind:
Du tænker, Gud på mig.

Om mørket end sig sænker ned,
og trængselsdage følger med,
jeg hviler trygt, idet jeg ved:
Du tænker, Gud på mig.

author→ E. S. L.

composer→ E. S. Lorene

47. I livets skønne, lyse vår

I livets skønne, lyse vår.
mens glædens blomsterkrans du får,
en stemme til dit hjerte når:
Guds vej er bedst for dig.

*Guds vej er bedst for dig,
Guds vej er bedst for dig,
Hvor han er med, er lys og fred,
Guds vej er bedst for dig.*

Når sommersonnen gør dagen lang
hav hjertet fyldt med pris og sang
til ham, som skuer al din gang.
Guds vej er bedst for dig.

Når høstens løv du dale ser,
et varselskald for dig det er,
snart liv og alt du mister her.
Guds vej er bedst for dig.

I vintertiden mørk og kold,
med storme over jorden gold,
i tryghed da i Herrens fold,
Guds vej er bedst for dig.

Og når forbi er livets færd,
da foran dødens port du er,
hvor godt at kunne sige der:
Guds vej er bedst for mig.

48. Hav du din vilje

Hav du din vilje,
Herre med mig,
dan du selv karret,
leret er jeg,
bøj mig og dan mig,
just som du vil,
hjælp mig at være
villig dertil.

Hav du din vilje,
Herre med mig,
prøv og ransag mig,
vis mig din vej.
Mer hvid end sneen
gør du mig Gud,
hjælp mig i bønnen
at holde ud.

Hav du din vilje,
Herre med mig,
træt og bedrøvet
går jeg til dig.
Magten, al magten
ved jeg du har,
læg mig og lad mig
være dit kar.

Hav du din vilje,
Herre med mig,
jeg i mit hjerte
siger ej nej.
Måtte da alle
se dig Guds søn
herliggjort i mig,
det er min bøn.

author→ A. A. Pollard Tune from ALEXANDER'S HYMNS No. 3 (146)
composer→ Geo. G. Stebbins

49. Kærlighed fra Gud

Kærlighed fra Gud
strømmer evig ud
som en kilde klar og ren,
i dens stille bund,
i dens dybe grund
gemmes livets ædelsten.

Kærlighed fra Gud,
som en yndig brud
kommer smykket til os ned.
Luk kun op din favn,
kom i Jesu navn,
himlen bringer du jo med.

Kærlighed fra Gud
er det store bud,
er det eneste, jeg ved.
Bliv i kærlighed,
og du har Guds fred;
thi Gud selv er kærlighed.

composer→ Amerikansk melodi

50. Hin time i Getsemane

Hin time i Getsemane
jeg aldrig glemme kan,
da jeg i angst og blodig sved
så Jesus, Gud og mand.

Forladt af hele verden lå
du der for mig og stred.
jeg aldrig mægter at forstå,
hvad da dit hjerte led.

Og om du skulle kølnet se
min kærlighed til dig;
da mind mig om Getsemane,
og hvad du led for mig.

Jeg glemmer ej, jeg glemmer ej,
jeg glemmer ej din ve,
da jeg dig så i angst på knæ,
hist i Getsemane.

composer→ Asa Hull

51. Vi og visner

Vi og visner ligesom blomsten,
som i går stod herlig i sin pragt.
O, hvor mange går bort i hver time,
gravens skygge er over livet lagt.

*O, vi haster, vi kan aldrig,
aldrig leve livet om igen,
Hvilken sorg at se på de mange,
som så tankeløst lever livet hen.*

Livets dag flyr bort som en skygge,
gennem dødens dal vi alle går.
Verdens glæde varer ej længe,
jordisk håb brister, når vor time slår.

I din ungdomstid, o, forglem ej,
spildte dage kommer aldrig mer,
ned ad tidens strømme vi iler,
o, så snart ved en anden strand vi er.

Se vor Frelser, i sorg og i trængsel,
han for os har vandret smertens vej,
tavs og stille led han på korset.
Skal hans kærlighed være spildt på dig.

52. Tal om Guds kærligheds

Tal om Guds kærligheds under og magt
og om Guds søn, som forlod himlens pragt.
For vore synder han ofrede sig,
bragte forsoning for dig og for mig.

*Tal om hans liv, tal om hans død,
plaget, elendig på korset han led,
slagen og såret for synden på jord,
tal til mig, tal om Guds kærlighed stor.*

Tal om hans gråd over menneskers synd,
frelsens dør åbned han og bød dem ind!
Men de forhærded sig, lød ej hans bud,
håned og kastede Frelseren ud.

Tal om hans angst og hans heftige bøn,
Gud lagde hele vor skyld på sin søn!
Han kun var værdig os fred at opnå,
ene dødsbægeret tømme han må.

Tal om hvor mængden kun spotted Guds lam,
deres Forsoner, de kendte ej ham!
slag og en krone af torne ham gav,
stille og ydmygt han bar alt og tav.

Tal om hans ord, hvor i smerte de lød,
da han for os led forsmædelsens død!
Gud gav ham hen, og ved ham har han sagt
“Synden er sonet, ja, alt er fuldbragt.”

composer→ Wattis Sims

53. Engang leved jeg for

Engang leved jeg for verden,
fandt dens lyst og glæde tom,
kendte dog ej bedre dage,
før min Frelser hviskede: Kom!

*Underfulde, dybe fred,
som nu fylder sjæl og sind
aldrig kendte jeg den før
jeg min Jesus lukkede ind.*

Sløret drog han fra mit øje,
viste mig sin herlighed.
Sig mig, er det da et under,
verden blegnede derved?

Engang leved jeg for verden;
men nu lever jeg for Gud,
aldrig, aldrig har jeg angret,
at jeg adlød dine bud!

composer → F. A. Blackner

54. Mon glemme jeg kan

Mon glemme jeg kan al min længsel og ve,
før jeg fik Guds mening med livet at se.
Jeg ventede i verden livslykken at få;
men midt i dens glæder kun tomhed jeg så.
Kunne jeg mon, glemme igen at
al verdens glans ej tilfredsstillere en?

Mon glemme jeg kan, da Guds tjenere kom,
i ringhed de vandred som Mesteren om;
De Herrens juveler, som dengang jeg så,
har lyst på min himmel når natten faldt på.
Kunne jeg mon, glemme igen
de stjerner som leder til paradiset hen?

Mon glemme jeg kan, da jeg gav mig til ham,
hvor alt blev fornyet i lys af Guds lam,
da ren og tilgivet ved Faderens bord,
jeg sad og fik del af hans kærlighed stor.
Kunne jeg mon, glemme igen
at udenfor lejren er Jesus min ven?

Mon glemme jeg kan, at mens vejen jeg gik,
jeg ofte fik plettet den klædning jeg fik,
og måtte igen til det rensende blod.
O, døds bitre offer af Frelseren god.
Kunne jeg mon, glemme igen
at våge og bede og holde mig ren?

Mon glemme jeg kan, at Guds mening ej er
et liv kun for jordiske krav og begær;
men at vi ham ærer, som ofrede sig
sagtmodig og ydmyg på lidelsens vej.
Kunne jeg mon, glemme igen
at følge hans fodspor i lidelser end?

author→ W. O. Cushing
composer→ Ira D. Sankey

55. Hør en røst

Hør en røst alvorligt lyder,
kalder dig fra syndens sti,
det er Jesus mild og kærlig,
Frelseren som går forbi.

*Går forbi, går forbi.
Går forbi måske for stedse,
går forbi måske for stedse,
Jesus nu går her forbi.*

O, hvor ømt han til dig taler:
"Kun bedrag er syndens lyst,
verdens tomme glæder skuffer,
bringer uro i dit bryst."

Han den sande fred dig giver,
om han i dit hjerte bor,
han i kærlighed bevarer
dig i farene på jord.

Om end andre har dig skuffet,
Jesus aldrig svigter dig.
Gør dig rede! Kom og følg ham.
Nu i dag, opsæt det ej.

composer→ E. S. Rice

56. Alene med Jesus

Alene med Jesus, hvor herligt
at høre hans trofaste røst;
i fristelsesstunden den mørke
han giver mit hjerte sin trøst.
Alene med Jesus at bie,
det stiller mit hjerte og sind,
det himmelske livslys da stråler
og trænger i sjælen ind.

*Thi de knuste hjerter han læger,
han giver den trætte ro;
husvaler og hjælper den arme,
som villigt af hjertet vil tro.*

Alene med Jesus i verden
forblivende tro mod hans ord,
det mætter hvert hungrende hjerte,
i ørknen han dækker sit bord.
Hans retter de er mig en rigdom,
langt bedre end fineste guld,
de lærer mig kende hans hjerte,
hans troskab og kærlighed huld.

Alene med Jesus i kampen
mod syndens og djævelens magt,
hans våben os sejren vil bringe,
om vi kun på ham giver agt.
De trofaste skal han belønne,
som med ham i striden holdt ud,
når kampen er endt skal de føres
i ære og glæde til Gud.

tune→ Allein Auf Dem Benge

57. O kære, om bare du kendte

O kære, om bare du kendte
den ven, som i kærlighed huld
vil hjælpe dig blive i hjertet
af fryd og taksigelse fuld.
Ja, vidste du dog om de skatte,
den ven ville bringe til dig,
om blot du vil søge hans venskab
og vandre hans liflige vej.

*Den ven, som dig elsker, er Jesus,
fra himmelen kom han, Guds lam.
Han leder dig trygt gennem livet,
om blot du vil vandre med ham.*

Har aldrig du mærket, hvor øde
dit liv er foruden den ven?
Hvor år efter år bare svinder
i tomhed så glædesløst hen?
De roser, du søgte at plukke,
de blegnede, visnede fort,
og foran dig venter i mørket
kun dødsrigets evige port.

Betänk da, hvor meget dig bydes,
og agt på hans kærlige kald!
Dit liv vil han danne og smykke
med blomster, som visne ej skal.
Du samler dig skatte i himlen,
når sammen med Jesus du går,
og siden, når livet har ende,
livskronen for evigt du får.

tune→ Til melodi nr. 56

58. Gå mig ej forbi

Gå mig ej forbi, o Frelser,
på min dunkle sti!
medens du ad andre kalder,
gå ej mig forbi.

*Frelser, Frelser, hør mit hjertes bøn!
Du, som andre her velsigner,
glem ej mig, Guds søn.*

Lad mig ved din nådes trone
finde trøst og fred.
Når i ydmyg bøn jeg kalder,
slå min vantro ned!

Du kan sønderknuste læge,
se mig for din fod,
du fra synd og skyld kan rense,
Frelser ved dit blod.

composer→ W. H. Doane

59. Jesus for verden hengav

Jesus for verden hengav sit liv,
opladte øjne, Herre mig giv.
Det var min synd, der lagdes på dig,
da du på korset døde for mig.

O, hvor du elsked, aldrig jeg tror,
nogen har elsket sådan på jord.
Hjælp da, af nåde Herre du mig
til kun at leve altid for dig.

60. Lev for Jesus

Lev for Jesus! Det er livet,
intet bedre liv jeg ved.
Lær den bedste ven at give
hjerterets bedste kærlighed.

Lev for Jesus! Verdens ære,
lyster, herlighed og glans
vil dog aldrig sjælen give
blot en times fred som hans.

Lev for Jesus! Lad ham øje
livets stærke, skønne vår
og dit levnedts modne sommer
og din alders efterår.

Giv dig helt! Thi så han vil det,
selv han gav sig helt for dig,
da han fattig og foragtet
gik henede korsets vej.

61. Jesus i dag i går

Jesus i dag i går
og ind i fremtidsår
den samme er.

Fødtes i fattigdom,
vandred i ringhed om,
dog er han døren, som
til livet bær'.

Hjælp du, o Jesus, mig
til ret at tjene dig
fra dag til dag;
styrk du min længsel i
at ofre glad og fri
mit alt på livets sti
til dit behag.

Guds børn med frydesang
om tronen skal engang
samles om ham.

Den bitre kamp er endt,
sygdom og død ukendt,
tak og lovprisning vendt
til dig Guds lam.

composer→ Lowell Mason
tune→ Olivet

62. Indbudne er vi

Indbudne er vi til Kongens fest,
samles med andre fra øst og vest;
dog, hvordan går det, du bryllupsgæst,
når han kommer ind?

*Kongen kommer ind, broder,
Kongen kommer ind.
O, hvordan går det for dig og mig,
når han kommer ind?*

Kronen på hov'det, som torne bar,
herliggjort han, som korsfæstet var,
o, hvilket syn vi for øjet har,
når han kommer ind.

Lig lynets pil i det øjeblik
hastigt oprulles for hvert et blik,
alt, som var skjult i vort liv der gik,
når han kommer ind.

Glad skal hans øje da hvile på
dem, som i hvid bryllupsklædning stå,
o, at vi således findes må,
når han kommer ind.

Håbløst de beder, som ej gav agt,
bittert de græder i fjendens magt.
Frygteligt da, når der bliver sagt:
"Kongen kommer ind."

author→ J.E. Landor
composer→ E. S. Lorenz

63. Vær stille min sjæl

Vær stille min sjæl,
vær stille min sjæl,
vær stille for Herren, din Gud;
Vær stille, thi han
er Herren, der kan
af trængselen føre dig ud.

Vær stille min sjæl,
for Herren, din Gud,
hos ham ej omskiftelse er,
han er, hvad han var,
han bli'r, hvad han er,
og alt, hvad han lover det sker.

Vær stille min sjæl,
for Herren, din Gud,
han ved, hvad der tjener dig bedst.
Han fører det så,
at alle ting må
til gavn dig dog blive til sidst.

Vær stille min sjæl
for Herren, din Gud,
han ved, og han søger dit vel.
Er verden end trang,
er vejen end lang,
er han dog din klippe din del.

Vær stille min sjæl,
og bliv i Guds søn,
så skal du beskæmmet ej gå.
Tålmodighed kun,
det varer en stund,
så skal du hans herlighed få.

64. Giv du dit bedste

Giv du dit bedste til Herren,
ungdommens kræfter giv ud,
anvend din iver i striden,
trofasthed vis imod Gud.

Jesus har sat et eksempel,
frygtløs og trofast han var,
giv dig til ham for at tjene,
giv ham det bedste du har.

*Giv du dit bedste til Herren,
ungdommens kræfter ej spar.
Ifør dig Guds fulde rustning,
giv ham det liv som du har.*

Giv du dit bedste til Herren,
ham nu den første plads giv;
du ham i tanke og gerning
hellige hele dit liv.

giv, og til dig skal der gives,
Gud gav sit bedste, sin søn,
tjen ham taknemlig med glæde,
giv ham dit bedste igen.

Giv da dit bedste til Herren,
andet ej værdigt ham er,
han gav sit liv som forløser,
opgav sin herlighed der,
hengav sig selv uden klage,
da han blev ofret, Guds lam.

Tjen ham af hele dit hjerte,
og giv dit bedste til ham.

composer→ Wm. J. Kirkpatrick

65. Lad os tælle vore dage

Lad os tælle vore dage,
lær os, Gud, at visdom få,
at vi stedse dig må søge,
og dit navn vi ære må.

*Lær os at i visdom vandre;
thi vort liv så hastigt går.
Dan os til at ligne Jesus,
indtil hist hos dig vi står.*

Lad os tælle vore dage,
lær os, Gud, vort liv er kort.
Giv vort hjerte himmelsk visdom,
inden nådens dag flyer bort.

Lad os tælle vore dage,
væk os, Gud, og frels vor sjæl
fra al jordisk, selvisk higen,
du al livsens kildevæld.

Lad os tælle vore dage,
lær os, Gud, at bruge dem
til din ære, våge bede,
indtil du os kalder hjem.

composer→ Geo. C. Stebbins

66. Trætte hjerte, søger du

Trætte hjerte, søger du Guds Lam,
som han gik i Galilæ’?
O, så glæd dig, vi har fundet ham,
Guds Messias, kom og se!

Herligt budskab: “Ham har vi fundet.”

Det er alle slægters lovsangskor!

“Vi har fundet ham, om hvem profeter skrev:

Herrers herre, Konge stor.”

I, som hungrer efter livets brød,
tørster efter kildevæld,
kom! hvor dette glædens budskab lød,
fryded sig hver mødig sjæl.

Han, som vandred om ved søens bred,
er iblandt os end på jord.

Han i ringhed kommer til os ned
gennem dem i hvem han bor.

“Vi har fundet ham!” O, glædesbud!

Kom, I trætte, se Guds søn!

Han vil kærligt lede os til Gud,
bringe fred og hvile skøn.

composer→ Jno. R. Sweney

67. Når i verden kun vi higer

Når i verden kun vi higer
efter egen selvisk lyst,
kan vi høre, Herren siger:
"Elsker du mig mer end alt?"

*Mer end alt, mer end alt,
elsker du mig mer end alt
Mer end alt, mer end alt,
elsker du mig mer end alt?*

Når i blindhed vi vil tragte
efter jordisk æreskrans,
kan vi høre, mildt og sagte:
"Elsker du mig mer end alt?"

Selv når slægt og venner rører
hertets strenge i vort bryst,
da vi Jesu stemme hører:
"Elsker du mig mer end alt?"

Lad os følge Jesu stemme,
lad os bryde hvert et bånd,
vi hans ord kan aldrig glemme:
"Elsker du mig mer end alt?"

68. Jesu dyrebare fodspor

Jesu dyrebare fodspor
viser Guds fuldkomne vej,
som et himmellys i mørket
med en stråleglans om sig.

*Jesu dyrebare fodspor
er en skat så uvurderlig,
viser bort fra glæde syndig
til et mål, jeg længes mod,
jeg vil følge,
hvor du satte såret fod.*

Jesu dyrebare fodspor
mig den rette vished gav,
er min hjælp i tvivl og storme,
mit kompas på livets hav.

Jesu dyrebare fodspor
troen ser i ørkensand;
selv igennem tåredalen
sine egne leder han.

Må jeg skatte, kære Frelser,
hvert velsignet fodspor her,
altid følge hvor du leder,
til dit åsyns glans jeg ser.

69. Medens alting ler

Medens alting ler og blomstrer
i dit levnedts korte vår,
tænk på Jesus! Se, han kommer
og foran dit hjerte står!

*Tag imod ham førend høsten
fejer alle blomster bort!
Tag imod mens solen skinner,
solskinsdagen er så kort!*

Jesus står nu ved din side,
måske ukendt af dig end.
Husk, at han vil ikke stedse
stå og vente der, min ven!

Men forsømmer du at åbne,
sorgfuld bort fra dig han går.
Høsten kommer, kinden fures,
og forbi er livets vår.

Du fra venner snart må skilles,
døden kommer, o så brat.
Hver en blomst og rose visner,
du går ind i evig nat.

70. Guds ord er så rent

Guds ord er så rent og så dyr'bart for mig,
jeg elsker dets kærligheds bud.
Det lyser for mig på min pilgrimmesfærd
og fører mig hjem til min Gud.

*Det er bedre end perler end sølv eller guld,
end rigdommes tus'nder på jord,
at sidde ved Mesterens fødder hver dag
og lære af ham og hans ord.*

Hvor god og hvor frydefuld er livets vej,
når Frelseren selv "står ved ror";
min sjæl vederkvæges og fyldes med liv
og ånd, når han taler sit ord.

Jeg hører, adlyder og følger ham trygt,
min Frelser og Konge han er.
Hans ord i mit hjerte med omhu er gemt,
og lovsang min sjæl ham frembær'.

O, lad da mit hjerte bevare dit bud,
dit ord som min glæde, min skat.
O, hjælp mig, din tjener, jeg beder, o Gud,
at grunde derpå dag og nat!

composer→ Geo. D. Moore

71. De ting som vi skuer

De ting som vi skuer, ej længe består,
de er ikke evige, vi dem forsmår.
Til himmelske ting er vort hjertes attrå,
hvad øret ej hørte, hvad øjet ej så.

*Vi stunder mod målet,
til løfternes land skuer hen i vor ånd.
Den trætte skal der finde hvile,
helt frigjort fra jordiske bånd.*

Bedrøvelser, som vi nu har for en tid,
bereder for os efter jordlivets strid,
en fylde af herlighed hos Herren Gud
om vi holder ud og bevarer hans bud.

Vort jordiske telthus en dag brydes ned,
vort legeme er kun forgængelighed;
men vi i Guds herlighed dog skal opstå,
af Herren udødeligt legeme få.

72. Hvor findes lyset?

“Hvor findes lyset”, mange sjæle spørger,
“som lede kan min fod på livets vej?
Hvor findes lyset? Jeg i mørke vandrer.
Og verdens synd og tomhed trætter mig.”

Se, livets lys i Jesus Kristus skinner!
Hør blot hans ord: “Jeg er den sande vej!”
O sjæl, som tvivler, kom, i ham du finder
lys for din fod; han vil ej skuffe dig.

Hans klare lys igennem mørket trænger
og viser vej i dødens skyggedal.
Modtag ham nu, han lys i dig da bliver,
og han dig frelser fra al syndens kval.

En liden stund livslyset skinner for dig.
Følg ham, og han vil lede dig til Gud.
Hvi tøver du? O kom før lyset slukkes,
og i den mørke nat du må gå ud.

73. På Herren bi

På Herren bi tålmodigt og i tillid;
i mørke timer og i svaghed bed;
han vil forny din kraft, og du kan daglig
hans magt erfare og hans kærlighed.

På Herren bi, når striden raser voldsomt,
mod indre fjender stadig vær på vagt,
og mod de ydre, som din sjæl vil lokke
i mørket ud og bort fra Herrens magt.

På Herren bi, når du har sejr og fremgang,
at ej du fanges må i hovmods garn.

På Herren bi, og han vil dig bevare
oprigtig, ydmyg, villig som et barn.

På Herren bi, vær tillidsfuld og modig,
følg i hans fodspor, lyd hans stille røst.
Stol på hans nåde, den er rig nok for dig,
hos ham til sidst du finder evig trøst.

74. Kaldt hjem til ro

Kaldt hjem til ro hinsides tåredalen,
en kærlig Fader har det så bestemt,
til der at få hos ham i himmelsalen
et saligt hjem, hvor sorg og gråd er glemt.

En løn, som overgår, hvad vi kan fatte,
en himmelsk fryd foran Guds trone stor,
det venter dem, som arver himlens skatte,
som tålte hårde prøvelser på jord.

Kaldt hjem, og nat for evigt er forsvundet,
kaldt hjem, og altid være Jesus nær
i herlighed, hvor død er overvundet,
og høre engles skønne sange der.

Når stien synes mørk, din røst os glæder,
du Herre, er vor fryd, du trøste kan,
og når vort hjerte bærer sorgens klæder,
har vi dig nær, vor ledestjerne sand.

composér → Svensk folkemelodi

75. Har du standset

Har du standset på din vandring,
har du lyttet til det bud,
som om fred og frelse taler?
Stille lyder det fra Gud:

*Hvor er du, hvor er du?
Hvor er du, hvor er du?
søg dog ej dig selv at skjule,
kom med alt til Jesus nu!*

Ikke hvad dig selv behager,
ikke øjets lyst og krav,
kan dig fred og hvile give,
når du tænker på din grav.

Egen gerning kan ej frelse,
den vor synd kun skjule kan,
kun når Kristus i os lever,
vandrer vi mod livets land.

Thi alene han kan rense
hjerte og samvittighed,
når vi ham som konge kroner,
for hans fod alt lægger ned.

author→ F.J. Crosby
composer→ S.J. Vall

76. Du for evigt er min klippe

Du for evigt er min klippe,
mer end ven og liv for mig,
altid på min pilgrimsvandring,
Frelser, lad mig gå med dig.
∴ Nær ved dig, nær ved dig, ∴
altid på min pilgrimsvandring,
Frelser, lad mig gå med dig.

Ej om jordisk lyst og goder,
ej om ære beder jeg,
glad jeg virke vil og lide,
når jeg kun må gå med dig.
∴ Nær ved dig, nær ved dig, ∴
glad jeg virke vil og lide,
når jeg kun må gå med dig.

Led mig gennem skyggedalen,
før mig frem på livets vej,
så igennem himmelporten,
Jesus, jeg må gå med dig.
∴ Nær ved dig, nær ved dig, ∴
så igennem himmelporten
Jesus, jeg må gå med dig.

77. Gud vil tale

Gud vil tale til den ringe,
som i hjertet ydmyg er,
og som længes i sit indre
efter Gud, en fader kær.

Han vil tale ord, som hjælper,
ord, som stormen stille kan;
thi blot han formår at frelse
den, som blive vil som han.

*Oplad mine øjne, Herre,
at af dig jeg lære kan.
Hjælp mig blive din discipel,
mere trofast, mere sand.*

Han vil tale til den trætte,
som i striden segner ned,
og hans røst vil byrden lette,
styrke os i kærlighed.
Fordum Herrens folk har jublet,
når de lytted til hans røst,
også nu han sejren giver
og den trætte bringer trøst.

Den hovmodige han trodser,
den, som i sig selv er rig.
Herre hjælp os, så vi aldrig,
bliver selv en sådan lig.
Lad os i vort hjerte tørste
efter din retfærdighed,
så du selv med os kan være,
trods al vor uværdighed.

composer→ P. P. Bliss

78. Hvem banker så sagte

Hvem banker så sagte i aftenens fred
på dit hjerte?

Hvem kommer med lægedom kærlig herved
for sjælens den lønlige smerte?

Måske har du mærket den banken alt før
og hørt røsten?

Hvi tøver du end med at åbne din dør
for livet, for salighedstrøsten?

Du føler dig ofte så øde og mørk
på din færden.

Du synes, dit liv fører ud i en ørk
trods glansen og larmen i verden.

Hvad er dog på jorden al ære og glans
og al lykke,
mod æren og lykken i at være hans
og lade af Jesus sig smykke?

Luk op da i dag for den ven, som så huld
dig beriger
med skatte, langt bedre end pureste guld,
som kronen dig evigt tilsiger!

79. Til himlene rækker

Til himlene rækker din miskundhed, Gud,
din trofasthed når dine skyer;
din retfærdshånd over bjergene ud
er strakt over dale og byer.

Som himlenes favn er din kærlighed, Gud,
som havenes dyb dine domme;
til frelsen fører du sjælene ud,
vil skabningens suk ihukomme.

Hvor dyrebar er dog din miskundhed, Gud,
hvor menneskebørnene bygge;
I mulm er kærlighedsvingen bredt ud,
vi skjule os under dens skygge.

Du kvæger i ørken den tørstende sjæl;
du bjæger den bævende due;
hos dig er livets det evige væld
og lys i dit lys skal vi skue.

80. O, kun et skridt

O, kun et skridt, Gud ser dit hjertes kampe,
o, kun et skridt, sig hvorfor tøver du?
O, kun et skridt, og du er i Guds rige,
se døren åben står for dig endnu.

O, kun et skridt, til himlens fulde glæde,
o, kun et skridt, tilgivelse at få,
o, kun et skridt, til dig nu kaldet lyder,
lad ej ved syndens list din sjæl forgå.

O, kun et skridt, lad Jesus trygt dig lede,
o, kun et skridt, ej angst og vantro vær;
o, kun et skridt, o sjæl, hvad end dig times,
tag skridtet nu, mens himlens Gud er nær!

O, kun et skridt, giv hånden til din Frelser,
o, kun et skridt, Gud selv dig stille gør,
o, kun et skridt, hvi vakler du og tøver?
Dit liv er spildt, om uden håb du dør.

composer→ E. M. A.

81. O Jesus, lær mig

O Jesus, lær mig vælge ret,
mig tusind valg jo forestår,
hvert skæbnesvangert blive kan,
så hjælp mig vælge, hvor jeg går.
Du valgte ret i ungdomsår,
og alt, som nu vil friste mig,
var hundredfoldigt på dig lagt,
jeg derfor søger hen til dig.

*O Jesus, lær mig vælge ret,
tal med mig, så hvert valg jeg gør,
er, som jeg ønsker, det er gjort,
når alting visner bort og dør;.*

O Jesus, lær mig vælge ret;
for jeg er blot et lidet barn
i verdens gådefulde spil
med mørke, død og syndens garn.
De mål, som verden higer mod,
dens ære, pragt og nydelser,
du rørte ej, jeg vil som du,
o ædle, unge Galilæer.

O Jesus, lær mig vælge ret.
Hvor glad jeg er, at du forstår
den strid, et ungdomshjerte har,
hvis vej blandt mange snarer går.
Og om jeg ej det fatter nu,
jeg skal, når livet er forbi,
forstå, hvorfor du lærte mig
den lige vej, den hårde sti.

82. Vælg i dag

Vælg i dag, hvem du vil tjene,
Kristus eller mørkets drot!

Vælg i dag, om du vil værne
alt, hvad der er sandt og godt!

Vælg i dag, om du vil stride
troens ædle, gode strid!

Vælg i dag, om du vil lide
ondt med korsets hær en tid!

Vælg i dag, om du vil eje
fred i hjertet, lys i sind,
vandre trygt på alle veje,
når du lukker Jesus ind!

Vælg i dag, om du vil tvættes
ren og hvid i lammets blod,
vælg i dag, og synden slettes
ved alkærlighedens flod!

Vælg i dag, måske i morgen
du ej mere vælge kan;
derfor har du aldrig borgen,
døden skåner ingen mand.

Jesus, herlighedens Herre!
Salig den, der vælger dig!
Du vil krone ham med ære,
gøre ham for evig rig.

83. Nærmere, nærmere

Nærmere, nærmere ind til dit bryst
drag mig, min Frelser, min glæde og lyst,
skærm mig og drag mig ind i din favn,
∴ der skal jeg hvile i sikreste havn! ∴∴

Nærmere, nærmere, intet, ak nej,
har jeg at bringe, o Jesus, til dig,
syndig og ringe, just som jeg er,
∴ rens mig i blodet og nådig mig vær! ∴∴

Nærmere, nærmere, Herre jeg vil
afstå fra synden og dig høre til.
Bort med dens glæde, stolthed og pragt,
∴ giv mig kun Jesus, som alt har fuldbragt! ∴∴

Nærmere, nærmere, daglig o Gud,
snart sluttes kampen, mit liv rinder ud.
Da i dit samfund fryder jeg mig
∴ Nærmere, nærmere, Frelser hos dig. ∴∴

author→ C. H. M.

composer→ Mrs. C. H. Morris

84. Inderligt lyder

Inderligt lyder: "Kommer til mig!"
Jesus, din Frelser taler til dig,
siger alvorligt: "Tøv ikke mer,
;,: fly dog det onde, se frelsen er nær!" ;,:

Inderligt lyder: "Kommer til mig!"
Uden et mål på fortabelsens vej,
ej håb, ej tilflugt! Hvor går du hen?
;,: Skynd dig til Jesus, din trofaste ven! ;,:

Inderligt lyder: "Kommer til mig!"
Arven og kronen nu venter på dig.
Skam og vanære venter kun dem,
;,: som bort fra Jesus i synd vandrer frem! ;,:

Inderligt lyder røsten igen.
Du mod fortabelsens strand driver hen,
englene sørger, tænk dog derpå,
;,: strømmen dig tager, din sjæl vil forgå! ;,:

85. Dybere, Herre, bøjer jeg mig

Dybere, Herre, bøjer jeg mig,
Giv mig den fylde, som kommer fra dig!
Bøjet i støvet jeg beder dig: skriv
;: dit "alt i alle" på hele mit liv. ;:

Dybere, Herre, bøjer jeg mig,
villig at blive korsfæstet med dig,
ydmyget under din vældige hånd,
;: fyld du mig mer med din hellige ånd. ;:

Dybere, Herre, bøjer jeg mig,
o, lad mig blive alt mere lig dig.
Kar til din ære, i ordet jeg ser,
;: at du kan forme af usleste ler. ;:

Dybere bøjet, dybt ned for dig,
verden skal intet eje i mig!
Dyrekøbt er jeg!—Herre jeg ser:
;: "Jesus alene"—og da intet mer. ;:

86. Du, som vejen er

Du, som vejen er og livet,
dig vi har vort håndslag givet,
dig det er, på hvem vi tror;
mellem alle verdens røster,
din er ene den, som trøster,
led os i dit hyrdespor!
Led os i dit hyrdespor!

Giv, at dig vi følge efter,
nær de små, de svage kræfter,
bøj vor vilje, smelt vor trods!
Lad dit navn i hjertet brændes,
så ved dig vi her må kendes,
At du hist må kende os!
At du hist må kende os!

87. Gode hyrde, led og lær

Gode hyrde, led og lær os,
lyse lad dit klare ord;
udi nødens stund bliv nær os,
dæk for os dit rige bord,
Kære Jesus, kære Jesus
vogt du selv din egen hjord,
kære Jesus, kære Jesus
vogt du selv din egen hjord!

Herre, du vil ikke bryde
selv det rør, som knækket lå,
du vil ingen sjæl forskyde,
som vil ydmygt til dig gå.
Kære Jesus, kære Jesus,
fred og kraft hos dig vi få,
kære Jesus, kære Jesus
fred og kraft hos dig vi få!

Tidligt lær os dig at søge
og at gøre dit behag.
Kærlighed og tro forøge
du hos os med hver en dag.
Kære Jesus, kære Jesus,
og til sidst os til dig tag,
kære Jesus, kære Jesus,
og til sidst os til dig tag!

author→ Dorothy Ann Thrupp
composer→ William B. Bradbury

88. Fortæl mig mere

Fortæl mig mere om min Frelser,
ved glædens budskab atter dvæl,
om nådens gave, som mig frelser,
hans dyre navn, fortæl, fortæl!

*Fortæl mig mere, o, jeg ved,
jeg trænger til hans kærlighed
hans frelserkraft og milde hånd,
fortæl om ham, o Helligånd!*

Fortæl mig mere o, jeg beder,
om ham, som bringer hjertet fred.
I medynk ærens konge græder!
Fortæl mig om hans kærlighed.

Fortæl mig mer, og sorgens bølger
sig lægger lydigt på hans ord.
Se, lysets morgen natten følger
for dem, som hører ham og tror.

Fortæl mig mere, jeg gentager,
det glade budskab bringer trøst.
Kom, virk i mig, hvad dig behager,
og lovsang fylde skal mit bryst.

author→ E. E. Hewitt

composer→ P. P.

89. Har du mod at følge

Har du mod at følge Jesus,
spørges der så mangen gang,
hør engang et andet spørgsmål,
fremsat i min enkle sang.

Har du mod at blive borte,
når din konge kalder dig,
kalder dig til evig glæde,
evig salighed hos sig?

Har du mod at vende ryggen
til Guds riges bryllupssal
og i stedet sorgløs vandre
mod et dyb af evig kval?

Har du mod at gå og drømme
om et liv af lykke her,
skønt du tit og mange gange
får at se hvor tomt det er?

Tør du vel slå hen i vejret
Guds påmindelser og bud?

Har du mod til uden Jesus
at fremtræde for din Gud?

Lyt dog til Guds ånds formaning,
hør, ak hør, han banker end!

Har du mod at udelukke
fra dit hjerte denne ven?

90. Jeg det bedste budskab

Jeg det bedste budskab hørte,
talt til os i dødens land,
herligt håb det med sig førte,
fred og fryd og hvile sand.
“Jeg for dig har grædt og ventet,”
til min sjæl en hvisken kom,
“Stands, o, stands din angst og møje,
synder, jeg har lægedom.”

*O, forunderlige budskab,
lad mig høre det igen.
Kristus selv forlod sin himmel
for at dø som syndres ven.*

Ofte over det jeg grunded,
rådvild i mit arme bryst,
det, som nu er blidt oprundet,
så at alt er blevet lyst.
Jeg faldt ned besejret for ham,
jeg blev hans, min Herre Krist,
og min sjæl med glæde jubled,
glæde ren fra himlen hist.

Evigt liv i ham jeg ejer,
liv, som læger sjælens sår;
håb guddommeligt med sejer.
ro og fred i ham jeg får.
Had og ondskab bort han jager,
jeg forlader stoltheds vej,
Kristus kommer, tvivl borttager,
samler sine hjem til sig.

En gang englens røst vil byde,
når på hav og jord han står,
og til alle vil det lyde:
“Endt, ja endt er nådens år.”
Skal til klipperne du råbe:
“Skjul mig for hans åsyns pragt,”
eller trygt af blodet hegnes
ved hans nådes rige magt?

91. Jesus som den gode hyrde

Jesus som den gode hyrde
gav sit liv for sine får,
hjalp dem bære deres byrde,
lægte kærligt deres sår
Jesus havde hyrdehjerte
for de svage i sin hjord,
de som kendte nød og smerte,
kom og spiste ved hans bord.

Jesus omsorg har for hjorden,
de fordrevne føres hjem,
de fortabte han opsøger,
ro og hvile giver dem.
De på grønne vange ligger,
og så trygt de følger ham,
de af hvilens vande drikker,
ømt han vogter sine lam.

“Elsker du mig?” Jesus sagde,
“Vis det da imod min hjord,”
megen vægt han derpå lagde
i sit sidste alvorsord.

“Vær en hyrde her for hjorden,
som så dyrt erhvervet er,
vogt den tro, og giv dig for den,
vis mig at du har mig kær!”

92. Dersom Gud du forkaster

Dersom Gud du forkaster, en grænse du når,
hvor hans stemme du høre ej vil;
dog du iler af sted,
verden river dig med.
Har du tænkt på, hvad det koste dig vil?

*Har du grundet derpå,
at din sjæl kan forgå,
om end verden du vandt for dig selv?
Har du grænsen mon nået,
måske over den gået?
Har du tænkt på, hvad det koste dig vil?*

Du kan evighedshåbet forspilde så let,
for et øjeblik glæde og smil,
ja, for ære og pragt,
syndens lyst og dens magt,
har du tænkt på, hvad det koste dig vil?

Mens i miskundhed døren står åben for dig,
og hans kærlighed bydes dig til,
kom! han siger: "Bliv min!"
Sig til ham: "Jeg er din,
jeg har tænkt på, hvad det koste mig vil."

author→ A. J. H.

composer→ A. J. Hodge

93. Hurtigt livssolen stiger

Hurtigt livssolen stiger og daler,
morgen røden flyr hastigt afsted,
dagens ilende timer de taler,
om at solen snart atter går ned.

Men en sol som for evigt skal skinne,
kommer også fra skaberen god;
evig ungdom vi alle kan vinde
gennem ham, som fra graven opstod.

Har du tænkt over livet du lever,
at de jordiske glæder forgår?
Har du fattet hvad Frelseren kræver
for at give dig liv, som består?

Han vil komme sagtomodig og ringe,
så de stolte ej kende ham kan,
han Guds evige sollys vil bringe
til de ydmyge ud over land.

Om hans dyder vi selv får i eje,
hans sagtomodige mildhed i færd,
hans uselviske kærligheds veje,
det er ting af udødeligt værd.

94. Når træet og bekymret

Når træet og bekymret jeg intet formår
til klippen, som følger i ørk'nen jeg går;
i skyggen mig skjuler, når stormen er nær,
min sjæl vederkvæges, når hos ham jeg er.

*O, kom alle trætte, o, kom dog og lær,
at klippen er Krist, og hans skygge kærlighed er.*

Når tørstig og mødig jeg aftenen når,
ved klippen, som brast, jeg da bedende står:
"O, sluk dog min tørst, du Guds enbårne søn,"
og frit livets vand vælder frem på min bøn.

Om sorgernes bølger vil trænge sig ind,
og midnattens farer vil ængste mit sind,
til klippen den faste, den stærke jeg flyr,
og trygt vil jeg hvile til morgenen gryr.

95. Er dit hjerte ej rørt

Er dit hjerte ej rørt af, at Jesus
dødsangsten på korset udstod?
Han var slagen af Gud, gjort elendig,
og løskøbte dig med sit blod.

*I pine og kval, i angst han var,
da sin sjæl han udtømte til døden.
O sjæl, alt for dig han jo bar!*

Er dit hjerte ej rørt af, at Jesus
din smerte og skyld tog på sig,
da han købte en evig forløsning
med frelse og frihed for dig.

Er dit hjerte ej rørt af, at Jesus
i dag vandrer sorgfuld forbi,
at i nåde han rækker dig hånden
og siger: "Jeg købte dig fri?"

Er dit hjerte ej rørt af, at Jesus
som, dommer skal komme på jord?
O, hvordan vil det gå dig hin morgen,
når alt skal til doms på hans ord?

composer→ Frank M. Davis

96. Med dig jeg over Kedrons

Med dig jeg over Kedrons bæk vil gå
og følge med ind i Getsemane,
for mig i sjælekamp, i pine lå
du ene der og bad: "Din vilje ske!"

Med dig jeg over Kedrons bæk vil gå.
O, hjælp mig våge der i havens ly,
mit kød er svagt, men giv mig nåde, så
jeg våge kan og fristelserne fly.

Med dig jeg over Kedrons bæk vil gå.
Mit hjertes længsel ser du, Herre, til,
at du, som konge, i mig herske må,
om end al verden dig forkaste vil.

Med dig jeg over Kedrons bæk vil gå.
Din tjener søger dig i sorg og savn,
trods hån og spot vil ved din side stå,
i liv og død forherlige dit navn.

Med dig jeg over Kedrons bæk vil gå.
Med kongepragt du kommer, når vi ser
dit rige over hele verden nå.
O, væk mig da, om jeg i graven er.

97. Lad det lyde, det nådens bud

Lad det lyde, det nådens bud:

“Herren opstod med magt.”

Syng om gaven fra himlens Gud

om livet, som han har bragt!

Jesus gav sit blod,

Gud ham ofre lod.

Signede bud, syng det kun ud,

han opstod med evigt liv,

signede bud, syng det kun ud,

han opstod med evigt liv.

Fra profet og apostel lød,

fra dem, som Gud har vakt:

“Der er frihed fra synd og død

i livet, som han har bragt.”

Jesus for os er død,

vore lænker han brød.

Styrke, nåde og evig fred

er os i Herren rakt;

syng da, syng om hans kærlighed,

om livet, som han har bragt!

Blodet har forsonet,

os med frelse kronet.

composer→ P. P. Bliss

98. Livet kun e`n gang

Livet kun e`n gang kan leves.
Tænk, hvor alvorlige ord!
Snart er vor vandring til ende,
striden udkæmpet på jord.

*O, hvad skal dig gavne
rigdom og al herlighed,
om med din sjæl du må bøde,
hvad har du vundet derved?*

Livet, som blomsten på marken,
visner så snart og forgår,
hele dets herlighed svinder,
glæden er kun nogle år.

Er du besværet og trættet
af et forfængeligt liv?
Jesus har frelsen dig lovet,
til ham dig helt overgiv.

Vil du da vælge at lyde
Jesus, han har dig jo kaldt?
Dette er valget til frelse:
Kron ham din Herre i alt.

composer→ John R. Sweney

99. Livets dag er kort

Livets dag er kort, min ven,
lig et blad, som visner hen,
lig et neg, som høstes ind,
vær beredt!

Tiden iler, og vi ser,
time glasset rundet er,
gravens rand vi kommer nær,
vær beredt!

Vær beredt, vær beredt!

*Nu, mens Jesu stemme kalder,
vær beredt!*

*Vender du i synd dig bort,
du for sent ved himlens port
angre vil, hvad du har gjort,
vær beredt!*

Fagre blomster vil forgå,
ungdom, skønhed ligeså,
foran Gud du snart vil stå,
vær beredt!

Hør dog Ånden beder: "Kom!"

Ved i synd at vandre om,
du besegler selv din dom,
vær beredt!

Tiden går og bringer nær
døden, dommen for enhver,
fly til Jesus, før det sker,
vær beredt!

O, jeg beder, grund derpå,
snart du vil ved graven stå,
skal din sjæl fortabt da gå?
vær beredt!

composer→ Wm. J. Kirkpatrick

100. Jeg dig, min Konge, krone vil

Jeg dig, min konge, krone vil,
al ære skal du få.

Din tornekrans og Golgata
jeg aldrig glemme må.

*O, glemmer jeg Getsemane,
o, glemmer jeg din smerte da!
for ret at se din kærlighed,
led mig til Golgata.*

Vis mig den grav, hvor du blev lagt,
begrædt i sorgens nød,
hvor engle, klædt i lysets dragt,
dig vogtede i din død.

Jeg, som Maria i sin sorg,
gaver vil bringe dig.
Lad mig nu se den tomme grav,
til Golgata led mig!

Må glad jeg bære nu mit kors
hver dag, og så med dig
få del i lidelsernes kalk!
Du bar jo alt for mig.

101. Ej løskøbt

Ej løskøbt med guldets rigdom,
men med Kristi dyre blod.
Ej betales kan den gave,
Gud, vor Fader, ofre lod.

*Det var Jesus, min Frelser,
med sit blod han købte mig.
Kærlighed, ufattelige,
da han på korset ofred sig.*

Ej løskøbt for kun at spilde
tid og evner, Gud os gav.
Han os kender, styrke giver,
stiller ej for store krav.

Ej løskøbt for kun at nyde
livets gyldne øjeblik.
O, så kort er arbejdstiden,
dage, år så hastigt gik.

Han løskøbte mig i nåde
og i kærlighed så rig.
Guds enbårne søn, den rene,
blev et offerlam for mig.

composer→ Chas. J. Butler

102. Kun nogle år

Kun nogle år, min ven, skal komme og skal gå,
og vi med dem i gravens skød foran vor Gud skal stå
O Herre o, bered min sjæl for dommens dag,
o, tvæt mig i dit dyre blod og al min synd borttag.

Kun nogle år, hvor solen spreder aftenfred,
og vi hos ham i lyset står, hvor sol går aldrig ned.
O Herre, o, bered min sjæl for lysets dag,
o, tvæt mig i dit dyre blod og al min synd borttag.

Kun nogle år, hvor stormen hærger end vort sind,
og vi, hvor storme larmer ej, til hvilen kaldes ind.
O Herre, o, bered min sjæl for hvilens dag,
o, tvæt mig i dit dyre blod og al min synd borttag.

composer→ G. W. Martin

tune→ Leominster

103. Se forårsblomsten

Se forårsblomsten titter frem
fra løvet, lunt og trygt.
Så ungdommen på livet ser
så frejdigt, uden frygt.

*O, tænk da på Jesus,
fagreste blomst på jord,
som leved og døde,
følg i hans frelserspor.*

I sommertiden blomsten da
bereder frø med flid;
så manddommen på livet ser,
nu er det arbejdstid.

Om efteråret blomsten står
med gulnet blad og frugt;
så alderdommen livet ser,
livskraften er nu brugt.

Og vint'ren kommer, blomsten dør;
men frøet har den sået.
Så må vi alle døden se,
og ven, hvad har vi nået?

104. Midt i verdens ve

Midt i verdens ve og sukke
knuste hjerter søger ro,
træt af synd, i tårer vædet,
uden lægedom og tro.
Gud i medynk ser din kummer,
ønsker nu at hjælpe dig.
Tøv dog ej! Måske i morgen
død og sorg vil melde sig.

*I dit hjerte du ham hører,
modstå ej hans ømme ord!
Følg kun trygt, hvor Herren fører,
o, din trang til ham er stor*

Du i verden og dens glæder
søgte efter sjælens trøst,
dog har al dens pragt og glimmer
kun bragt tomhed i dit bryst.
Dagligt noget nyt dig lokker,
som skal stille sjælens krav,
Sådan fjenden vil bedrage,
føre til en håbløs grav.

Ven, nu er dit hjerte stille,
Frelseren har på dig kaldt.
Lad ham blive sjælens tilflugt,
giv ham nu dit liv, dit alt!
Længselsfuldt Guds engle venter
på det "ja", som gør dig fri,
så blandt alle hans udvalgte
du skal bo evindeligt.

composer → G. Smith

105. Lyt, thi Jesu stemme kalder

Lyt, thi Jesu stemme kalder,
kom, du trætte sjæl!
Han har levet, korset båret,
alt var for dit vel.

*Hør ham, hør ham,
vend ej bort, min ven.
Lydig, tillidsfuldt til Jesus
villigt giv dig hen.*

Du til verdens glædeskilder
ofte vendt dig har,
håbet har at slukke tørsten,
som i hjertet var.

Om du giver Jesus hjertet—
vender om i tro,—
med sin Ånd han dig besegler
og i dig vil bo.

106. Om jeg ejed alt

Om jeg ejed alt, men ikke Jesus,
var vel livet værd at leve da?
Kunne vel mit hjertes uro stilles
med de ting, som skal til sidst forgå?
Om jeg ejed alt, men ikke Jesus,
var det hele værd en livslang strid?
Er al jordisk glæde værd at nævnes
mod et liv i Jesu fred og fryd

O, hvor tomt er alt i denne verden!
Uden Jesus er den blot en ørk!
Uden Jesus er og evigheden
tom for glæde, grufuld, kold og mørk.
Om jeg kunne leve uden Jesus,
hvordan blev det da at dø engang:
Uden Jesus gennem skyggedalen,
uden ham i evigheden lang.

Hvilken lykke: eje alt i Jesus!
Lægedom for alle hjertets sår!
Ingen uden han formår at frelse,
ingen uden han mig helt forstår.
Om jeg ejer Jesus, bare Jesus,
og i hele verden intet mer,
o, så ejer jeg dog alt i Jesus,
liv og overflod af evigt værd.

107. Livsdagen svinder

Livsdagen svinder, og jeg må vandre
igennem døds skygges mørke dal.
Jeg frygter intet, om jeg har Jesus,
han mig bevare og lede skal.

I dalens mørke et lys fra oven,
som middagssol, skinner for min fod.
Det er min frelse, mit håb for evigt,
om jeg blot følger min hyrde god.

Jeg ser på Jesus, min ledestjerne,
han, som besejrede dødens vej,
han som alene min synd har båret,
han, ja kun Jesus, kan frelse mig.

O hvilken morgen, da jeg med Jesus
skal fremstå i hans opstandelse.
Jeg ham skal prise, min sjæl han frelste
fra syndens straf og forbandelse.

108. Jeg lytter til

Jeg lytter til min frelsers røst,
og hjertet bæver i mit bryst,
i verdens larm den lyder klart:

“O, våg og bed! For jeg kommer snart.”

*Hans vej er bedst, ham følger jeg,
did hvor hans fodspor leder mig.
Min længsel er, at jeg hver dag
min plads må fylde til hans behag.*

Jeg tænker på de alvorsord,
at han regere skal på jord
og hente sin udvalgte brud,
som trofast fulgte og lød hans bud.

Skønt mange bort fra Herren går,
hans store kærlighed forsmår,
i hjertet brænder mit begær:
at stå beredt for min Herre kær.

Hans miskundhed mig mætte vil,
han kraft og nåde giver til,
at jeg mit løb fuldende kan
og mødes med ham i livets land.

composer→ A. Lee

tune→ Lacrima

109. Hvor vil du bo

Hvor vil du bo evindelig?
Jesus dig spørger, hører du,
hvor han alvorligt beder dig
at vælge nu, at vælge nu?

*Frelseren selv indbyder dig:
"Kom, bo hos mig evindelig!"
Med hånden udstrakt, inderlig
han beder dig, han beder dig.*

Hvor vil du bo evindelig?
Tænk de uendelige år,
o, kom, jeg beder, modstå ej
Jesus, din ven! Han alt formår!

Hvor vil du bo evindelig,
når her dit korte liv er gået,
og du til dødens kolde flod
til sidst er nået, til sidst er nået?

Hvor vil du bo evindelig?
Af syndens lyst du drages ned.
Sikkert du ved—dig forestår
en evighed—en evighed.

110. Næsten en kristen

Næsten en kristen!
Dog ikke helt,
næsten en kristen!
Men hjertet delt.
Lønligt du tænker end:
“Guds Ånd bort fra mig vend;
en anden gang igen
kalder jeg dig!”

Næsten en kristen!
Kom, kom just nu!
Næsten en kristen!
Hvi tøver du?
Jesus indbyder dig,
engle omgiver dig,
venner frembærer dig
i bøn for Gud.

Næsten en kristen!
Dagene flyr,
næsten en kristen!
Domsdagen gryr.
“Næsten” vil svigte dig,
“næsten” ej frelser dig,
“næsten” vil bringe dig
nær—men fortabt.

composer→ P. P. Bliss

111. Jesus min Frelser kær

Jesus min frelser kær
din vil jeg være.
Du er min sjæls begær,
er jeg blot din!
Ej verdens vinding kun!
Ej glædesrus en stund!
Ej gunst fra verdens mund!
Nu er jeg din.

Andre går deres vej,
din vil jeg være,
jeg leve vil for dig,
er jeg blot din!
Rigdom og jordisk magt,
hver ond og selvisk agt
jeg helt farvel har sagt,
nu er jeg din.

Hvad end du vil, jeg gør,
din vil jeg være,
glad jeg selv lide tør,
er jeg blot din.

Kom, i mit hjerte bo,
rens mig fra synd i tro,
bliv hos mig med din ro,
nu er jeg din.

composer→ P. P. Bliss

112. Uden Kristus, uden frelse

Uden Kristus, uden frelse,
o, kan det være så?
Lig et skib, som uden roret,
søger selv i havn at nå.

*O, at være uden frelser,
uden håb og tilflugtssted!
Tør mon nogen dø, o Jesus,
uden dig og uden fred?*

Uden Kristus, uden frelse,
ensom og mørk din vej!
Uden lys og håb i Jesus
til at trøste glæde dig!

Uden Kristus, uden frelse,
se mørkets uvejrsky!
Stormen nærmer sig på rejsen,
o, til ham om redning fly!

Uden Kristus, uden frelse,
lad ham dit hjerte få,
førend du, når døren lukkes,
hører at du bort skal gå.

author→ F. M. D. and R. F. Beveridge

113. Langt fra nåden

Langt fra nåden, Gud og frelse
vandred jeg en fattig træl,
uden trøst og håb; men Jesus
talte kærligt til min sjæl.

*Kære Jesus, du min frelser
dig alene følger jeg,
lad mig blive helt din tjener,
lad dit ord vejlede mig!*

Dag for dag hans røst jeg hører:
"Følg mig ydmygt, korset tag!
Gennem prøvelser og møje
vinder du mit velbehag.

Barn forlad nu dine veje,
lad mig daglig lede dig!
Verdens synd bør du forglemme,
jordisk lyst og dødens vej.

For din skyld jeg fælded tårer
ene i Getsemane.

Ja, på Golgata jeg døde,
under sjælekamp og ve."

composer→ Arranged

114. Jesus lever

Jesus lever, sejrens Herre,
han, som lydig var mod Gud.
Gennem smerte, gennem tårer
holdt i kamp og bøn han ud.
Denne vej er endnu åben,
vi ad den vil målet nå.
Gennem åndens kraft vi styrkes,
så vi stadigt frem kan gå.

*Jesus lever, glæd dig broder,
at han går i bøn for dig,
kender al din kamp og smerte,
selv han vandred livets vej.*

Jesus lever, stærke tilflugt
udi nødens prøvestund.
Dødens vælde har han nedbrudt,
og han er vor ankergrund.
Sæt da kun din lid til Jesus,
han er alle dage nær
for at trøste og at hjælpe
dem, som ved ham lever her.

Jesus lever, hvilken glæde,
saligt håb i livets strid.
Ingenting skal kunne skille
os fra ham til evig tid.
Vi skal leve ved hans nåde,
vorde stærke ved hans magt,
sejre gennem Jesus-navnet,
som han selv til os har sagt.

115. Dig min Jesus

Dig min Jesus vil jeg følge,
hvad det end mig koste må,
gennem ørken, over bølge
skal med dig jeg sikkert gå.

*Dig blot dig, dig blot dig
vil jeg følge, led du mig.*

Tryk kan jeg i sandhed være
når du, Herre med mig går.
Fra al nød og fra al fare
hjælper du, som alt formår.

Må alt jordisk fly og briste,
Jesus du gør vejen klar.
Skulle jeg alt andet miste,
har jeg nok, når dig jeg har.

Bliv i glæde, bliv i nøden,
du mit hjertes bedste skat,
uden dig er livet døden,
idel mørke, kulsort nat!

author→ S. J.

composer→ William B. Bradbury

116. O, kære Gud

O, Kære Gud, se nattens skygger falder,
ak, om blot dagen ej så snart svandt bort,
Se, hvide marker, folkeslag os kalder,
så stor er høsten, og så lidt er gjort
Men kalder du i høstens travle dage,
eller når aks bli'r sanket ind til dig,
eller når gyldne neg skal under tage,
hjælp mig da, Herre glad at svare: "Her er jeg!"

*O, skal ved nat din genkomststund oprinde,
eller ved dag, ved aften i et nu,
kom til dit rige, når din tid er inde,
men kære Gud, jeg beder, kom mig da i hu.*

I fordums dage folk dig ville følge,
trods dagens hede, nattens mørke gru,
trods farerne på havets vilde bølge,
og Gud, jeg glad vil dele med dem nu.
Salv mig, at jeg kan samle ind i laden;
bevar du mig, så jeg ej sprede må,
men samle hjem til dig i himmelstaden,
hvor møl og rust ej er, og tyve kan ej nå.

Med frelsens budskab glad jeg går til andre,
thi det er bedst, skønt mindst blandt dine små,
at tjene ydmygt og med dine vandre,
at søge rede på sin plads at stå.

Hjælp mig at holde, til min tid er omme,
dit ord og bud, som mig har skænket liv,
og hviler jeg i graven ved dit komme,
da væk mig og hos dig et evigt liv mig giv.

author→ Londonderry Air (arranged)

117. Må vi forglemme

Må vi forglemme det, som bag os ligger
og række efter det, som er foran,
med Jesus vandre fremad tryk og sikker
imod vort mål, et himmelsk fædreland

Må vi forglemme alt, som var en vinding,
at jordisk visdom os bedårer ej,
men skue hen til Jesu ord og gerning
og følge i hans spor ad korsets vej.

Må vi forglemme synd, som holdt os fangen,
og jage efter tro og kærlighed,
at hjertet ej må miste sejrssangen
og derved glemme nådens salighed.

Vor Gud forglemmer alle vore synder,
han kaster dem i glemlens dybe hav,
fuldender det, som han i os begynder,
o, hvilken frelse han i Jesus gav.

O Herre, må vi ikke se tilbage
på det, som er forbi og glemt forvist;
lad os i dig den sande glæde smage
i løbet frem mod sejrspisen hist!

composer→ O. A. Ottander

118. Hvor skal jeg finde

Hvor skal jeg finde tilflugt,
skjul for min fjendes sværd?
Hvor kan jeg bo i tryghed,
hvile fra jaget færd?

*Jesus, kun han kan frelse,
glæde mig atter give.
Han er mit skjold i striden,
giver min sjæl sand fred.*

Stille hans røst mig kalder;
"Kom og hvil ud hos mig,
skjul dig i mine arme,
du ved, jeg elsker dig."

Byrder mig ofte trykke
vil på min pilgrimsvej,
blidt da hans hvisken høres:
"Kast al din sorg på mig."

Sådan vil jeg da vandre
vejen mod himmelen,
hvilende blot i Jesus,
elskende Frelseren.

author→ Kate Ulmer
composer→ Wm. J. Kirkpatrick

119. Fremad, fremad

Fremad, fremad, hastigt fremad,
men, min ven, hvor går det hen?
Til en bolig hist hos Herren?

Til en hvile skøn og ren!
Fremad, fremad, stadig fremad,
sig mig da, hvor går det hen?

Fremad, fremad, hastigt fremad,
tidens hjul går ej i stå.
Herlig tanke, nogle vandrer
for det skønne land at nå.
Fremad, fremad, stadig fremad,
Kristus leder sine små.

Fremad, fremad, hastigt fremad,
mange går mod dødens flod.
De ej hører, Gud dem kalder,
skønner ej på frelsen god.
Fremad, fremad, stadig fremad,
ringeagter Kristi blod.

Fremad, fremad, hastigt fremad,
timeglasset rinder ud.
Endnu inderligt det lyder,
endnu høres nådens bud.
Kom! Velkommen ind til livet,
til en evig, kærlig Gud.

author→ Albert Midlane

composer→ L. Vine

120. Jeg må have

Jeg må have Jesus med mig,
gå alene tør jeg ej.
Jeg må vide, han er hos mig,
og hans ånd mig viser vej.

*Da min sjæl er uden frygt,
hvor han går, jeg følger trygt;
i hans fodspor glad jeg træder,
alt mit håb på ham er bygt.*

Jeg må have Jesus for mig;
han er stærk, når jeg er svag,
og hans stemme øm og kærlig
trøster mig på prøvens dag.

Jeg må have Jesus i mig
med hans ord om liv og fred
og om herlighed for evigt,
som i ham kom til os ned.

author→ Lizzie Edwards
composer→ Jno. R. Sweney

121. Vi i Jesu navn forsamles

Vi i Jesu navn forsamles,
skilt fra verdens uro ud,
og vi beder: "Kom iblandt os,
vederkvæg vort hjerte, Gud."

*Vederkvæg os Herre kær,
al vor nød og trang du ser,
Hjælp os høre og at gøre,
hvad du taler til os her.*

Hvor forgæves og unyttigt
alt vort stræb, er du ej med.
Vær os nær og giv iblandt os
åndens frihed, fryd og fred.

Eet i ånd og sind og tanke,
vendt fra denne verden tom,
Fader, vil du os fornye,
når vi hjælp dig beder om.

Grenen kan ej frugter bære
bliver den i træet ej.
Rens os Gud og lær os altid
at forblive helt i dig.

122. Nu er det tiden

Nu er det tiden, Gud dig søger,
som endnu borte fra ham går;
den tid, da Herren, Gud dig møder,
skønt han har søgt dig mange år
skønt han har søgt dig mange år.

Nu er det tiden, hyrden kalder
ad tabte får, som farer vild,
den tid, han kærligt dem forsamler,
for hvem han satte livet til,
for hvem han satte livet til.

Den tid vil komme, da hans stemme
ej lyder mer: "Kom hid til mig!"
Den tid, da han ej mer formaner
den sjæl, han genløst har til sig,
den sjæl, han genløst har til sig.

Om dette sidste gang da bliver,
at Herren taler så til dig,
o, kom og vend dig fra de mange,
som endnu vandrer mørkets vej,
som endnu vandrer mørkets vej.

123. Jeg tilbragte år

Jeg tilbragte år uden Jesus,
vildfarende træt på min vej,
til frelsens dag endelig gryed,
da budskabet nåede til mig.

*Jesus er blevet min leder og trøst,
underfuld, øm og kærlig.
I mørke og trængsel jeg hører hans røst,
min glæde da overgår alt.*

Min fred er som havet så vide,
hans miskund hver morgen er ny;
hans nåde mig hjælper i striden,
til Jesus jeg altid kan ty.

Han giver forunderlig hvile,
hans åg og hans byrde er let,
hans kærlighed er mig et banner
i natten, når mørket er tæt.

Mit håb i hver storm er mit anker,
når fristeren prøver min tro,
når bølger sig rejser og raser,
hans røst vil dem true til ro.

composer→ Haldor Lillenas

124. Herre, i blod af

Herre, i blod af det slagtede lam
renser du mig, rens du mig.

Fra al min skyld, ja fra synd og fra skam
renset af dig, rens af dig.

Syndig og mørk var mig fortiden end,
nederlag led jeg igen og igen,
dog på dit løfte til dig kom jeg hen,
renset af dig, rens af dig.

Fra al min tvivl, som nu tynger mig ned,
renser du mig, rens du mig,
fra frygt for døden og dommen dermed,
renser du mig, rens du mig.

Jesus, skønt jeg kan ej meget forstå,
barnlig i tro jeg til dig dog vil gå,
Jeg i dit ord og din nåde skal stå
renset af dig, rens af dig.

Fra frygt for menneskers tale og skøn
renser du mig, rens du mig.

Fra egen vilje i tale og bøn
renser du mig, rens du mig.

Fyld mig med kærlighed, styrk mig, o Gud,
at det må kendes, jeg følger dit bud.

Da, når jeg fristes, jeg kan synge ud:
"renset af dig, rens af dig."

composer→ H. H. Bodin

125. Er Kristus fortrængt

Er Kristus fortrængt af dit travle liv,
hvor uro og megen besvær,
bekymring og strid
vil tage din tid,
for Frelseren plads der ej er.

*Helt fortrængt, helt fortrængt,
du ej tid til at tjene ham har.
Mens for verden og eget du altid har tid,
er Kristus fortrængt? O svar!*

Ej plads var for Jesus i herberget,
en krybbe hans leje kun var.
I menneskers barm,
så fattig og arm,
i dag de ej plads til ham har.

Hver fugl og hvert dyr har sit lune bo,
som hjemløs gik Frelseren frem.
O, gav du ham så,
om han banked på,
en plads i dit liv og dit hjem?

De hjerter, han købte sig ved sit blod,
så ofte ham har udestængt.
Det er dog i dem,
han ønsker sit hjem;
er han endnu hos dig fortrængt?

author→ Mrs. C. H. M.

composer→ Mrs. C. H. Morse

126. Hvor går du

Hvor går du, hvor går du? O, menneske sig,
hvad søger du efter i verden?

Hvad stiler du mod, og hvor leder din sti,
hvad taler du om på din færden?

Hvor har du din skat og dit hjerte?

Om verden, blot verden dig dyrebar er,
da kan du med Gud ej forenes;

da kan du ej tjene den Herre, som her
i ånd og i sandhed vil tjenes.

Da vil du ej trives i himlen.

Lad Kristus da blive din perle og skat,
dit liv og din saligheds klippe,
din glæde og lovsang ved dag og ved nat,
så når du og sikkert at slippe
engang at stå udenfor døren.

127. Den tid du har

Den tid du har, o, lær at bruge den,
den kommer aldrig, aldrig mer igen,
og hvad vi sår, vi høste skal engang
med smerte eller under jubelsang.

Forspild ej øjeblikket, du kan så
et korn for Herren, at du ikke må
på høstens dag i angers bitre gråd
kun se at syndens løn du har opnået.

Nok mange tiden ønske vil igen,
for bedre da at kunne bruge den,
men, o, "for sent" det lyder til enhver,
som ikke Herrens tid har agtet her.

O, hvilken smerte, når man da forsent
ser alt, som Gud så kærligt havde ment;
men som man mistet har for hver en dag,
hvor man ej først har søgt hans velbehag.

128. Der gives fremfor

Der gives fremfor andre tider
en tid, som er din nådetid;
men inden den for dig ophører,
husk, hvad der tjener til din fred!
Om det skal gå dig vel hos Gud,
da overvej din sag forud!

Tænk på hvor ofte Gud har kaldet,
og se, han søger dig jo end!
Hans nådes budskab lød så ofte,
nu lyder det til dig igen!
Tænk på, hvor mange gange før
han banked på dit hjertes dør.

Står han endnu ved hjertedøren
og får ej lov at komme ind?
Hans ømme ord må vel dig røre:
"Jeg elsker dig, så bliv da min,
Jeg led for dig en bitter død
til frelse fra al syndens nød."

Så kom og glæd dig over livet
i Herrens samfund nu på jord,
for siden evig fred at eje,
når vi skal se, hvad her vi tror.
Men vil du denne fred opnå,
må nådens tid du agte på.

129. En tanke mangan Gang

En tanke mangan gang
min sjæl alvorlig gør;
Jeg nærm're er mit hjem
end nogensinde før.

*Jeg nærm're er mit hjem
end nogensinde før.*

Jeg nærm're er Guds stad
med de genløstes tal,
hvor evigt livets flod
vil finkle som krystal.

Jeg nærm're dagen er,
da byrden lægges ned,
og jeg en krone skøn
skal få i korsets sted.

Vær nær, når da min fod
forlader denne jord,
om dagen nærm're er
endog end selv jeg tror.

130. Alle, som lever

Alle, som lever et liv uden Herren,
ligner et rør, som blot drives omkring.
Det, som os synes så lyst i det fjerne,
nærmere set er dog slet ingenting.

Har du ej set, hvordan alting i verden
blomstrer en tid, men snart visner det bort?
Har du ej set, at en tankeløs færden
ende kun vil ved fortabelsens port?

Jesus nu kærligt dig søger at vække,
o, tør du vove at stå ham imod?
Modtag den hjælp, som han ønsker at række,
skynd dig til Jesus og lær ved hans fod.

131. Min Herre, du har lovet

Min Herre, du har lovet ro,
o, giv den da til mig:
den ro at glemme helt sig selv,
at finde alt i dig.

Mit "eget jeg" vil søge plads,
vil i mit hjertes bo
sig trænge mellem dig og mig
og hindre sjælens ro.

Det søger plads med megen list,
som synes til mit vel;
som om jeg dog ej roligt kan
til dig betro mig selv.

Jeg søger, Gud, en hellig ro,
en sejer over synd,
at du alene herske må
i hjerte, sjæl og sind.

Jeg trygt mig lægger i din hånd,
så sker dit værk, dit bud.
Thi hvem kan sjælen skænke ro
som en almægtig Gud?

132. Mer om din vej jeg lære

Mer om din vej jeg lære vil,
o du, Guds lam, så god,
at jeg i nåden fast kan stå,
genløst med Kristi blod.

Tal ofte om din kærlighed,
om smerten, som du bar,
at hjertet da erkende kan,
min rigdom der jeg har.

Må jeg betragte da som tab,
alt, som tilhører mig,
som skam det kæreste jeg ved,
mod hvad jeg har i dig.

Skriv dette dybt i hjertet ind
med evighedens pen.
Må jeg din dybe kærlighed
gengælde lidt igen.

133. O, at jeg vandre må

O, at jeg vandre må med Gud,
ham komme mere nær
og lyde ham, så Jesu bud
kan præge al min færd.

Guds vilje er jo altid bedst,
den bringer salighed;
afdø fra selv,—og vi opnår
en evig himmelsk fred.

Bjerger vi livet, mistes alt,
og vi alene står;
mister vi alt for Jesu skyld,
vi hundred fold opnår.

Om vi Guds vilje lyde vil,
omskabes ret vort sind;
kun sådan sejrens sande fred
i hjertet lukkes ind.

author→ S. Jones

composer→ Cuthbert Howard

tune→ Lloyd

134. I Kristus er ej

I Kristus er ej øst og vest,
ej heller syd og nord.
En hellig flok, men e` t i ham.
Guds folk er spredt på jord.

Guds folk den største glæde har
i ham på hvert et sted,
og Herrens milde miskundhed
de sammenknyttes med.

Som søskende i samme tro
blandt alle folkeslag,
til frihed kaldet e` t i ham,
et værk til Guds behag.

Og når til jordens hjørner ud
basunens lyd har kaldt,
da samles Kristi brud til ham,
de elsker mer end alt.

composer→ J. B. Dykes

tune→ Beatitudo

135. Et kors det var

Et kors det var det hårde trange leje,
som jordens børn gav Frelseren i eje;
kun had til bolster og kun hån til hynde
fik han, der ikke kendte til at synde.

Nu vajer korset højt i folkets banner,
og by ved by en korsets kirke stander,
mod gyldne kors sig aftensolen bryder,
og korsets ord fra tusind tunger lyder.

Ja, korset knejser over land og bølge,
og hvem vil ikke Jesu indtog følge?
Og alle kommer de med palmegrene,
men hvem vil være Simon af Kyrene?

Det er så let at lægge kors på andre,
det er så tungt med korset selv at vandre;
men vil du favne ham i aftenfreden,
så må du følge ham i middagsheden.

Vel dig, som gik med ham i livets trængsler,
for dig går dødens port på lette hængsler!
Vel mig, om stav jeg kan af korset skære,
da går jeg let, hvor vejene er svære.

136. Mine kilder er i Jesus

Mine kilder er i Jesus!
Al min trang han kender til,
han tilfreds mit hjerte stiller
og fra frygt befri mig vil.
I hans skygge jeg mig sætter,
hviler der i glæde stor,
styrkes, så trods nattemørke,
lovsang i mit hjerte bor,
styrkes, så trods nattemørke,
lovsang i mit hjerte bor.

Mine kilder er i Jesus!
Kærlighed mig drog til ham.
Sover jeg, så vågner hjertet
ved din røst, o du Guds lam.
Kom til mig, du, som jeg elsker,
mørket flyr, når du er nær,
og hos dig, du livets kilde,
glæde, håb og frelse er,
og hos dig, du livets kilde,
glæde, håb og frelse er.

Mine kilder er i Jesus!
I hans yndest er der liv!
I hans kærlighed jeg bliver,
der er fred fra synd og kiv.
Han fra ondt mig vil bevare,
til en evig dag skal gry,
hvor jeg ham skal se i skønhed,
og hver skygge bort skal fly.
hvor jeg ham skal se i skønhed
og hver skygge bort skal fly.

author→ S. J.

composer→ F. H. Geue

137. Ydmygt ved din fod

Ydmygt ved din fod, o Frelser,
om din nåde beder jeg,
søger dit behag, din yndest,
skjul dit åsyn ej for mig!
Ofte føler jeg min svaghed,
Frelser, kom med hjælp hened!
Tanken skøn mit hjerte kvæger:
jeg er i din kærlighed.

*Ikke udenfor, o, Jesus,
kærligheden dyb og bred!
Tanken skøn mit hjerte kvæger:
Jeg er i din kærlighed.*

Stille sjæl, din Frelser taler,
lyt, så hvert et ord dig når,
fred, som overgår al kundskab,
kraft og liv ved det vi får.
Kærligheden, –ubegrænset,
dybere end nogen sø,
uforanderlig og evig,
endeløs, –kan aldrig dø.

Ikke gaver eller offer,
men mit liv du ønsker dig
til dit hjem og til din bolig,
skal jeg da ej bøje mig?
Kan jeg lytte til din stemme,
og din kærlighed modstå?
Nej, den har mit hjerte vundet,
Herre, jeg til dig vil gå.

composer → F. H. Geue

138. Begynd din dag med Gud

Begynd din dag med Gud,
i bøn for ham knæl ned;
opløft din sjæl til ham og få
hans kærlighed og fred.

Læs Herrens ord en stund
i stilhed og i tro,
at tankerne må helliges,
og sjælen finde ro.

Fortsæt din dag med Gud,
hvad end der støder til,
i hjemmet, borte, hvor du er,
han dig bevare vil.

Hav tankerne hos Gud,
og løft din ånd til ham,
med tak hans godhed anerkend
i lovsang til Guds lam.

Fuldend din dag med Gud,
for ham din synd bekend,
og stol på hans forsoningsblod,
som renser dig igen.

composer→ C. Bryan

139. Din hjælp og nåde

Din hjælp og nåde, o Guds lam,
behøver jeg på livets vej;
jeg frygter fjendens store magt,
og søger hen i bøn til dig.

Jeg altid blive vil i dig,
du er mit skjold og skjulested.
I tillid til dit dyre blod
jeg knæler for din trone ned.

O Gud, din store kærlighed,
din miskundhed mit hjerte vandt,
den kræver alt, og jeg er din,
den til mit hjerte vejen fandt.

Jeg søger ro og sjælefred,
nær til dit bryst jeg kommer hen.
O, hvilket hjerte kan forsmå
sin sjæls forløser, Frelser, ven?

Skønt jord og himmel skal forgå,
dit ord står fast til evig tid.
Du lovet har at frelse dem,
som holder ud i troens strid.

composer→ Ralph Harrison
tune→ Warrington

140. I dine vingers skygge

I dine vingers skygge, Gud,
jeg trænger til at søge ind;
kun der jeg hviler trygt og får
din sande fred i sjæl og sind.

Din visdom og din nåde stor
jeg trænger daglig til, o Gud,
at jeg min byrde bære må
og tro i striden holde ud.

Se, Jesus Kristus, ydmyg mild,
de indre storme stiller bedst
og renser tanke, ord og dåd,
uværdig hjertets høje gæst.

Dit dyre blod, min Frelser kær,
jeg trænger til, o tilgiv mig!
Jeg følte ofte, jeg for vild,
o, led min fod på livets vej!

Skønt svag og ringe er jeg tryk;
thi Jesus kender al min trang,
mig intet fattes, thi jeg får
hans nådes rigdom gang på gang.

composer→ Peter Ritter

tune→ Hursley

141. O Gud, du ser mit hjerte

O Gud, du ser mit hjerte,
du ved hvad deri bor;
hjælp mig i fryd og smerte
at blive i dit ord.

Du ser hver lønlig tanke
fra høje himmelsal;
lad mig ej ene vanke
i dødens skyggedal.

Du skuer og mit øje,
mit øre og min mund;
o, vil du fra det høje
mig skærme hver en stund.

Min fod og mine hænder
du styre ret, o Gud,
og hvor du da mig sender,
jeg følger glad dit bud.

142. Min hyrde er kærlig

Min hyrde er kærlig og god,
hvad jeg trænger til, han bereder,
og hans ømme røst giver fryd og trøst,
jeg følger hvor han leder.

*Han mig kalder hen til sig selv i løn,
kalder bort fra larm og al kiv.
Der hos ham i løn, mens jeg er i bøn,
han styrker mit indre liv.*

Min sjæl ingen mangel da har,
når jeg er med Jesus på fjeldet.
Under dagens brand, der jeg nyde kan
med ham af kildevældet.

I tider når jeg er i nød,
og når natteskyggerne falder,
han da styrker mig og vil vise vej,
hans stemme ømt mig kalder.

Hans medynk og godhed er stor
som en flod, der rinder så rolig.
Han mig elsker så, jeg hos ham skal få
til sidst en evig bolig.

143. Her vi søger dig

Her vi søger dig i bøn,
styrk vort hjerte nu, Guds søn,
oplys du vor dunkle sti;
for dit åsyn knæler vi.

Frels fra egne, tomme ord,
dæk for os dit rige bord,
Ånden ved vor sjæls attrå,
vil i forbøn for os gå.

Fader, lyt til vort begær,
giv os kun, hvad godt du ser.
Kære Gud, kom os i hu,
fortid, fremtid skuer du.

Vis os din barmhjertighed,
frels os fra uvillighed,
Må vi verdens nød forstå,
og i forbøn til dig gå.

Nu hvert hjerte stille er,
vis os vejen, Herre kær;
skridt for skridt lad os forstå,
og med glæde fremad gå.

composer→ From Mozart
tune→ Kyrie

144. Herre tal

Herre, tal, din tjener hører,
venter på dit nådesord!
Ømt din røst mit hjerte rører,
når du taler til din hjord.
Jeg nu lytter, Gud, til dig,
hvad har du at sige mig?

Vil du ved mit navn mig kalde,
da jeg kender bedst din røst,
den, jeg elsker frem for alle,
og jeg følger den fuldtroet.
Hvor min hyrde foran går,
ved jeg, intet ondt mig når.

Herre, tal og gør mig færdig,
når til mig har lydt dit ord,
til at vandre kaldet værdig,
glad og villig i dit spor!
Al min hu er vendt til dig,
Herre tal, o tal til mig!

author→ F. R. Havergal
composer→ Dr. L. Mason
tune→ Ottawa

145. Modfalden ej du behøver

Modfalden ej du behøver at blive;
thi Herrens arm er jo ikke for kort;
bedende hjerter han frelse vil give,
kast da kun ej din frimodighed bort!

*“Alt, hvad I beder om, skal I få”,
han til disciplene taledede så.
Hungrende mætte han vil med sit gode,
høje og rige må tomhænded gå.*

Fattes dig visdom, så bed til din Fader,
uden bebrejdelse give han vil
den, som i tillid på ham sig forlader,
tvivler ej om, han er mægtig dertil.

Føles det, som du var bundet med kæde,
hjælpeløs selv imod fjendernes magt?
Våg da og kæmp, og vær tro i at bede!
Herren vil hjælpe, det har han jo sagt.

Fristelser svære vil møde os alle,
storme vil rase og prøve vor grund.
Om vi i sandhed vil herren påkalde,
vil han os skærme i prøvelsens stund.

146. Med dig, o kære Gud

Med dig, o kære Gud, i dag
forsamlede vi er,
Hjælp os da til dit velbehag
at bede, tale her.

*I dag, o Gud,
din Helligånd nedsænk!
Hør vore hjerter bryder ud:
"Os din velsignelse og nåde skænk."*

Med dig, en stille, hellig stund,
når glemt er alt besvær,
i ydmyg bøn af hjertens grund
vi samles, Herre kær.

Med dig vi føler ret vor trang
til Jesu dyre blod;
tvæt vore tankers skjulte gang
i blodets purpur-flod!

Med dig, o måtte vi i dag
i lovsang, ord og bøn
opofre alt til dit behag
lig din enbårne søn.

composer→ Ben H. Price

147. Vi din miskundhed

Vi din miskundhed, o Herre,
trænger til hver dag,
midt i faren lær os bede
dig til velbehag.

Lær os bede Gud.

Våge, holde ud.

Mørkets magter vil os hindre,

lær os bede, Gud.

Når vi stille for dig knæler,
hjælp og nåde giv,
at vi ej for fjenden viger,
du vor styrke bliv.

Skærm dit folk, bevar os Herre,
fjendens magt er stor.
Hvor vor fod hver dag må træde,
dødens snarer bor.

Giv os Gud din ånd, som trøster,
lad vor bøn dig nå.

Bøn fra knust og ydmygt hjerte
vil du ej forsmå.

composer→ Morgan

148. O, Fader ved din nådestol

O, Fader ved din nådestol
vi beder dig igen,
tilgiv og rens i miskundhed,
som du har gjort forhen.
Kom til os ned som morgendug,
som tidligregn på jord.
Som disse klæder jorden skøn,
iklæd os ved dit ord.
Omskift vor dragt.

Vi ved, at meget fattes os,
o, lad din hjælp os nå!
Udøs din ånd og lær du os,
hvordan vi bede må!
Når fristeren står os imod,
så vend vort blik fra ham
til dig, som beder nu for os,
vor høje præst, Guds Lam,
Vort øje salv!

Som e` t i samme legeme
vor bøn endrægtig gør.
Tag bort misundelse og strid
og alt, som hindred før.
Forny vort indre, så vi mer
hverandre hjælpe må,
os sammenføj i kærlighed,
så vi som e` t må stå.
Foren os Gud.

O, må i enig nidkærhed
vi komme til dig så,
at amen til hver ærlig bøn
ved os ej hindres må.
Tilgiv, som vi tilgiver, Gud,
og gør os fri derved.
Vor vilje ej, din vilje kun
os bringer salighed.
Din vilje ske.

149. Ved nådens trone

Ved nådens trone vi
os bøjer ned.

Velsign os kære Gud
i miskundhed.

Vor trang du kender til,
os blodet rensse vil,
led du os, Herre mild,
nærmere dig.

Vi frygter fjendens magt,
lær os, o Gud,
hvordan vi bede skal
og holde ud.

Lad os dit åsyn se,
i os din vilje ske,
så vi i fryd og ve
må følge dig.

De knuste hjerter du
helbrede vil.

Modtag os da og giv
din ånd dertil.

Lær os din viljes bud,
din gerning føre ud,
som børn vi kommer, Gud,
med alt til dig.

composér→ R. Lowry

150. Da du først smagte

Da du først smagte Jesu kærlighed,
uro svandt, og med fryd blev sjælen fuld.
Hvilken forsmag af himlens herlighed,
når i bøn du gik til din Fader huld.

*Løft din sjæl op til Gud i stille bøn,
da du får trøst og fred hos ham i løn.
Ængstes du og har besvær,
Jesus vil dig komme nær,
når din sjæl løftes op til ham i bøn.*

Pligtens krav bragte lange dages strid,
mens dit kors gennem skyggerne du bar.
Hvile skøn, når en stund ved aftenstid,
du i bøn efter dagens møje var.

Tanke skøn, når for ham vi lever her,
om end sorgernes bølger højt vil slå,
med vort øje vi frem mod målet ser,
når vi stille i bøn til ham vil gå.

Broder, søster, hvad end er her din del,
Jesu hjerte og hånd er altid nær.
Stol på ham! Han velsigne vil din sjæl,
når opløftet i bøn til ham den er.

151. O kom, trød frem for Gud

O kom, trød frem for Gud,
vi ved, at han er her.
O, må en hellig frygt for ham
os fylde hver især.

*O kom, trød frem for Gud!
Ved sin enbårne søn
sin helligdom han åbnet har,
o kom trød frem i bøn.*

O kom, trød frem for Gud,
vor synd tilgiver han;
vi ved hans dyrebare blod
frimodig komme kan.

O kom, trød frem for Gud,
han ved vor trang er stor,
han ser til hjerter sønderknust,
som bæver for hans ord.

O kom, trød frem for Gud,
vor Fader og vor ven,
ham altid hjertets tak og pris
i ydmyg bøn opsend.

author→ S. Jones

composer→ S. Jones

152. Vil vi Gud et offer bringe

Vil vi Gud et offer bringe,
levende det være må,
og om vi er født af Ånden,
vil vi Herrens krav forstå.

*Vi til dig os villigt giver,
kære Frelser os modtag
og omdan os, så vi mere
dig må ligne dag for dag.*

Med hvert offer må vi bringe
til vor Herre pagtens salt;
om det nogensinde fattes,
hvor forgæves er da alt.

O, hvor ofte Gud bedrøves,
når vor tjeneste han ser.
Surdejg mer end salt opblandet
med vort offer ofte er.

Har da saltet mistet kraften,
det til ingen nytte er;
men på jorden er udkastet
og trådt ned af mennesker.

Må vi sprede Kristi vellugt
og hans navn bekende så,
at vor tjeneste, vort offer
ej forgæves være må.

composer→ P. P. Bliss

153. Et offer, Herre

Et offer, Herre, jeg frembær,
du Præst, Profet og Konge er;
skønt ringe gaven synes mig,
det er mit alt jeg bringer dig,
det er mit alt jeg bringer dig.

*O, Gud, modtag
det liv, jeg giver nu i dag
til dig, til dig!
For evigt jeg tilhører dig.*

Dit bedste selv du givet har,
ja, korsets lidelse du bar,
og angstens bitre kalk du tog
og mig til Gud så kærligt drog,
og mig til Gud så kærligt drog.

Alt, hvad jeg er, skal bruges, Gud,
dit ord og bud at føre ud.
Sign ofret, Herre, dag for dag
på altret til dit velbehag,
på altret til dit velbehag.

Så brug mig, Herre, brug mig til
at søge dem, som farer vild,
at fryd i himlen bryder frem,
når e`n for e`n de bringes hjem,
når e`n for e`n de bringes hjem.

composer→ E. O. Excell

154. Før vi skilles

Før vi skilles, o, vor Frelser,
vil vi løfte op vor sjæl
i en lovsang for din godhed,
som os har bevaret vel.

*Må vort offer til dit alter
bindes mere fast i dag;
Altid være dig en vellugt
til dit hjertes velbehag.*

I vor fremtids skød os venter
prøvelser, vi nu ej ser.
Vær du Herre altid med os,
så vi ej besejres der.

Ud fra verdens mørke høres
sjæles suk i dødens ve.
Må vi være lys, som hjælper
dem din kærlighed at se.

Er en broder træt og mødig,
og vor medynk trænger til,
Må din ånd vort hjerte fylde
helt med kærlighedens ild.

155. Kristi Kærlighed

Kristi kærlighed mig drager,
når jeg den i andre ser,
hvor den Jesus åbenbarer
gennem deres liv og færd.
Jeg må haste, jeg må ile,
jordisk glæde fare må,
jeg med verden vil ej vandre;
men til Frelseren vil gå.

Al min længsel står til Herren,
verdens lyst ej hindrer mer.
Jeg til Jesus vil mig klynge,
til mit løb fuldbyrdet er.
Hvilken salig fryd og lykke
evigt der hos ham at bo,
ledet frem i nådelyset,
med et hjerte rent og tro.

Noget bedre kan ej tænkes,
end hvad Jesus skænke vil.
Trofast jeg ham da vil følge,
han vil give kraft dertil,
hjælpe mig på ham at bie,
rede til at tjene her;
indtil hist i evigheden
jeg for stedse hos ham er.

156. Lær mig at elske så

Lær mig at elske så,
som du har elsket mig,
i renhed og uselviskhed,
at jeg må ligne dig.

Lær mig at bøje mig
for, hvad din vilje er;
fra hårdhed og genstridighed,
o, frels mig Fader kær.

Hjælp mig at være vis
og fra det onde fly,
som kunne hindre andre i
til dig, o Gud, at ty.

Hjælp mig, at jeg som du
tilgive kan, o Gud!
Fra had og hovmod hold mig ren,
al surdejg rens du ud.

Hjælp mig at være mild,
tålmodig, sand på jord,
Og ydmygt vandre værdig dig
i gerning og i ord.

Hjælp mig at holde ud,
som andre har holdt ud,
en trofast tjener, som til sidst
du lønne kan, o, Gud.

composer→ R. Jackson
tune→ Trentham

157. I din skygge

I din skygge er et tilflugtssted, hvor frygt og alt besvær
og al tårevædet møje glemmes, "dig kun øjet ser;"
for når prøvelser er sværest, kommer Guds søn altid nær,
den, som trofast og tålmodigt korset bær.

*Finder Herrens ord om trofasthed ej genlyd i din sjæl?
Når hans rige lider nød, mon du det ser?
Kast dig selv helt ind i striden og vær ærlig, gør din del,
en, som trofast og tålmodigt korset bær.*

Tiderne har ej fordunklet dem, som ofred sig og alt,
virked, bad og modig mødte frem og kæmped hvor det gjaldt,
deres vidnesbyrd vi have skønt til hvilen de er kaldt
de, som trofast og tålmodigt korset bar.

Vi de ædle sjæle møder, der hvor faren truer mest,
der hvor tårer oftest flyder, og hvor byrderne er flest,
og skønt udslidt, prøvet, fristet, himmellyset skinner bedst
i de tro, som selv tålmodigt korset bar.

Tårer kærlig medynk viser, men selv dybest hjertegråd
kan ej lette prøvelserne, som "de få" har gennemgået;
vi kun hjælper, når vi følger selv i tanke, tale, dåd,
dem, som trofast og tålmodigt korset bar.

author→ G. Smith

composer→ G. Smith

158. Forbliv i Gud

Forbliv i Gud, tålmodig fremad gå,
til sejr du nåde vil fra Herren få.

Forbliv i Gud, når trængt af fjendens værk,
trods egen svaghed er i Gud du stærk.

Forbliv i Gud, i fristelsernes stund,
hans nåde er dig nok, se opad kun!

Forbliv i Gud, tålmodigt korset bær,
befæst udkårelsen og kaldet her!

Forbliv i Gud, om andre bort vil gå,
den som i ham forbliver, skal bestå.

Forbliv i Gud, og lyd hans viljes bud,
sin gerning i dit liv han føre ud.

author→ S. Jones

composer→ G. T. Caldbeck

tune→ "Pax Tecum"

159. Beder altid

Beder altid, bed i ånden,
bliv ej træt, hvad end det gjaldt!
Jesus lever, sejrens Herre,
han, som hersker overalt.

*Beder altid, beder stedse!
Herren høre vil vor røst,
vore sjæle er ham kære,
han vil skænke hjælp og trøst.*

Bed, når fjenden er besejret,
bed Guds nåde styrke dig!
Lad kun ham din fod bevare
på den smalle himmelvej!

Bed, når mørket dybt sig sænker,
og når solen skjuler sig,
stille gennem alvors-natten
og på sorgens tunge vej!

Bed om nåde at fuldbyrde
løbet, som vi har foran,
at vi faste står i striden
og til enden holder stand.

composer→ Wm. J. Kirkpatrick
tune→ Riverside

160. Jeg troskab har lovet

Jeg troskab har lovet min Frelser,
og tjene ham altid jeg vil;
det løfte mit hjerte vil holde,
med alt jeg vil høre ham til.

*Jeg mit løfte har givet til Herren,
han selv har beseglet vor pagt.
Mit liv ej for verden skal leves,
det har jeg på alteret lagt.*

Jeg troskab har lovet min Frelser,
jeg vejen vil vandre med ham;
om kun hans behag jeg kan have,
jeg agter ej skændsel og skam.

Jeg troskab har lovet min Frelser,
min Herre skal være min ven;
jeg døds skyggens dal vil ej frygte,
med ham skal jeg gå gennem den.

Jeg loved ham aldrig at svigte
i trængsler, i smerte og strid;
langt bedre er døden med Jesus
end glæden i verden en tid.

composer→ S. D. Godale

161. Frimodig med vor Gud

Frimodig med vor Gud
vi vandre vil hans vej,
Vi elsker ham, hans ord og bud,
for verden frygter ej.
Vi døbes i hans navn,
forsager selv og synd,
for alle vi bekender ham;
vi Jesus lukker ind.

Vi hørte Jesu røst,
da fjernt fra Gud vi var;
vi adlød ham, og sjæletrøst
i ham vi fundet har.
Vi døbes i hans navn,
hans liv, vor salighed;
for alle vi bekender ham
som vor retfærdighed.

Til Jesus kommer vi;
Guds vilje vil vi kun.
Hans Helligånd vil stå os bi,
os skærme hver en stund.
Vi døbes i hans navn,
han døden for os led;
for alle vi bekender ham,
vort håb i evighed.

En hånd os rækkes ud,
en stemme har os kaldt;
vi lyde vil hans ord og bud
og vil forsage alt.
Vi døbes i hans navn,
til verden lytter ej;
for alle vi bekender ham,
Guds sandhed, liv og vej.

composer→ I. B. Woodbury
tune→ Nearer Home

162. Jeg love Herren vil

Jeg love Herren vil,
med alt, som i mig er,
med tungen vil jeg prise ham
for hans velgerninger.

Jeg glemmer ej hans pris
i utaknemlighed,
hans godhed kommer jeg i hu,
hans store miskundhed.

Han læger sjælens brøst
min synd tilregner ej,
med miskund og barmhjertighed
han nådigt kroner mig.

Han mætter og min sjæl
og gør mig ung igen.
Han giver undertrykte ret
og trøst i lidelsen.

Ej altid Herren vil
med os i rette gå,
hans slag er færre end fortjent,
når han os tugte må.

Så højt som himlens hvælv
er løftet over jord,
så er hans nådes rigdom høj,
ufattelig og stor.

Mod dem, som frygter ham,
er Herrens medynk som
en Faders medynk for sit barn,
vor svaghed ved han om.

Vort liv er jo som græs,
som markens blomster små,
som de ved høstens storme dør,
det også vil forgå.

163. Herre, medens vi er samlet

Herre medens vi er samlet,
vær os nær påny,
Giv din Helligånd iblandt os,
frygt og tvang lad fly.

*Hjælp du os i dine fodspor
altid frem at gå.
Da vil fjenden fra os vige,
sejren skal vi få.*

Lær os Herre, ret at bede
i den Helligånd.
Vis dig mægtig i vor svaghed,
bryd du alle bånd.

Må ej mennesker vi frygte,
men kun lyde dig.
Om vort legem' end de dræber,
sjælen skades ej.

Støvets hytte går til grunde,
men ved håb og tro,
vi til herlighed forvandlet,
da hos dig skal bo.

composer→ P. P. Bliss

164. Hjælp mig at finde dig

Hjælp mig at finde dig i bøn,
o, Gud, jeg beder inderlig,
mit håb er dødt, og vejen skjult,
om jeg ej finder ind til dig.

*Som hjorten skriger efter vand,
så råber og min sjæl til dig.
Du er mit liv, mit håb, mit alt,
kom nær, o Gud, kom nær til mig.*

Når jeg kan føle, du er nær,
så har jeg svar på al min bøn;
du røre vil mit hjerte blidt
og tale livets ord i løn.

Du ser til mig i miskundhed,
trods fejl og brøst, o Herre kær,
frimodig jeg med lovsang da
til dig, min Gud, tør komme nær.

For Gud, du er en pilgrims ven,
o, gå da med mig på min vej,
og vær du selv mit værn og skjold,
kom nær, jeg beder, nær til mig.

165. Dyrebare legem' ofret

Dyrebare legem' ofret
her på jord for mig!
Må symbolet ømt mig drage
nærmere til dig.

Må til Golgata jeg gå,
ført af kærlighed,
hvor i lydighed, trods smerte,
Herren døden led.

Se, dit liv var for mig,
ja, du har levet for mig.
Livets brød for hele livet
jeg har i dig.

Se, dit blod, udgydt for mange,
frihed skænker mig.

Må symbolet ømt mig drage
nærmere til dig.

Vidne om din kærlighed,
nådens pant det er,
og ved det jeg dig vil mindes,
indtil jeg dig ser.

Og dit blod var for mig
ja, det blev udgydt for mig.
Fuld forsoning, fuld fortrøstning
jeg har i dig.

166. O, Frelser lad din hånd

O, Frelser lad din hånd mig lede her,
du mig bevare, din jeg evig er.
Jeg som en pilgrim er i fremmed land,
trænger til dig, din hånd mig lede kan.

*O, Frelser hold dig nær til mig,
min bange sjæl da hviler trygt hos dig.
når kun du er mig nær,
du selv min glæde er,
min sjæl ej frygter mer,
når du leder mig.*

Om sorgens mørke sænkes over mig,
om trang og stenet synes livets vej,
dog ser jeg kærligheden i din plan,
og at i alt din hånd mig lede kan.

O, Frelser hjælp, at troen svigter ej,
lad mørkets magt ej herske over mig.
Når storme raser, styrk du da min ånd,
hjælp mig og led mig ved din egen hånd.

composer→ C. Austen Milles

167. Hvor alt er stilhed

Hvor alt er stilhed, fred og ro,
jeg hvile kan i Gud,
Ja, hvile skøn, når glad og tro
jeg følger i hans bud.

*Hvor hvilen er sød i Gud,
frelst i min hyrdes hjord;
jeg hører ham, han deler ud
sin kærligheds rigdom stor.*

Når livets storme raser her,
til ham jeg vender mig;
i verdens uro og besvær
hans fred dog kender jeg.

Med frygt og tvivl jeg går ej mer,
hans lys og kærlighed
forsikrer mig, at han er nær,
"kun tak" mit hjerte ved.

Min hånd han tager, foran går
og leder mig så frem,
indtil ved rejsens mål jeg står
med ham i lysets hjem.

author→ S. Jones

composer→ Wm. J. Kirkpatrick

168. Ej til storhed og visdom

Ej til storhed og visdom og glans står min hu
for at æres af andre derved!
Nej, mit hjertes begær og min længsel kun er,
at jeg kan blandt de tro regnes med.

*Regnet med blandt de udvalgte, modige få,
blandt de tro, som en dag skal med Kristus fremstå.
Regnet med, regnet med,
er jeg kun blandt de tro regnet med.*

Om det ej er min lod, som en stridsmand for Gud
frem i forreste række at gå,
om ej hædret, ej kendt, hvor han ønsker mig sendt,
vil jeg trofast for sandheden stå.

Glad jeg er, om jeg kun i min tjeneste kan
være tro og til Herrens behag.
På min vagt vil jeg stå, på hans bud vil jeg gå
og vil følge ham dag efter dag.

169. Herre, rundt om dig

Herre rundt om dig vi samles
bøjet dybt i ydmyghed;
når vi skuer brødet, kalken,
vi erindrer, hvad du led.

*Golgata, Golgata,
vi erindrer Golgata,
du for os dit legem' brød,
du for os dit blod udgød.*

Se, i sorgens nattemørke,
ene han i bønnen stred;
se han tømte angstens bæger,
o, det kosted blodig sved.

Se, han førtes ud af staden,
segnet under korset ned,
grusom var hans død på korset,
da han vandt os himlens fred.

Må vi takke ham som rensed
os fra synden i sit blod
og få nåde til at elske
ham for alt, hvad han udstod.

composer→ Wm. J. Kirkpatrick

170. Gud et legem' har mig skænket

Gud et legem har mig skænket
for på jord et hjem at få.
Hans jeg er, jeg ikke længer
kan hans kærlighed modstå.

*Jeg den lykke har at virke
med den ringe Nazaræer,
jeg den lykke har at følge
troens tapre heltehær.*

Jeg har givet alt til Jesus,
glad jeg følger nu hans bud,
at han må sit ønske kunne
i mit liv dog føre ud!

Intet, intet skal mig hindre
ham at give alt hver dag,
og jeg ønsker kun at være
ham, min Gud, til velbehag.

Jeg den lykke har at dele
med ham lidelser og skam,
korset her tålmodigt bære,
ærens krone hist med ham.

author→ S. Jones

composer→ Maud Anita Hart

171. Her som pilgrimme

Her som pilgrimme vi vandrer,
søgende et fædreland
Gud os kalder, vi vil følge,
fremad, hjemad leder han.

*Trængsler først og siden ære,
dog vi ved, hans vej er bedst;
efter lidelser og møje
kommer hjemmets jubelfest*

Kaldet til at følge Jesus,
i hans fodspor vandre frem,
kærligheden, uforandret,
drager os imod vort hjem.

Ofte synes vejen ensom;
men vort hjerte glad forstår,
at vor frelser, selv os leder,
trygt med ham vi fremad går.

Vi med ham må dele sorgen,
daglig stride troens strid.
Samfund nu med ham i trængsler,
liv med ham til evig tid.

172. Hvor underfuldt det synes

Hvor underfuldt det synes,
hvad du har gjort for mig,
mit liv er helt forandret,
nu jeg har fundet dig.
Du satte mine fødder
på frelsens smalle vej
og hviskede: "Verdens glæder
dig lykke bringer ej."

*Hjælp mig at vandre fremad
og være tro og sand,
ej søge jordisk lykke,
men himlens fædreland.*

Den onde, kødet, verden,
vil altid hindre mig
og vise, hvad jeg mister,
når jeg vil gå med dig;
men du mit øje salved,
en fremtid lys jeg så:
I himlen venter kronen
de tro udvalgte få.

O, salv igen mit øje,
så himlens løn jeg ser;
må verdens tomme glæder
mig aldrig lokke mer,
Når fjenden vil mig hindre,
indgyde tvivl i bryst,
lad da mit hjerte lytte
og styrkes af din røst.

Og når mit liv er sluttet,
må da et velkomstmil
jeg i dit åsyn skue,
den løn mig fryde vil
O, hjælp mig vandre fremad,
så du ved himlens port
må kunne til mig sige:
"Mit barn, du vel har gjort."

author→ S. Jones

composer→ Mrs. J. G. Wilson

173. Gennem tvivl og sorg

Gennem tvivl og sorg i natten
holder pilgrimshæren stand,
synger sange af forventning,
vandrer frem mod løftets land.

Klart foran os gennem mørket
synes glimt af Herrens lys.
Brødre, hånd i hånd, fremtrænger,
frygter ikke nattens gys.

Herren selv er skjold og væрге,
værner de genløste små,
frygt og mørke bort han jager,
viser vej, hvor de skal gå.

Vi har samme mål for rejsen,
samme tro, og går ej træt,
trænger frem med samme iver,
alle samme håb iklædt.

Samme lyd fra tusind læber,
alle stemmer i som e`n,
samme strid og samme farer,
samme Gud på vandrigen.

Samme glæde, fryd og jubel
hist på evighedens kyst,
hvor den samme lysets fader,
er vor kærlighed og lyst.

author→ B. S. Ingemann

composer→ J. B. Dykes

tune→ St. Oswald or St. Ambrose

174. O, hvilken fred

O, hvilken fred og tillid dyb
Fader jeg har i dig,
tro, som vil aldrig tvivle om,
dit valg er bedst for mig.

Bedst om min plan end krydset blev,
om vejen svær mig faldt,
bedst, er i ringe kår mit liv,
i dig jeg har dog alt!

Bedst om jeg mister helbred end,
og mørke dage ser,
ja, nægtes mangt, som andre har,
bedst, når din vilje sker!

Selv om jeg møder skuffelser,
er det dog bedst for mig;
de mig fra verden vende vil,
og føre mig til dig.

O, hvilken fred og stille ro
i sjælen sænkes ned,
når jeg i stort og småt kan se
din hånd og kærlighed.

Og lade dig, min Fader god,
lede mig frem i tro.
O, denne fred og tillid dyb
mit hjerte giver ro.

175. Vor Fader, giv os

Vor Fader, giv os nåde til
at søge dig i dag,
at stænge ude alt, som ej
har dit behag.

O, giv os Helligåndens hjælp,
din Ånd, som ene kan
fortolke hjertets trang i bøn
om livets vand.

Vor Fader åbenbar vor synd,
dit lys lad trænge ind,
og Jesu blod os rense vil
i sjæl og sind.

O, må din kærlighed da ret
i vore hjerter bo,
at andre derved drages hen
til dig i tro.

Når det at leve Kristus er,
at dø er vinding kun,
en evig glæde, trængslen her
er blot en stund.

Vor Fader, o modtag os nu!
For os vor Frelser led;
for evigt vi ham tjene vil
i kærlighed.

composer→ J. B. Dykes, Mus. Doc.
tune→ (St. Cuthmeri)

176. Bryd, Herre, livets brød

Bryd Herre livets brød, giv det til mig,
som da ved søens bred, de søgte dig,
skriften ransager jeg, og i mig bor
længselen efter dig, du livets ord.

Bryd Herre livets brød, giv det til mig,
lad ordet ind i hjertet trænge sig.
Dan du mit indre liv, gør mig helt fri
og før mig skridt for skridt på livets sti.

Luk op dit sandheds ord, Herre, at jeg
må se dit budskab skrevet klart for mig.
Når i dit samfund jeg daglig må gå,
dit billed jeg i mig vil præget få.

Velsign da livets ord for mig, o Krist,
som brødet signet blev ved søen hist,
og hvert et trældomsåg brister derved,
i dig, mit alt i alt, jeg finder fred.

author→ Mary A. Lathbury

composer→ W. F. Sherwin

tune→ Bread of life

177. I den strid

I den strid, som her udkæmpes
for Guds sandheds vej og ret,
hvor i heftig modstand raser
mørkets magter og dets æt,
stridsmænd Herren ønsker sig.
Kan han stole da på dig?

*Kan han stole da på dig?
Trofasthed er pligtens vej!
Sig da sjæl, så modig, sand,
at han stole på dig kan.*

Skal vi da gå ud som stridsmænd
kæmpende, med Herren nær
imod synd og ondskabs magter,
imod mørkets store hær?
stridsmænd Herren ønsker sig.
Kan han stole da på dig?

Fra sin trone Herren ser os,
det vil hjælpe os at stå,
og vor leder det er Jesus,
vi med ham vil sejren få.
Kronen vindes ad den vej!
Kan han stole helt på dig?

author→ Altered

composer→ Ira B. Wilson

178. Liflig Tanke

Liflig tanke, at min Fader
alt forstår så vel.
I hans kærlighed jeg finder
hvile for min sjæl.
Hvad han virker og bestemmer
det er bedst, jeg ved.
Jeg i sorger som i glæder
ser hans kærlighed.

Omsorg har for mig min Fader,
barnet i hans arm
hviler trygt, og han det skærmer
under stormens larm.
Om alt jordisk håb end brister,
og jeg møder sorg,
er han selv min trøst og hjælper,
ja, min faste borg.

Godt at stole helt på Herren,
alt han ved og ser,
og på ham at kaste byrden
som er mig for svær.
Er end trang og mørk og ensom
ofte livets vej,
ved jeg dog, at som han leder,
er det bedst for mig.

179. Lev for andre

Lev for andre dag for dag
til Gud Faders velbehag!
Frelseren os viste vej,
aldrig selv han spared sig.

*Lev for andre dag for dag
i Guds kraft til Guds behag
sand og trofast altid vær,
Jesus lig i al din færd!*

Lev for andre, ja for ham,
som for os led korsets skam.
Skønt Guds søn han gav sig selv,
leved helt for andres vel.

Lev for andre, hvor du er,
vis dem, at du har dem kær.
frembær alt med gavmild hånd
ledt af kærlighedens ånd.

composer→ B. Towner

180. Gud i himlen ejer

Gud i himlen ejer skatte,
rigdomme af evig værd,
glæde, som vi ej kan fatte,
som i Kristus fundet er.

Gud har og på jorden skatte,
og kun han ved deres værd,
glæde dyb, vi kan ej fatte:
Kristus set i kristne her.

Sådan gennem lerkar svage
skinner frem i nåde stor
lyset, som i Kristi dage
fra det høje kom til jord.
Kar, uværdige og ringe,
bærer bud til alles vel,
rigdomme fra Gud vil bringe:
Skatten, gaven, Kristus selv.

Så, skønt slidt og prøvet, fristet,
kristne, hvilket kald vi har,
tømt for selv, vort eget mistet,
brugt af Gud til ærens kar.
Kar, som verden ej vil have,
svage, fattige og små,
men som bringe kan Guds gave
og Guds velbehag kan nå.

O, at blive rensset mere,
tømt og rede hver en stund
til for Gud et kar at være,
fyldt med Jesus, Jesus kun.
Intet jordisk lyset svække,
intet selvisk, til hans skam,
glædesbud til andre række,
tømt for selv og fyldt med ham.

author→ Dr. F. Bevan

composer→ Annie F.Q. Harrison, Arr. A. W. B.

181. En liden tid

En liden tid at våge med vor Mester,
i evigheden klædt i lysets dragt,
En liden tid som fremmede og gæster
i evigheden hos ham i hans pragt.

*Fat mod, og våg til morgenen frembryder.
Vågn op! Din lampe sæt i stand med flid,
Din Frelzers stemme gennem natten lyder:
kan I ej våge her en liden tid?*

En liden tid at bære hån og møje,
i evigheden ved hans side stå.
En liden tid livsstormene at døje,
i evigheden livets krone få.

En liden tid besvær og trængsel lide,
i evigheden hvile, ro og fred.
En liden tid uselvvisk, trofast stride,
i evigheden liv og salighed.

author→ Jessie H. Brown

composer→ Geo.C. Stebbins

182. Hvor livets gåde

Hvor livets gåde dog var stor,
foruden Kristi liv på jord.
Hans liv i alting viser mig
Guds velbehag og sande vej.

Hvor håbløs var min sjæl, om ej
i døden Kristus ofred sig;
da over den, han sejren vandt,
et evigt håb for mig oprandt.

Jeg kan ej ene gå Guds vej;
men Kristus selv vil bo i mig.
Hans liv er hvad jeg trænger til,
så mer lig ham jeg blive vil.

Mit hjerte ofte ængster sig;
men Kristus beder nu for mig.
Jeg til hans trone søger hen,
og fred mit hjerte finder end.

Mit rette hjem er ej på jord,
en liden stund kun her jeg bor,
og når herfra jeg bliver kaldt,
jeg går til ham, som er mit alt.

183. I Jesu Navn

I Jesu navn vi samlet er,
så tal til os, o Herre kær.
O, vil du ved din Helligånd
forene os i fredens bånd.

O, stil vort sind, så vil vi kun
din stemme høre denne stund.
Hjælp os at udelukke alt,
mens du os her har sammenkaldt.

“Luk op din mund,” har du jo sagt,
dit ord i den da bliver lagt;
o, må det styre helt vort liv,
og frelse os fra had og kiv.

Må bønnen være ren og sand,
så den dit hjerte røre kan;
thi meget ved vi, den formår,
når vi forenet til dig går.

Vort hjertes ord du lytter til
og i din bog det skrive vil;
du husker os til evig tid,
når til dit navn vi slår vor lid.

Og når vi så går hver til sit,
hjælp os at vogte hvert et skridt.
Vor tunge tøm, så vore ord
dit navn kan ære her på jord.

184. Ligesom stjerner om morgenen

Ligesom stjerner om morgenen blegner,
solen står op, deres lys svinder bort,
således blegner og livet på jorden,
vi kun erindres ved hvad vi har gjort.

*Vi kun erindres ja vi erindres,
vi vil erindres ved, hvad vi har gjort,
livet som morgenen stjerner vil blegne,
men vi erindres ved, hvad vi har gjort.*

Om vi ej høster i livet hernede
frugter af det som vi daglig har sået;
dog vil en sædemand gå fra sin gerning
altid erindret ved, hvad han har gjort.

Alt, hvad på jorden vi talte og virked,
alt hvad vi så'de i livsdagen kort,
det skal forblive, når vi er forglemte,
frugter af livet, ja, hvad vi har gjort.

Tænk da, når livet er blegnet og svundet,
tænk, når vi samles ved evigheds port,
tænk, når vor Herre skal sige til alle:
"Jeg jer erindrer ved, hvad I har gjort."

author→ H. Bonar, alt.

composer→ Ira D.Sankey

185. Vi kun ved Tab

Vi kun ved tab kan vinding få,
vi ved, at Jesus lærte så,
og hveden mange fold opnår,
kun når man den i jorden sår.
Kan sjæl, du stå alene gold,
når du kan bære mange fold?

Enhver, som livet spare vil,
et hundred fold kan sætte til,
forholder andre deres del
og bjerger kun sin egen sjæl.
O, hvem kan andres nød forstå
og ej sit eget liv udså?

Hvorend du marker skuet har,
når modne gyldne neg de bar,
vær sikker på, at grunden er,
at hvedekornet døde der,
at nogen græd og bad og led
og uden frygt mod mørket stred.

tune→ Stella

186. Hjælp mig, o Gud

Hjælp mig, o Gud, at på din vej
min plads jeg finde må,
at ydmygt jeg må søge dig,
din vilje ret forstå.

Hjælp mig i ydmyg kærlighed
min plads at tage Gud,
at gennem mig din herlighed,
dit lys må skinne ud.

Hjælp mig at være tro, så jeg
min plads beholde må,
at Kristus selv må ses i mig,
og jeg til målet nå.

Hjælp mig, jeg beder, hjælp mig til
min plads at fylde her,
så hisset jeg da høre vil
dit: "Vel"—o Herre kær.

composer→ T. A. Arne

tune→ Arlington

187. Ransag mig Gud

Ransag mig Gud og prøv min sjæl,
min gerning og min færd,
så jeg må derved se mig selv,
som du, o Gud, mig ser.

Ransag du tankens skjulte spor,
motivet i sig selv,
hver synd, hvert urent selvisk ord,
der hersker i min sjæl!

Ransag til selv dit øje når
hver plet, hvert skjulested;
din nåde jeg da ret forstår
og knæler for dig ned.

Således ydmyg lærer jeg,
hvad nu kun svagt jeg ved,
at Gud i Kristus viser mig
sin fulde kærlighed.

author→ F. Bottome
composer→ Asa Hull
tune→ Abney

188. Mit løfte

Mit løfte, Herre binder mig,
mit hjertes forsæt er at jeg
mit liv vil leve helt for dig,
jeg kan ej vende om.

*Jeg kan ej vende om,
jeg kan ej vende om.
Du Herre har mit løfte hørt,
jeg kan ej vende om.*

Jeg følge vil min Frelser kun
og tjene ham af hjertens grund,
jeg bringer glad mit liv, mit pund;
jeg kan ej vende om.

For ham mit liv jeg leve vil,
o kan jeg nægte Herren mild,
hvad rettelig ham hører til?
Jeg kan ej vende om.

Jeg trænger frem, jeg målet ser
og ved hans nåde styrket er
til dagligt alt at ofre her.
Jeg kan ej vende om.

composer→ Mrs. Booth Clibborn

189. Hør, Jesus stille stemme

Hør, Jesu stille stemme
hver dag påminder mig:
"Vil mere frugt du bære,
forbliv altid i mig!"
den stemme øm og kærlig
påny jeg lytter til,
og af mit hjerte svarer:
"I dig jeg blive vil."

*I verdens larm og uro
hans stemme hører jeg.
Jeg vil den altid følge
om end ad tårens vej.*

Hør, Jesu stille stemme
hver dag påminder mig:
"Tjen mig med lyst og glæde,
jeg gav mit liv for dig!"
Må svaret aldrig blive:
"Forgæves er det Gud;"
Thi freden kun vi finder
igennem dine bud.

Hør, Jesu stille stemme
hver dag påminder mig:
"Kom følg i mine fodspor,
der er ej anden vej."
Stor glæde, mer end tunger
kan synge ud på jord,
er det at følge Jesus
at hvile i hans ord.

Hør, Jesu stille stemme
hver dag påminder mig:
"O, våg og bed lad intet
i verden hindre dig."
Mit hjerte da udbryder:
"Min Gud, til dig jeg går,"
for ved din nådes trone
jeg hjælp og styrke får.

composer→ D. B. Towner

190. Bøj øret ned til mig

Bøj øret ned til mig,
ej hvile findes her.
Jeg kommer nu, Guds lam, til dig,
o, mig barmhjertig vær.

Bøj øret ned til mig,
min sjæl er tynget ned.
Til dig jeg kommer i min nød,
i dig jeg søger fred.

På ørkenvej min fod
så længe vandred frem,
dens tomhed jeg forlader, Gud,
til dig jeg vender hjem.

Al jordisk fryd forgår,
død følger i dens hæl.
jeg søgte brød, men fandt blot sten,
som mætted ej min sjæl.

Forlad mig ej, o Gud,
om alt bli'r mørkt og sort;
et ydmygt hjerte bringer jeg,
o, vis mig ikke bort.

tune→ Dennis

191. Lad os se Jesus

Lad os se Jesus! Hør vor bøn opstiger,
skyggerne længes, livets sol går ned.
Lad os se Jesus, hjælp det os tilsiger,
styrker vor tro de sidste trætte fjed.

Lad os se Jesus! Klippegrunden ene,
hvorpå vor fod blev sat i nåde stor.
Om liv og død end kræfterne forene,
rokkes vi ej; vi ser på ham og tror.

Lad os se Jesus! Andre lys da blegner,
som før med glæde vi har skuet på.
Mindre vi pilgrimsvejens goder regner,
savner dem ej, for vi til ham skal gå.

Lad os se Jesus! Det er glæde evig,
intet os fattes, når kun ham vi ser.
Lad os se Jesus, død, opstanden, herlig!
Velkommen dag! Nu natten svunden er.

tune→ Reynolds or Consolation

192. O lær mig

O lær mig i den Helligånd at bede,
når for din tone her jeg knæler ned!
Lær mig at være villig, altid rede,
bie på dig i stille ydmyghed!

Lær mig dit ord at læse og bevare,
lad det i hjertedybet præget stå,
lad i dets lys mig skue hver en fare
og vejen fremad, hvor min fod skal gå.

Lær mig min tid at bruge, som du ville,
så her mit liv må herliggøre dig!
O, lad det kendes årle så og silde,
jeg er dit værk, du leder, styrker mig.

Lær mig at dø, så Jesus selv kan vinde
skikkelse i mig mere dag for dag!
Dø, så at andre ham i mig må finde!
leve dig Gud til ære og behag.

193. Vi søger bort

Vi, søger bort fra verdens larm og uro
tal Herre nu!

Frels os fra fald i hovmod og i vantro,
kom os i hu!

Hvem mærker selv hver fejl og lønlig brøst?
Oplys og tal, vi lytter til din røst!

Lad os din ledelse i dag erfare,
vi bier Gud.

Som fordum, nu for os du åbenbare
din viljes bud!

Vi ofte undladt har at søge dig
og i vort hjerte taget egen vej.

Men nu vi vender bort fra urets veje,
rens os i dag!

Vor bøn er i dit samfund her at eje
dit velbehag.

Vi ved, vor synd du gerne sletter ud,
når fast du hjertets forsæt ser, o Gud.

Marken er hvid, nu længes mangt et hjerte,
ser vi det ej?

I verdens ørken vandrer de i smerte
ad dødens vej!

Oplad vort øje mer for deres nød,
giv os så vi kan give livets brød.

author→ M. Stouffer

composer→ J. B. Dykes

tune→ Lux Benigna

194. Er dit liv en velsignelsens

Er dit liv en velsignelsens kilde,
er det fyldt af Guds kærligheds ånd?
Flyder levende strømme til andre
gennem både din mund og din hånd?

*Gud, lad velsignelsens strømme fra dig
flyde til tørstende sjæle ved mig!
Din vil jeg være kar til din ære,
fyld mig og brug mig, jeg beder, o Gud.*

Er dit liv en velsignelsens kilde,
er du tynget af ufrelstes nød?
Har du selv søgt at vise dem Jesus,
som for dem led forsmædelsens død?

Er dit liv en velsignelsens kilde,
kan det kendes, du vandrer med ham?
Har du sagt til den døende verden:
"Der er liv, der er lys hos Guds lam?"

Vil vi være velsignelsens kilder,
må vi tvættes i Frelserens blod.
Og om ej vi vil hindre de andre,
må vi lade ham styre vor fod.

195. Hist på et ensomt bjerg

Hist på et ensomt bjerg,
adlydende Guds bud,
en Fader ofrede sin søn,
sit bedste gav han Gud.

*Giv med glæde alt,
giv i kærlighed!
Alt, vi har, tilhører Gud
for tid og evighed.*

Hist i et ringe hjem
sit bedste hun frembar;
hun alabasterkrukken brød,
en sand tilbeder var.

I sandhed og i ånd
vi Gud tilbede må.
Han gav sit bedste, gav sin søn,
så vi kan frelse få.

Om tronen hisset skal
de tro lovsynge ham:
Al pris og ære være dig,
du værdig er, Guds lam.

composer→ Ira D. Sankey

196. Kom I afsides

Kom I afsides for at hvile jer,
I trætte er af stræb og trængselen.
Tør sved og støvet bort fra panden her,
og få fornyet kraft hos mig igen.

Kom bort fra alt, som verden holder kært,
få del i ting, som den har aldrig kendt,
Hos mig og hos min Fader får I lært
det, som får sindet bort fra tomhed vendt.

Så med fornyet kraft gå ud igen
og virk, til dagens timer rinder ud,
de stunder er ej spildt og kastet hen,
da I får bedre lært min viljes bud.

197. Hvad end vort rygte

Hvad end vort rygte blive må,
dit dyre ord vi agter på,
du selv gik vejen, vi må gå,
vi følger dig.

I nattens mørke ensomhed,
i dagens lyse ro og fred,
vil modgang hindre vore fjed,
vi følger dig.

Iført din kraft vi fremad går,
om bifald eller hån vi får,
i glædens eller sorgens kår
vi følger dig.

Med fjender rundt på alle hold,
du, Herre er vort værn og skjold,
og trygge i din fårefold
vi følger dig.

Du selv har vejen gået foran,
og dine spor vi følge kan,
på pilgrimsvej mod løftets land
vi følger dig.

composer→ J. B. Dykes
tune→ "Almselvne"

198. Vær du mig nær

Vær du mig nær! Nu aft'nen sænker sig
snart mørket råder, vær du nær hos mig!
Når andres hjælp og trøst er intet værd
du, hjælpeløses hjælp, vær du mig nær!

Snart rinder ud mit jordlivs dag så kort,
al verdens glans og glæde visner bort,
alt står for fald, og alt forandres her;
du, som omskiftes ej, vær du mig nær!

Jeg trænger til dig hver en livets dag,
din nåde kun kan sløve fjendens slag.
Hvem er som du i regn og solskinsvejr
min stav og støtte? O, vær du mig nær!

Med dig ved siden har jeg ingen frygt.
Trods sorg og sygdom er mit hjerte trygt.
Hvor er nu dødens brod, o Herre kær,
og hvor er gravens sejr, når du er nær?

199. Når vi forsamles

Når vi forsamles, om end bare få,
som Gud har lært os, at vi samles må,
han selv med os til stede være vil
og give sin velsignelse dertil.

Han ej foragter sine svage små,
som søger under bøn ham at forstå.
Han sagde: "Jeg bevare vil fra fald,"
og: "Som din dag din styrke være skal."

Den gode hyrde fandt os e`n for e`n,
da vi var farne vild i ørkenen.
Hans kald formå'de os at vende om,
vi e`n for e`n til fårefolden kom.

Vi følger hyrden hele vejen frem
og vandrer trygge, til vi når vort hjem.
Går vejen end i dødens skyggedal,
hans kæp og stav os altid trøste skal.

tune→ Eventide

200. Guds vej er stejl

Guds vej er stejl og snæver,
og den jeg vandre må,
dog uden sorg og klage
vil jeg med Jesus gå.
Skønt synd omkring mig hersker,
og fjender mig modstår,
mit håb og skjold er Jesus,
og så jeg fremad går.

*Stærkere end stærke er han,
stærk, så at vi sejre kan.
Han vor talsmand bliver,
sig i forbøn giver,
stærkere end alt er han.*

Når storm og uvejr raser,
jeg høre kan hans røst;
da tvivl og frygt forsvinder,
og sjælen finder trøst.
Hans gode hånd er med mig,
med fryd mit hjerte slår;
thi Jesus er min leder,
og så jeg fremad går.

Om trængslerne er mange,
min løn han større gør,
hans herlighed er evig,
og glæden aldrig dør.
Han selv vil vandre med mig
i sorg og trængsels kår,
han er min trøst og styrke,
og så jeg fremad går.

composer→ Mrs. C. H. Morris

201. Jesus, Frelser tag mit ror

Jesus, Frelser, tag mit ror!
Jeg er tryk, er du om bord;
dybt er vandet under mig,
blinde skær er på min vej.
Lad dit kort og dit kompas
vise mig hver stund min plads.

Som en moders milde røst
lyder ængstet barn til trøst,
sådan på et ord af dig
storm og bølge lægger sig.
Underfuldt at oprørt hav
kues af din herskerstav.

Når til sidst i brænding svær
jeg mig kender hjemmet nær,
lad mig høre da dit ord:
"Frygt, ej, jeg er med om bord."
Men indtil jeg når hin kyst,
lad mig hvile ved dit bryst!
composer→ J. F. Gould

202. Verden jeg besejret har

“Verden jeg besejret har.”

hør, hvad Jesus siger!
Om i sandhed vi går frem,
synd og trældom viger.

*Jeg er hans, følge ham
jeg så gerne ville,
elske ham, som elsker mig,
intet skal os skille.*

Stolende på lammets blod,
dybest mørke svinder,
det min skyld kan slette ud,
fred i ham jeg finder.

Kærligheden bærer mig
gennem strid og møje,
og med lovsang priser jeg
frelsen fra det høje.

Jeg i nåde vokse skal,
sandhedsordet lære;
den, som elsker Gud, til slut
dele skal hans ære.

composer→ W. H. Doane

203. Hvorfor er ikke hjertet

Hvorfor er ikke hjertet til daglig
en bolig for Herren, min Gud?
Hvorfor er ikke han der bestandig
i sit tempel og kundgør sit bud?
Mon hans tempel, hans tempel er rent.

Måske hjertet er fyldt af alt andet,
så at Herren ej plads får deri?
Måske løgn er i sandheden blandet,
da må atter jeg rense min sti,
så at hjertet, at hjertet er rent.

O, må Herren mit hjerte nu rense
og sin sandhed der dybt lægge ned,
må jeg blive i ham og ej ænse
eller vandre den vej, som er bred,
så jeg templet, jeg templet får rent.

Lægge bort det, som var mig til hinder
og med ham vandre fremad hver dag,
så at sejr jeg ved ham daglig vinder,
og kan leve til Herrens behag,
og hans tempel, hans tempel er rent.

204. Lov altid Herren

Lov altid Herren, for hvad han har gjort,
han elskede så, sin søn han gav bort,
at hver, som tror ham skal aldrig forgå,
men evig frelse og liv hos ham få.

*Ja, jeg vil love Herren, for alt hvad han har gjort,
jeg glad for ham vil virke, til livet svinder bort.
Jeg følge vil og lyde, hans vej, hans ord og bud.
Jeg altid ham tilbede vil, min Frelser og min Gud.*

Virk altid for ham, hans rige udbred;
for snart kommer natten, solen går ned,
hvor ingen virker, alt ophøre må;
trofast da arbejd, Gud signer det så.

Følg altid Jesus, hans vej og hans bud,
den eneste, vej, som fører til Gud.
Om end du prøvet og fristet er her,
så træng dog fremad, frimodig kun vær!

Tilbed da altid i sandhed og ånd,
vor Gud, som os lede vil med sin hånd.
På jord, i himmel ej nogen som han,
al lov og pris være Gud i hvert land.

composer→ C. Harold Lowden

205. Gud, tal til mig

Gud, tal til mig, at jeg igen
må kunne tale livets ord.
Som du mig søgte, lad mig end
det tabte søge her på jord.

O, led mig, at jeg lede må
den trætte og vildfarne fod.
Styrk mig, o Gud, at jeg må få
til andre himmelsk manna god.

O, lær mig, at jeg lære må
dit dyrebare ord til trøst,
velsign det, Gud, at det må nå
det skjulte dyb i mangt et bryst.

O, brug mig, Herre, brug selv mig,
just som jeg er, hvordan og hvor,
indtil jeg hisset skuer dig,
og hvilens glæde hos dig får.

author→ F. R. Havergal
composer→ Dr. Mainzer

206. O, må vi se dig

O, må vi se dig klarere, o Gud,
og mere helt din viljes vej forstå
Udfør, hvad du til hensigt har med os,
at vi i alt dig mere ligne må.

*Vi ønsker, Gud, at se dig mere klart
og vandre tro i din retfærdighed,
at frugt må ses, som ære vil dit navn,
hjælp os at blive i din kærlighed.*

Da verdens ondskab vokser mer og mer,
og i vort kød ej noget godt der bor,
vi hungrer efter din retfærdighed,
som mætter og bevarer os på jord.

Må vi til dig og til hverandre få
mer kærlighed, fuldkommen, ren og sand,
så verden kan forstå, vi tjener dig
og lever for et himmelsk fædreland.

O, må i medynk vi på skaren se,
som ej har lært at kende dine ord,
og hjælpe dem, som er fortabte får,
at komme hjem i folden til din hjord.

207. En stille stund

En stille stund ved morgengry,
når dagen bryder frem påny,
min ånd vil søge, Herre kær,
at finde, hvad din vilje er.

*En stille stund i bøn at gå,
at jeg Guds åsyn skue må.
Min Gud, jeg slipper ikke dig,
før du selv har velsignet mig.*

Da Isak ud på marken gik,
en stille stund med Gud han fik.
Han helt sit liv til Gud gav hen
og derfor fik velsignelsen.

En stille stund forandrer alt,
når Gud har til mit hjerte talt,
tilgivet mig i miskund stor,
min sjæl fornyet ved sit ord.

composer→ Jno. R. Sweney

208. Jeg en ven har fået

Jeg en ven har fået, som mig forstår,
som har glæde og tilfredshed bragt,
og min sjæl hos ham sin næring får,
jeg i fristelser styrkes ved hans magt.

*O, lær du mig at elske dig,
dit venskab at vurdere mer og mer,
så verden må kun ret forstå,
at, Herre, din jeg evig er.*

For hans skyld jeg pilgrimsvejen tog,
al min længsel søgte oventil.
Han fra verdens lokkelser mig drog,
nu mit hjerte han rense, fylde vil.

Han min ven for hele livet er,
mere dyrebar hver dag for vist.
Tillidsfuldt til ham jeg alting bær,
min i dag, ja og min for evigt hist.

209. Med ærefrygt

Med ærefrygt en Faders kærlighed
jeg ser i tugtens frugter, mig til fred.
I barnekår, i fællesskabets ånd
jeg hjælpes til at rette slappe hånd.

Fra gravens mørke og fra syndens død
mig Herren kaldte, og da jeg ham lød,
han skænkede liv; men o, så mangt et bånd
mig bandt, o broder, hjælp mig løs min hånd.

Når trængt af fjenden i mit eget liv,
i bøn jeg kæmper, Herre kraft mig giv!
Er kødet svagt, jeg styrkes i min ånd,
om da en broder løfte vil min hånd.

Når mismods mørke skyer samler sig,
og stemmer hvisker: "Tag, din egen vej,"
må glæden da i samarbejdets bånd,
mig bære oppe, broder, styrk min hånd.

210. Når jeg på Jesus tænker

Når jeg på Jesus tænker,
Guds søn, så ren og skær,
hans kærlighed og miskund,
og al hans gerning her,
så fyldes jeg med længsel,
at jeg i verden må
i tjeneste mig give
for ham, som elsked så.

*Herre, hjælp mig leve for dig altid,
være helt et vidne sandt for dig!
Må i vandel, ord og gerning daglig
ret det kendes, at du bor i mig.*

Jeg ser den vej, han vandred,
så tornefuld den var,
en smertens mand og ringe,
al hån og spot han bar.
Disciplen og må bære
sit kors i lidelse,
forsage jordisk vinding
i selvornægtelse.

Mit legem er hans tempel,
og når han bor deri,
han ren mig vil bevare,
fra synden mig befri.
Når alle mine lemmer
står til hans rådighed
til tjeneste for andre,
o, hvilken salighed!

composer→ E. E. Saiterlee

211. Bøjet under byrden

Bøjet under byrden, ingen hjælp du ser,
træt af dagens hede, ingen ven er nær.
Mod, du trætte pilgrim, hvor end vejen går,
om end alle svigter, Jesus dig forstår.

*Jesus dig forstår, og hans vej er bedst.
Hør, han siger nu "Hvil dig ved mit bryst."
Lad din fremtid være kun i Herrens hånd.
og han vil dig lede ved sin Helligånd.*

Alle dine byrder læg ved Jesu fod,
er du træt og sorgfuld, går alt dig imod,
Jesus vejen kender under livets kår,
fat blot mod og tro ham, Jesus dig forstår.

Fristelser dig møder, blev dog ej forsagt;
han dig ej bortstøder, dette har han sagt.
Om du ham vil tjene, som han vil og hvor,
vil han kraft forlene, Jesus dig forstår.

Trætte hjerte, kom til ham, han kalder dig,
fred og hvile han tilbyder ømt hos sig.
Ukendt er din fremtid, dog han alt formår,
ja, i sorg og glæde Jesus dig forstår.

composer→ Wm. J. Kirkpatrick

212. Tal med din kærlige stemme

Tal med din kærlige stemme, o Jesus,
tal til mit hjerte og åbenbar mig,
hvordan jeg mulig for hver dag kan leve
livet i inderligt samfund med dig.

Hjælp mig da altid din stemme at lyde,
hvormed du taler i kærlighed huld.
villigt mit liv her i verden at miste,
dø såsom hveden, der lægges i muld.

Og når mig hindringer synes som bjerge,
lig sennepskornet, da lær mig at tro,
skue den nåde, du skænker til alle,
som i den Højestes skjul monne bo.

Må min beslutning da være at føre
ud i mit liv, hvad du taler til mig,
være et lys for en tid her i verden,
evigt i lyset regere med dig!

213. HKele Vejen

Hele vejen går han med mig,
o, hvad kan jeg ønske mer?
Kan jeg tvivle på hans godhed,
når hans ledelse jeg ser?
Himmelsk fred og salig tryghed
i min Jesus har min sjæl;
Thi jeg ved, hvad end mig møder,
Jesus gør dog alting vel.
Thi jeg ved, hvad end mig møder,
Jesus gør dog alting vel.

Hele vejen går han med mig,
er min hjælp i al min nød.
giver nåde, når jeg prøves,
styrker mig med livets brød;
skulle end mit hjerte tørste,
vejen blive tung og lang,
Glædeskilder skal fra klippen
springe frem så mangen gang.
Glædeskilder skal fra klippen
springe frem så mangen gang.

Hele vejen går han med mig,
hvilken kærlighed så rig,
og til sidst en evig hvile
skænker han i himmerig.
Når jeg der skal fri, forklaret
kaste mig for tronen ned,
skal det fryde mig at mindes,
hele vejen gik han med.
skal det fryde mig at mindes,
hele vejen gik han med.

214. Når hjertet er glad

Når hjertet er glad og din himmel klar,
og håb giver styrke til dig,
når Gud er nær, og du sejret har,
og målet så klart viser sig.

*Med Mesterens hånd i din, hold ud,
hvor end han leder dig,
og mærk din sti, indtil rejsens slut,
med troskab inderlig.*

Er sønderknust hjertet og mørket tæt,
om træt er din vaklende fod,
om tårer blænder dit blik så let,
og fjenden vil stå dig imod.

Når striden er sluttet og målet nået,
hver prøvelse glæde dig vil
på vejen, som du ved hans hånd er gået,
sit rige han førte dig til.

composer→ G. Smith

215. Af nåde fra mørket

Af nåde fra mørket jeg førtes
til vandring i lyset med Gud.
Mit hjerte af kaldelsen rørtes,
da Herren mig sendte sit bud.

*O Gud, o Gud,
du viste din nåde mod mig.
Må jeg, må jeg
til døden forblive i dig.*

Jeg løstes fra trældom og snarer,
og frihed i Kristus jeg fik;
mig Herren gav styrke i farer
på vejen, som Mesteren gik.

Den tomhed, der knugede mit hjerte,
ved Kristus for stedse forsvandt;
til glæde sig vendte min smerte,
da frihed og fred han mig vandt.

I stedet for hvad jeg fortjente,
barmhjertighed viste du mig,
og du mig for evigt forlente
en tilflugt i nøden hos dig.

composer→ J. McGranaham

216. Stands mig ej

Stands mig ej, mig ånden tvinger,
jeg må haste frem,
for min Herre har mig grebet,
hårde prøvelser kan komme
før jeg når mit hjem,
o, jeg beder, stands mig ej.

*O, stands mig ej, min strid er snart til ende,
snart ingen trængsler mere møder mig,
snart skal jeg få en krans som ikke visner,
snart ved de friske kilder hviler jeg.*

Rejsen over ørkenvej og
hav blandt farer går,
nat og dag jeg beder, våger.
Trængsler stadig maner mig, så
på min vagt jeg står
under glæde som i sorg.

Skrøbeligt er kødet, med en
frister altid nær,
nåde Herren mig tildeler.
Gennem ensomhed i frygt og
tvivl går stien her.
Jeg må stadig fremad gå.

217. Sig natten nærmer

Sig natten nærmer, dagen rinder ud,
og stilhed hersker, Herre på dit bud!
Min sjæl urolig søger dig, min Gud,
O Herre tilgiv!

I nidkær bøn jeg var, da dag oprandt,
for dig at tjene, og da dagen svandt,
unyttig tjener jeg mig selv kun fandt.
O Herre tilgiv!

Og har jeg såret nogen sjæl i dag
i nidkærhed for dig og for din sag,
er ånden villig, er jeg dog så svag,
o Herre tilgiv!

Hav tak, o Gud, for din barmhjertighed,
for blodet, livet, for din kærlighed,
og vær mig nådig, skænk mig selv din fred:
O Herre tilgiv!

Dit folk, o Gud, som ære vil dit navn,
du skærme selv og føre vel i havn,
når korset lægges, tag os i din favn
og Herre tilgiv!

218. Synes mig øde og mørk

Synes mig øde og mørk min sti,
en mig forstår, en mig forstår!
Jeg har en hjælper, som står mig bi,
en mig forstår, ja, Jesus.
En mig forstår, når i mulm jeg går,
eller når bitreste sorg jeg får,
en som i stormen ved roret står,
en mig forstår, ja, Jesus.

*En mig forstår i alt,
en mig forstår i alt.
På al min færd er han altid nær,
en mig forstår, ja, Jesus.*

Om jeg vil synge en liflig sang,
en mig forstår, en mig forstår!
og når min kamp synes hård og lang,
en mig forstår, ja, Jesus.
En mig forstår, når på ensom færd,
lyse forhåbninger blegner der,
mister jeg end, hvad mig kærest er,,
en mig forstår, ja, Jesus.

Når jeg er modløs og sukker her,
en mig forstår, en mig forstår!
når jeg af fristeren plaget er,
en mig forstår, ja, Jesus.
En mig forstår, og hvad end kan ske,
vandrer han med mig i vel og ve.
Kærligheds værk kan i alt jeg se,
en mig forstår, ja, Jesus.

219. Herre, i mit hjerte bor

Herre, i mit hjerte bor
tanken herlig, dyb, og stor,
at du i barmhjertighed
har mig skænket himlens fred,
og mit liv–jeg ængstes ej–
skjult med Kristus er i dig.

Sikkert skjult fra verdens larm,
skærmet af din egen arm.
Frelst i Jesu kærlighed,
hvilken ro og hjertefred!
Nu mit liv–jeg fryder mig–
skjult med Kristus er i dig.

Skjult med ham, som er min fred,
liv og håb om salighed;
han, som vandred smertens sti,
med sit blod mig købte fri,
at mit liv evindeligt
skjules kan med ham i dig.

composer→ B. R. Haney

220. Mit liv er skjult

Mit liv er skjult med Jesus Krist
i Gud vor Faders kærlighed,
og om end fjenden rase vil,
jeg ved, jeg er i sikkerhed.

*Ej fjenden når det skjulested,
min sjæl bevaret er forvist.
Gud som en ildmur trindt omkring
mig skærmer mod al fjendelist.*

Er gloende end fjendens pil
og svære livets prøvelser,
min svage sjæl ej frygte vil,
hærskarers Gud, jeg ved, er nær.

Skønt kampen grufuld raser nu,
og mørkets magter er imod,
al sandheds Gud vil stå mig bi
og knuse slangen under fod.

Jeg hviler i Guds kærlighed,
hans fred i hjertet ejer jeg,
og lydig imod åndens røst
jeg vandrer daglig på hans vej.

composer→ W. S. Weeden

221. Bevar din tillid fast

Bevar din tillid fast,
læg ej din rustning ned!
Lad andre ej din krone få,
mist ej din kærlighed!
Hold fast ved evigt liv,
Guds løfter ej forgår;
han daglig styrke vil forny,
om fast og tro vi står.

*Hold fast, hold fast ved, hvad du har opnået
læg ej din rustning ned,
hold fast, vær tro til døden og du får
en sejerskrone med.*

I prøvelser stå fast,
skønt striden tager til!
Du ved, at Jesus gik foran.
han kraft dig give vil.
Guds folk blev prøvet før,
led ondt på livets vej;
men Gud ej uretfærdig er,
vor gerning glemmer ej.

Med trofast hjerte, sind,
kom, lad os da gå frem!
Frimodig vær og uden frygt,
til sejren bringes, hjem,
Hold fast ved Jesu navn!
Frygt ikke kors og skam,
hav håb og tillid til din Gud,
vi herske skal med ham.

222. O, Frelser lad din hånd

Lad ej din sjæl bekymret være,
om tornefuld er end din vej!
Vær tro mod Jesus, alt du glemmer,
når han, din Brudgom henter dig.

*Vær tro idag, lad ej "i morgen"
med frygt formørke da din sjæl!
Vær tro i dag, læg hele sorgen
på ham, som altid vil dit vel!*

Lad ej din sjæl bekymret være!
Vil mørket end sig sænke ned;
dit blik skal skue himmellyset,
som stråler i al evighed.

Lad ej din sjæl bekymret være!
Følg Jesus, kend hans kærlighed!
Om her foragtet, du i ære
hos ham skal bo i evig fred.

Lad ej din sjæl bekymret være!
Vor Frelses komme stunder til;
vi ham skal skue, og for evigt
retfærdig heden herske vil.

composer→ A. H. Ackley

223. Jeg kan ej se

Jeg kan ej se langt frem i tiden,
men al min lid er sat til dig,
du for hver dag vil styrke give
til næste skridt på livets vej.

*Hjælp mig hvert skridt at trofast tage,
hvor du mig leder på din vej;
af dig holdt oppe, kære Frelser,
mit håb, min styrke er i dig.*

Med hver en fristelse du lover
mig nåde til at sejre, Gud.
Fra fjendens list og skjulte snarer
du trofast skaber vejen ud.

Hjælp mig at glemme alle fejltrin,
som hører selvisk fortid til.
Med blikket fæstet fremad, Herre,
jeg dig alene følge vil.

Og vil end livets storme hindre
mig i at se et skridt foran,
i tro jeg følger dig i mørket,
og trygt jeg skridtet tage kan.

composer→ D. B. Towner

224. Jesus villig var at lide

Jesus villig var at lide,
jeg må tåle samme kår,
mens han leder mig til staden,
hvor kun de, som sejrer, når.
Han har sejret og har lært mig
her at sejre, så jeg hist
til hans herlighed kan komme
med de sejrende til sidst.

*Ja, han led, og han mig viste,
at jeg lide må med ham,
om jeg livets vej vil vandre,
må jeg tåle hån og skam.
Gud har kaldet mig til samfund
med sin søn, den elskede,
han vil hjælpe mig at bære
daglig sorg og lidelse.*

Jesus bar sit kors og lærte
mig, hvordan det bæres skal.
Dødes må min egen vilje,
når jeg lyder Herrens kald,
Siden skal jeg få en krone
med en evig himmelsk glans,
blot jeg følger, hvor han leder,
skal jeg vinde sejrens krans.

På min vej er sat et mærke,
det er selvfornægtelse;
Gud har sat det for at redde
mig fra al forvildelse.
Stundom, når i fjenders åsyn
hån og had jeg læse kan,
da jeg mindes, Jesus lærte,
jeg og hades skal som han.

225. Lær du mig, Herre

Lær du mig Herre, ad kærligheds fuldkomne vej,
hver dag at følge, hvorhen du end leder mig.
Hersk i mit hjerte, så selvskhed dagligen dør.
synden forsages, og fri du mig gør.

Livsdagen svinder, og arbejdet ophøre skal;
sjæle, fortabte, må adlyde dødens kald,
O, jeg må haste, fortælle om Jesus, Guds lam,
at de må elske og modtage ham.

Lad dig ej fange i modløsheds farlige net,
byrden, som tynger, kan Jesus jo gøre let.
Om end i farer og dødsskyggens mørke du er,
stol kun på Jesus, hans øje dig ser.

Må jeg, en stridsmand, som trofast i kamp holder ud,
altid forblive i kærligheds store bud
og aldrig vakle, om striden end synes mig hård,
led mig og hos dig min styrke jeg får.

226. Jeg ved, han min genløser er

Jeg ved, han min genløser er,
et hjem bereder mig.
Guds lys, som skinner i min sjæl
af verden blændes ej.

*Mit liv er i min Mesters hånd
at renses, dannes der.
Af prøvelser jeg kommer ud
lig guld, som lutret er.*

Jeg ved, på hvem jeg her har troet,
mit håb, min støtte sand.
Den tillid, jeg har haft til ham,
han aldrig svigte kan.

Jeg ved, han vil bevare mig,
og trygt til ham jeg tyr,
når villigt jeg afdør fra selv,
mit indre han fornyr.

Jeg ved, han lever, og at han
i bøn for mig vil gå
og give nåde, så mit kors
jeg daglig bære må.

tune→ Ellacombe

227. Når livets rejse

Når livets rejse vil mig føre,
hvor hårde storme bryder ud,
jeg elsker da, bag stængte døre,
at være ene helt med Gud.

*Med Gud alene, andet glemme,
med Gud alene, liflig ro,
med Gud alene, der mig gemme,
til ham mig helt i alt betro.*

Og samles skyer om mig atter,
må tugtelse jeg holde ud,
hans vilje klart mit hjerte fatter,
når jeg alene er med Gud.

Thi der jeg styrkes i min svaghed,
hans gerning nu at føre ud.
Jeg Kongen ser i al hans skønhed,
mens helt jeg ene er med Gud.

Og når jeg skuer dagens komme,
da jeg til graven bæres ud,
så ønsker jeg, når alt er omme,
at være ene med min Gud.

author→ Johnson Oatman, Jnr.
composer→ Wm. J. Kirkpatrick

228. Gang på Gang

Gang på gang en stemme minder mig
om et hjem, beredt i himmerig.
“Er du rede? Gud har brug for dig.
Er dit hjerte vendt mod ham?”

*Kære Frelser, led mig fremad
mod det hjem, du vandt for mig,
Hjælp mig virke, synge, vandre
med et hjerte vendt mod dig.*

Frygten råber! “Jeg tilbage går,
fjenden torne foran foden sår.”
Dette spørgsmål ofte for mig står:
“Er mit hjerte vendt mod Gud?”

Styrk min tro og hjælp mig følge dig,
giv mig håbets glæde på min vej,
kærlighed, som vil bevare mig,
og et hjerte vendt mod dig.

I din nåde og din kærlighed
trygt jeg vandrer, når du kun er med,
selv min byrde bliver let derved,
og mit hjerte vendt mod dig.

composer→ G. Smith

229. En længsel i hjertet

En længsel i hjertet mig brænder
at være en bolig for dig.
Du Gud, som min higen jo kender,
o, lad det dog lykkes for mig.

*Hjælp mig Herre,
hjælp mig at blive en bolig ren,
alt at ofre
for dig, min Herre og ven.*

I kærlighed frem jeg vil vandre
den vej, som til himmelen bær!
mit liv vil jeg leve for andre
og ikke for eget begær.

Må kærlighed altid mig drive,
så, virksom i gerning og tro,
jeg derved en bolig kan blive
for dig, hvor du elsker at bo.

230. Som gæster og fremmede

Som gæster og fremmede færdes vi her,
vort hjemland vi skuer hen til.
Hvad Gud har beredt, har øjet ej set,
og trofast vi være ham vil.

*O må vi, trods modgang og strid,
da under vor udlændighed,
vor tro holde ren, at vi, uden me`n,
når hjemlandets hvile og fred.*

I himlenes rige vi borgerskab har,
nu ser vi dets love og bud,
Lad os da på jord, i liv og i ord,
bevise vor troskab mod Gud.

Vi venter vor Herre, han komme jo skal;
thi sådan lød englens ord.
O, skulle vi så mon prøven bestå.
Skal han finde troen på jord
composer→ J. A. Hultman

231. Hav tak for møjens Dage

Hav tak for møjens dage, Gud,
i tørre kilders land,
hvor først din store kærlighed
blev os en støtte sand,
for dage under ørkensol
i møje og besvær,
på vanskelig og knudret vej;
thi du var med os der.

Vi takker for den hvile sød,
som trætte sjæle får,
for øm og kærlig sympati,
når vejen syntes hård,
for lifligt fællesskab med ham,
som ørkenvejen gik,
for herligt samfund nu med ham,
som himlens trone fik.

Vor glæde ej fordunkles kan
af ørkenvejen lang.
Du er os nær og hjælper os
i al vor nød og trang,
og når i himlens herlighed
vi dig med jubel ser,
erindrer vi vor ørkenvej
og priser dig end mer.

Erindrer, vi vansmægted var,
med træt og mødig fod;
du bragte vandet for vor tørst,
det kosted dig dit blod.
Dig følger vi nu trygt i fred
og lærer for hver dag,
igennem nød og møje her,
Guds store hjertelag.

author→ D. W. Whittle

composer→ Wm. A. Huntley, Arr.

232. O, jeg er grebet

O, jeg er grebet af Jesus,
jeg er hans smertes løn!
Han, som blandt mennesker alle
ene er stor og skøn.

*Sylen har boret mit øre,
jeg er min Herres træl,
ønsker ham villigt at tjene
med legeme, ånd og sjæl.*

Jesus med blodet mig købte,
frihed han bragte mig,
satte min fod på en klippe
og bandt mig fast til sig.

O, at opstandelsens kræfter
virke i mig da må,
skal det i lidelsers samfund
og gennem død end gå.

Saligt det er ham at vente,
komme han skal igen.
Han vil forvandle vor hytte,
tage os til sig hen.

233. Lad os betragte Jesus

Lad os betragte Jesus,
som såre fristet var,
Guds rene, dyrebare Lam
vor synd på korset bar.

*Lad os stå fast om Jesus,
ej vige fra hans spor,
men viljestærk og fuld af tro
forblive i hans ord.*

Er ørkenvejen øde,
vor Gud os leder der.
Han prøver os og viser os,
hvor omsorgsfuld han er.

Er vejen fuld af farer,
da lad os som Guds Søn
gå ene til Getsemane
og våge der i bøn.

Vi løftets land os nærmer,
skal vi da målet nå?
Om vi ej holder fast, vi skal
i ørkenen forgå.

composer→ A. M. Kelley

234. Guldet lutres

Guldet lutres gennem ildens prøve,
mørke skyer regnen bringe må,
hårdest pres gav glans til diamanten,
kornet dør, før livet kan fremstå.

*Og mit liv, som du har taget mod,
omend kun lidt ringe ler,
skal beredes nu for evigheden
og behøver ildens prøvelser.*

Malmen, som fra jord og fjeld udskilles,
lærer takke smeltediglens værk;
gennem ilden fries den for slagger,
hærdes, renses der og gøres stærk.

Du et arbejde gør, skal jeg da hindre?
Du formår, skal jeg da stå imod?
Mere viis, sagtmodig, sand du gør mig,
bedst for mig er alt du virke lod.

235. Kostbare stunder

Kostbare stunder hos Jesus,
rigt hvert minut, som vi får,
når fra velsignelsens kilde
strømme af nåde os når.

*Altid, ved Mesterens side,
spredes vil mørke og kval.
Trofast er løfternes bue
strakt over tårernes dal.*

Rige velsignelsesstunder,
som du har helliget mig,
når jeg fra arbejdet hviler
stille, o, Jesus, hos dig.

Hvorfor da vakle og trættes,
hvorfor skal jeg være svag?
Han har jo lovet at give
nåde og styrke hver dag.

Vandrer jeg ofte i skyggen,
synes min himmel ej klar,
dyrebar er mig de stunder,
jeg i hans nærhed da har.

author→ Fanny J. Crosby
composer→ Jno. R. Sweney

236. Når i bøn og i stilhed

Når i bøn og i stilhed jeg tænker på dig,
og hvad du har i kærlighed gjort,
da du soned vor skyld, for at frikøbe os!
det mig synes vidunderlig stort.

*Jeg vil vandre med dig på dit bud,
thi du, Herre, har vundet min sjæl,
Giv mig visdom og ledelse, Gud,
du har tænkt på mit evige vel.*

Del i hån og i kamp, som dit folk før har haft,
er min lod på din vej end i dag,
men i tro kan jeg se, hvad du skænker i løn
til enhver, som er dig til behag.

Hjælp mig følge det lys, som jeg ser i dit ord,
så at renselse gives til mig,
jeg da fællesskab har med dig selv og dit folk
og til sidst får en bolig hos dig.

237. Til dig afsides

Til dig afsides, Fader, drag du mig,
så jeg i løndom være kan hos dig.
I egen kraft mit løb jeg magter ej.
Din hjælp og nåde, Fader, søger jeg.

Du drog mig, så jeg valgte vejen sand,
og uden bøn jeg ej kan holde stand.
Men når din røst jeg daglig høre kan,
da styrer den min fod mod livets land.

Drag mig fra andres selskab, Herre kær,
om jeg dig, Frelser kunne glemme der.
For mig dit samfund mer end alt er værd,
drag mig, så jeg i bøn dit åsyn ser.

Det onde vil forfølge mine fjed
og hindre vil min kærlighed derved.
Kom, når bag lukket dør jeg knæler ned,
opflam i mig, o Gud, din kærlighed!

Drag du mig, Herre, så i dine spor
glad jeg må tjene dig i alt på jord.
Du har genløst mit liv i nåde stor,
hjælp mig at ære dig i liv og ord.

composer→ E. J. Hopkins

tune→ Ellers

238. Jeg vil vejen gå

Jeg vil vejen gå med Jesus,
andre stemmer hvisker: nej;
men jeg kan fra ham ej skilles,
hele vejen følger jeg.

*Jesus, dig-følger jeg,
hele vejen følger jeg.*

Verden ej tilfredshed giver,
hvorfor da fornægte dig?
dyrebart mig er dit venskab,
hele vejen følger jeg.

Vi vil vandre fremad sammen,
intet mer skal hindre mig;
thi din miskundhed ej svigter,
hele vejen følger jeg.

Kærlighedens bånd vil styrkes,
når jeg lydig følger dig,
og vi aldrig, aldrig skilles,
hele vejen følger jeg.

composer→ W. B.Doane

239. Giv Herre, at mit liv

Giv Herre, at mit liv du bruge må
til, som et hvedekorn, på jord at så;
drevet af verdens nød,
falde i jordens skød,
at frugter ved dets død
må ære dig.

Mit hjertes kærlighed sig vise vil
ved helt at søge det "der oventil".
Hjertet vil dømmе mig,
om jeg ej lyder dig,
men vandrer egen vej
i selviskhed.

Jeg blændes ej af det "her nedentil";
ofret på Golgata mig hjælpe vil
til bedre at forstå
alt, hvad det koste må
den rette vej at gå
og tjene dig.

Forsager alt for dig jeg følger med;
frigjort fra jordisk vej og kærlighed
drages mit hjerte til
det, som er oventil,
derfor jeg søge vil
dit rige først.

composer→ Powell G. Fithian

240. Vil du barmhjertigheds Fader

Vil du barmhjertigheds Fader,
tage imod mig i dag,
hjælpe mig lægge på altret
alt til dit eget behag?

*Jeg er din ringeste tjener,
jeg er ej værdig dertil;
men om du kraft mig forlener,
Herre, jeg tjene dig vil.*

Vil du da, åndernes Fader,
tugte mig nu til mit gavn,
hjælpe mig daglig at leve
helt, så det ærer dit navn?

O, men du er og min Fader,
og som dit barn kommer jeg,
dyrekøbt, jeg det ej fatter!
Fader, jeg kommer til dig.

241. O Frelser, lad din dybe fred

O Frelser, lad din dybe fred
mit trætte hjerte få!
Vil frygten hindre mine fjed,
da send din kraft og styrke ned,
kom ved min side stå!
Kom ved min side stå!

Thi Herre, du min tilflugt er,
vil skygger om mig stå;
mit øje skuer dig, og der
jeg kærlighed og nåde ser,
hvad kan mig hindre så?
Hvad kan mig hindre så?

Når i min nød jeg beder dig
om din barmhjertighed,
du trøster og bevarer mig,
og i din kærlighed så rig
mit hjerte skænker fred.
Mit hjerte skænker fred.

Når da mit liv er rundet ud,
min sjæl vil gå til dig.
Min sorg er flygtet på dit bud,
med jubel hører jeg, o Gud:
"Hvil nu, mit barn, hos mig."
"Hvil nu, mit barn, hos mig."

composer→ Mrs. Lewis S. Chafer
tune→ Spencer

242. Hav tak for vejen

Hav tak for vejen, kære Gud,
som du for mig oplod!
Du lys mig sendte i min nød,
og daggry frem af natten brød;
∴ du leder nu min fod. ∴

Min sjæl opsender lov og pris,
mit hjerte takker dig
for al velsignelse og kraft,
og for den møje, du har haft,
∴ for daglig hjælp til mig. ∴

Jeg ved, at jeg er syndig, Gud,
o, gå mig ej forbi.
hjælp mig besejre selv og synd,
din gerning i mit liv begynd,
∴ min sjæl så bliver fri. ∴

Jeg vandre vil den smalle vej
med længslen i mit bryst,
at vise andre ved min færd,
jeg fri fra jordisk trældom er
∴ og har i dig min lyst. ∴

243. Gud, om du ville

Gud, om du ville misgerning gemme,
hvem kan da for dit åsyn bestå?
Nej, du vil vore synder forglemme,
når vi beder, og vejen vil gå.

*I et ydmygt og sønderknust hjerte,
hos en villig og nedbøjet ånd
tager Gud, du med glæde din bolig,
og en sådan får hjælp ved din hånd.*

Lær os agte på prisen den høje,
som vor Frelser løskøbte os med.
Hjælp os Herre, vor vilje at bøje,
med vort offer dig glæde derved.

Og når tanken og munden vil dømme,
nær og fjern, både næste og ven,
må den tanke os holde i tømme:
Kun den rene kan først kaste sten.

Lær os altid at elske hverandre,
og opfylde dit ord, Herre god.
Hjælp os daglig i lyset at vandre,
så vi renses fra synd i dit blod.

244. Guds vilje

Guds vilje, o, så elsket skøn.
Min sikre borg og ankergrund,
I den jeg stille skjuler mig,
og der jeg hvile finder kun.

Min Herres vilje vil mit vel,
den leder altid bedst, jeg ved.
Jeg følger som et lille barn
i tillid til hans kærlighed.

Din skønne, gode vilje, Gud,
vil holde i sin himmelfavn
min vilje, som en fangen fugl
i nådens trygge, sikre havn.

O, lette byrde, skønne åg,
jeg løftes, bæres på min sti.
Mit hjerte vinger får derved,
kun, når du råder, er jeg fri.

Din vilje stor og herlig er,
med glæde lyder jeg, o Gud,
og troen glad skal sige: ja
til hvert af dine kære bud.

author→ G. Tersteegen
composer→ C. Hewes
tune→ Holley

245. Forgæves de vise

Forgæves de vise mod forhænget ser,
som fremtiden skjuler for dem;
men Herren ved ordet oplyser vor sti,
os viser vort evige hjem.

*Vi bærer vort kors, gennem skyggerne går,
vi søger de skatte, som evigt består.
Vi taber ej modet, trods hån og foragt.
Vi venter vor Herre i ære og pragt.*

Vi elsker den sandhed, som Jesus har lært,
vor sejspris stræber at nå.
Om vejen vi følger, som Frelseren gik,
vil lys for os fremtiden stå.

Ej frygt eller tvivl vi for fremtiden har,
i tvende jo forhænget brast!
Med glæde vi venter hans komme igen,
vi ved, at hans løfte står fast.

Det er ej forgæves, vi løber vort løb,
forgæves ej strider vi her.
Vi løfter vort blik, vor forløsning er nær,
vi snart ham i herlighed ser.

composer→ L. E. Jones

246. Gud er her

Gud er her blandt sine egne,
han sin glæde har blandt dem,
så Immanuel på korset
led, for os at bringe hjem.

*Herre, hjælp du os at vandre
altid frem i Jesu spor!
Lad din kæp og stav os trøste,
lyse lad dit sandheds ord!*

Gud er her blandt os og kalder:
"Hvem vil ud i høsten gå?"
Den som har et liv at give,
herlig løn hos Gud kan få.

Gud er her, han os ej svigter;
alle andre svigte kan.
Han vil styrke og husvale,
når vi elsker vejen sand.

Gud er her, om alt er mørke,
om vor vej kan synes hård!
Trygt hans gode hånd os leder,
om vi end med tårer sår.

composer→ Jno. R. Sweney
tune→ Arch Street

247. Efter dig min sjæl

Efter dig min sjæl har higet,
når omkring mig skygger er.
Hen til dig mit hjerte søger,
hør mit råb, o Fader kær!
Alt er trist og goldt og øde,
Herre, når du ej er med;
Mens jeg bier på dig, Fader
tal og giv mit hjerte fred!

Efter dig min sjæl har higet,
du, den fagre på jord!
Lad du mig din skønhed skue,
lad mig hvile i dit ord,
rens du mig, mit liv og hjerte,
fri fra lyde hold du mig!
Du kan gøre ren og hellig,
al min længsel står til dig.

Efter dig min sjæl har higet,
ingen anden bringe kan,
hvad tilfreds mit hjerte stiller:
fryd og fred og glæde sand.
Evig liv med lys og glæde,
Herre, finder jeg i dig.
Din nærværelse mig kvæger,
sjælero den giver mig.

Efter dig min sjæl har higet,
Fader, i din herlighed!
Du i mig din skabergerning
har begyndt i kærlighed.
Må jeg så din lighed bære,
og det bedste vælge, Gud!
Må jeg altid dig tilhøre,
skriv i hjertet dine bud!

author→ S. J.

composer→ W. J. Kirkpatrick

248. Hvor frisk de grønne

Hvor frisk de grønne vange er,
hvor hyrden leder sine får,
Guds glædesstrømme rinder der
så dybt og stille år for år.
Han hviler, fjern fra sorg og strid,
med sine får ved middagstid.

*Nu får og hyrde fryder sig,
i grønne vanges stille fred,
Nu blomstrer ørk som Paradis;
Gud til sit folk er kommet ned.*

En bønnens duft os drager til,
hvor Jesus bad så mangen gang,
og vi hans fodspor følge vil,
så, fri fra mørkets frygt og tvang,
vor bøn og pris og lovsang må
lig røgelse Guds trone nå.

Fra verdens uro og besvær
i bøn vi nu afsides går.
Vor hyrde god os venter der,
og hjælp i al vor trang vi får.
Han taler, og hans milde røst
os giver hvile, fred og trøst.
composer→ J. Lincoln Hall

249. På et tempel vi bygger

På et tempel vi bygger, som verden ej ser,
gennem sorg og i glæde det går;
men vi ved, om vi kun bygger på den sikre grund,
at vort tempel evigt da består.

*Bygge gør vi dag for dag
midt i verdens travle jag
vort tempel, hvorom verden ej ved.
Hver en sejer ved Guds magt
ved hans nåde bliver lagt
til vort tempel for al evighed.*

Hver en gerning, som gøres i Mesterens navn,
er en del af vor bygning på jord.
Hvad vi øver af godt, gennem kærlighedens magt,
skal belønnes, lærer os Guds ord.

Vær da vågen og viis, lad os bygge et hus,
som ej rokkes i prøvelsens stund.
For vor Mester har selv os formanet i sit ord,
vi må bygge på den sikre grund.

author→ Henrietta Z. Blade

composer→ Herbert D. Lothrop

250. O, Jesus Krist, jeg flyr

O, Jesus Krist, jeg flyr til dig
lad mig din nåde få.
Om du dig vender bort fra mig,
hvorhen skal jeg da gå?

Jeg beder dig, o Jesus god,
min synd du mig tilgiv.
Lad sjælen renses i dit blod
og giv mig evigt liv.

Giv hjertet kraft og sjælen ro,
lad ånden stå mig bi,
så jeg kan leve ved min tro,
retfærdiggjort og fri.

Da skal jeg stadig prise dig,
i dine fodspor gå,
og af dit kors kun rose mig,
til kronen jeg kan få.

251. Jeg vil vandre hele vejen

Jeg vil vandre hele vejen med min Frelser,
i kærlighed han drog mig hjem til sig.
Min syndeskyld for altid har han slettet,
og sat min fod på livets smalle vej.

*Min Forløser er en ven som ingen anden
han leder mig, så jeg kan målet nå.
Der er ingenting på jord, som kan mig skille
fra Herren, som vil trofast med mig gå.*

Jeg vil vandre hele vejen med min Frelser,
der findes ej en ven, som er ham lig.
For mig forlod han herlighedens rige,
så jeg på jord ved ham kan blive rig.

Jeg vil vandre hele vejen med min Frelser,
han elsker mig med evig kærlighed,
I miskundhed og nåde gør mig værdig,
så jeg med ham går ind til salig fred.

Jeg vil vandre hele vejen med min Frelser,
skønt andre fra ham troløst vender sig.
Hans skønhed overgår al jordisk rigdom,
i kærlighed han vil bevare mig.

252. Skuer altid hen til Jesus

Skuer altid hen til Jesus,
se, at han i alt var tro,
det vil læge sjælens sorger,
give kraft og hjerterø.

*Han dig aldrig, aldrig svigter,
Guds udvalgte søn så kær.
Giv dit liv! Ja, lid med Jesus,
indtil kronen vundet er.*

I vort indre findes modstand,
selvished på alle hold,
Jesus følg med udelt hjerte,
han vil være værn og skjold.

Uden plet og uden lyde
har sit rene liv han bragt,
som et offer det på altret
til Guds velbehag blev lagt.

Hævet over mørkets veje,
gå i lyset frem, min ven.
Fly fra verdens synd og dårskab
og bevar din klædning ren.

composer→ Dora Boole

tune→ Precious Savior

253. Jesus baned' vejen

Jesus baned' vejen til Gud Faders herlighed;
vi kan følge i hans spor og nå en evig fred.
Ej på sand, men klippegrund vi bygge vil derved,
når vi hører og adlyder Jesus.

*Jeg vil følge dig min Herre, dig til velbehag,
glad jeg give vil mit bedste, om jeg end er svag;
thi du vil skænke kraft og nåde, så jeg dag for dag
kan mit bedste gøre for min Frelser.*

Jesu offer levende på alteret blev lagt.
Korset bar han ydmygt under menneskers foragt.
Han i samfund var med Gud og ej med verdens magt,
gjorde altid kun sin Faders vilje.

Vi må sætte alt ind på vort himmelmål at nå,
trodse spot og hindringer, som vi kan støde på.
Jesus selv de tro bevarer, siger til dem så!
"Du har gjort dit bedste for din Frelser."

author→ A. Hutchinson

composer→ F. S. Fearis

254. Det lønner sig

Det lønner sig Jesus at tjene med flid,
at ofre til ham både evner og tid,
Ej andet i verden tilfredsstillende kan;
men fred og tilfredshed der findes i ham.

Det lønner sig altid at lyde hans bud,
at samle på evige skatte hos Gud,
de skatte, som tyve og rust ikke når,
som Gud vil os give, om med ham vi går.

Det lønner sig daglig at afdø fra selv,
at lade Gud råde han vil kun vort vel.
Snart skal vi ham møde, o, hvad vil da ske?
Vil vi være rede vor Frelser at se.

Så tjen da vor Herre, dit bedste ham giv,
han vil dig bevare, velsigne dit liv.
Ja, tjen ham med glæde, alt andet forsag,
sit bedste han giver dig dag efter dag.

composer→ A. J. Gordon

255. Gud er trofast

Gud er trofast imod sine,
og det daglig viser sig
i barmhjertighed og domme,
når vi går vor pilgrimsvej.

*Ny hver morgen er hans nåde
og hans trofasthed, så stor.
Hans barmhjertighed ej svigter,
når vi beder, bier, tror.*

Gud er trofast, han befrier
os fra fristelsernes garn,
og i prøvelser han styrker,
skaber udvej for sit barn.

Gud er trofast, og han holder
løfter givet sine Små.
Han bevarer dem fra farer,
om de blot til ham vil gå.

Gud er trofast, sjæle kalder
til sit samfunds kærlighed,
hvor med ham i fred de vandrer
til et hjem i evighed.

composer→ G. C. Stebbins

256. Min længsel er

Min længsel er at bedre kende dig,
at daglig jeg i bøn må nærme mig
og lytte, når du taler dine bud
og vælge, hvad du vælger, kære Gud.

Min længsel er at bedre tjene dig,
hver time lære helt at bøje mig.
I tillid til din vilje og din magt
i stilhed blot at tro, hvad du har sagt.

Min længsel er at være nærm're dig,
tilbede der, og der at skjule mig
og stole på, at jeg dig hører til,
forsikret om, at du bevare vil.

Min længsel er at finde i dit ord
ny skønhed, og at følge i dit spor,
og størst af alt, at jeg engang da må
i nåde for dit åsyn, Herre stå.

tune→ Old 124th

257. Sig mig broder, venter

Sig mig broder, venter du
på din Herres komme?
Han har sagt, han komme skal,
snart er tiden omme.

*Løft dit blik, den dag er nær,
da vi ham i ære ser.
Trofast, sanddru altid vær,
bedende og rede.*

Hvert et rige da på jord,
om på magtens tinde,
skal ydmyges indtil støv,
når den tid er inde.

O, giv agt, at livet ej,
med hvad det kan byde,
kølne skal din kærlighed,
som vil Herren lyde.

O, velsignet være den,
som sig kærligt vier,
holder ud i nattens vagt,
trofast, stadigt bier.

composer→ H. P. Danks

258. Bare e` t liv

Bare e` t liv, så snart det er til ende!
Et lille nu, som ses og svundet er.
I sorgløshed og efter egne lyster
så mangt et kostbart liv kun spildes her.

Bare e` t liv, og snart er rejsen sluttet!
Hvad skal det blive da for dig og mig?
Bare e` t liv, du må det ej forspilde,
dets dyre skatte Gud har lånt til dig.

Bare e` t liv, så kort er arbejdstiden!
Lad den ej mere ubrugt svinde hen.
Nøden er stor, for sjæle rundt os kalder.
Vågn op! Thi Gud har brug for dig, min ven.

Bare e` t liv, o, du, som tjener Herren,
hold trofast ud, om vejen synes hård!
Ved aftenstid, når rejsen er til ende,
hos Gud du fred og evig hvile får.

composer→ J. MacAdam

259. Herre, vi din bolig

Herre, vi din bolig elsker,
der er tryghed, fryd og fred.
Livets brød hvert hungrigt hjerte frit kan få.
Der dit lys fordriver mørket,
ærefrygt vi fyldes med,
der din røst fra himlen kan vort hjerte nå.

*Dine trofaste og få
vil vi fæste blikket på.
Hjælp os tænke tanker, som opløde vil.
Så med hjertets lovsang altid
vore liv dig prise må
og forherlige dit navn, o Herre mild.*

Ofte vore skridt har vaklet,
siden vi os gav til dig.
Vi har grædt og bedt om hjælp i striden hård.
Alt til tider syntes håbløst,
ufremkommelig vor vej;
men vi ved, du ser vor nød og alt formår.

Må da hjertet være stille,
når din røst vi lytter til,
og hvert indtryk lede os, O kære Gud.
Dig vort liv vil herliggøre,
når vi daglig vælge vil
at fornægte selv og lyde dine bud.

composer→ G. Smith

260. Fader, i din nåde

Fader i din nåde, kærligt mig bønør,
Jesus-navnet værdig du din tjener gør.
Han er mild, sagtmødig, disse gaver giv,
at de må for stedse kendes i mit liv.

Fattig jeg i ånden kommer hen til dig,
lad dit åsyn lyse, vis mig livets vej.
Din er magten, æren, din al nåde stør,
så mit liv, som hveden, så det ud på jord.

Fader, ved din trone, jeg dit ord forstår:
Kornet bliver ene, om man ej det sår.
Giv da i mit hjerte Jesu kærlighed,
at den der må bære frugt, der varer ved.

Miskundhedens Fader, hør mit hjertes bøn:
Lær mig dø fra selvet, lær mig som din søn
helt mig selv at give daglig på min færd,
så jeg ved hans komme mere lig ham er.

author→ S. Jones

composer→ H. J. E. Holmes

tune→ Malling

261. Nådige Frelser

Nådige Frelser, du er min forløser,
kun ved dit blod min synd blev slettet ud.
Giv mig da nåde til mig selv at bøje
helt ned for dig og for din viljes bud.

Mit eget jeg vil søge mig at hindre,
holde mig fast i synd og trældomsbånd.
O, gør mig fri, så jeg dig helt må tjene,
skænk mig, o Herre, villighedens ånd.

Hvor hårdt og koldt er, uden dig, mit hjerte,
dig og din kærlighed jeg trænger til.
Skænk mig din Helligånd, som vil det virke,
at jeg dit liv, din kraft erfare vil.

Hjælp mig at vandre, Herre for dit øje,
styrk hjertets forsæt, led min tanke vej!
Skænk mig din kraft i fristelsernes storme,
at her mit liv må herliggøre dig.

author→ S. Jones

composer→ F. Bruce

262. Ransag mig Herre

Ransag mig Herre og mit hjerte kend,
dybt i det skjulte lys fra oven send,
så, ren og fri, i ånd og kærlighed
jeg dig må tjene, som du vil og ved.

Ransag mig Herre, prøv du hjertet mit,
ransag og se, o Gud, om det er dit,
prøv ved dit ord, som ej forandres kan,
se, om min tro er levende og sand.

Ransag mig Herre, nådig mod mig vær,
for dine øjne intet skjult der er.
Kend mine tanker, hjælp du kærligt mig
altid at ville det, som ærer dig.

Ransag mig Herre, og fra syndens me`n
rens mig, som gullet hold min tanke ren.
Prøv hvert motiv, som du, o Gud, kan se,
fra skjulte fejl, o, rens mig hvid som sne.

Ransag mig Herre, mig i nåde led,
hjælp mig at agte kun på dine fjed,
høre din røst og daglig lyde dig,
led mig og vis mig evighedens vej.

263. Herre i åg med dig

Herre i åg med dig jeg lære vil!
Ned ved din ringe krybbe knæler jeg.
Alt højt og stolt, som før jeg skued til,
mens her jeg knæler, tomt nu synes mig.

Herre i åg med dig jeg lære vil!
Dybt rørt, mit hjerte kongelig dig ser,
klæde om lænd, sagtmødig, ydmyg, mild,
tvættes din tjeners fødder, Herre kær.

Herre i åg med dig jeg lære vil!
Jeg vil dig mindes i Getsemane,
er jeg i sorg og prøvelsernes ild.
"Fader ej min, men kun din vilje ske."

Herre i åg med dig jeg lære vil!
Kom og fra Golgata en stemme hør!
Ind gennem verdens had og rænkespil:
"Fader tilgiv! De ved ej, hvad de gør."

264. Frelser lyt til mit begær

Frelser lyt til mit begær,
ydmygt beder jeg,
stor for mig din omsorg er,
jeg vil elske dig.

Fyld du selv mit hjerte med
kærlighed, så jeg derved
elsker med din kærlighed,
elsker mer og mer.

*Elske mer, mer og mer,
må af kærlighed til dig
hjertet fyldes mer.*

Himlens trone du forlod,
kærlighed dig drev,
du mig soned ved dit blod,
fri min sjæl da blev.

I din sjælenød du led
korsets pine i mit sted,
og mit hjerte, rørt derved,
elsker mer og mer.

Du til døden elsked mig,
tog mig i din favn,
alt i mig skal love dig,
hellige dit navn.

Al din sorg og angst og gru
vil jeg dele med dig nu,
til dit navn står al min hu
og at elske mer.

Du har købt mig med dit blod,
hvilken pris så stor!

Ingen ved, hvad du udstod
ved din død på jord.

Dig min sjæl nu råber til,
ydmygt, længselsfuldt jeg vil,
fyldt med kærlighedens ild,
elske mer og mer.

author→ S. Jones

composer→ J. H. McNaughton

265. Lad ikke sjælen tynges ned

Lad ikke sjælen tynges ned af sorgen,
er mørke skyer på vor pilgrimsvej.
Han, som i dag har omsorg, vil i morgen
med kraft bevare og vil styrke dig.

*Til dig i dag vi sætter al vor lid
må vi det gøre altid.*

Du vil vort liv til alt'ret, Herre binde,
vi, på dit ord, vort bedste der har lagt.
Hjælp os, at vi ej vakler nogensinde,
men daglig bringer alt, som du har sagt.

Lad ikke håbet da i Herren briste,
men, som et anker, fast og sikkert stå,
er vi i graven, skal vi intet miste,
men ved hans komme ind til livet gå.

tune→ Veglia Al Mattino

266. I stille aftenstunder

I stille aftenstunder
min skaber kommer nær,
i aftenfredens under
i alt hans magt jeg ser.
Var dagen end med trængsel,
er alt nu fred og ro,
til ham går al min længsel,
til ham jeg går i tro,
til ham jeg går i tro.

Så mangt vil modet fælde,
os verden ej forstår,
vil man til den sig hælde,
kun ringe trøst man får.
Du kan mit mismod ende,
du, som mig helt forstår,
til gode alt kan vende,
når hjemad kun det går,
når hjemad kun det går.

Så vis mig i din nåde
dit ord, din frelsesplan,
som altid mig vil både
og aldrig skade kan.
Da svinder sagte, stille
alt, hvad mig tynged ned,
og flygter alt, som ville
berøve mig min fred,
berøve mig min fred.

Dit rige, o, så herligt,
påny da åbner sig,
og du mig viser kærligt
din ledelse og vej.
Snart er min vandring omme,
går end i angst jeg frem,
vil dag for dag jeg komme
alt nærmere mit hjem
alt nærmere mit hjem.

267. Jeg er nu Guds barn

Jeg er nu Guds barn på jord,
hvilken kærlighed så stor.

Jeg blev købt med Jesu blod
og er hans, min Frelser god.

Jeg mit liv vil give ham,
helliget det er Guds lam.

Ved din nådes ånd så skøn
lev i mig, det er min bøn,
med din fylde vær mig nær,
helliggør mig, din jeg er,
legeme, og sjæl og ånd,
alt jeg lægger i din hånd.

Hjælp mig Gud at dø hver dag,
afdø fra alt selvbehag,
fra hvad der mig hindre vil
i at helt dig høre til.

Kærlighedens Gud i mig
kom og bo, jeg beder dig.

Ydmygt, Herre jeg forstår,
at jeg alt i dig opnår.

I mit liv du vokse må,
egenkærlighed forgå,
fuldend du din gerning skøn,
gør mig mere lig din søn.

composer→ Redhead No. 76

tune→ Ajalon

268. Gå ud og virk

Gå ud og virk, et offer bliv,
glæde i Herren da opnå.
Mesteren daglig gav sit liv,
skal ej hans tjener gøre så?

Gå ud og virk, dit liv udså,
om jordisk tab, det vinding er.
Mand vil ej rose, ej forstå,
Mesterens ros er mere værd.

Mennesker ved din side dør,
de uden håb til graven går,
lad lyset ses i hvad du gør,
lyset fra Gud, som hjerter når.

Våg, bed og virk, i tro hold ud,
vær viis og trætte sjæle vind.
Gå ud i verden på Guds bud,
kald dem og bed dem komme ind.

author→ Dr. Bonar
composer→ Hatton
tune→ Duke Street

269. Jeg kun e` t liv

Jeg kun e` t liv kan leve på jord,
som en damp det forsvinder igen.
Jeg vil leve for det, som jeg tror
er en skat, som vil ej svinde hen.

*Give e` t liv jeg kan,
jeg til Gud vil det give for vist;
leve e` t liv for ham,
ej hans velbehag miste til sidst!*

Om mit liv her jeg miste end skal,
kan jeg hundred fold derved opnå,
jeg vil vælge at lyde hans kald
og mit liv i hans ager at så.

Ja, kun e` t liv! Men høsten er stor,
og jeg nøden kan se i hvert land;
så mit liv vil jeg give på jord,
jeg vil gøre det lidet, jeg kan.

composer→ Jos. P. Webster

270. Om vi i tro vil

Om vi i tro vil vandre, må vi søge
at se på ham, som ene vejen gik,
som daglig, ved at sejre over fjenden,
sin Faders velbehag og yndest fik.

*Om vi er tro mod ham, som os forsoned,
mod alt, som i sit liv han os har vist,
da vil i os, ved tro, han åbenbares,
og som vi ser, så skal vi ses tilsidst.*

Om vi vil sejre, må vi trofast stride,
og imod fjendens angreb holde ud.
Men lovet er os daglig kraft fra oven,
om vi i tillid søger den hos Gud.

Om vi Ham ejer, må alt andet svinde;
men saligt er det da at være Hans.
og vide at, om vi vil dø fra selvet,
en arv os venter og en sejrskrans.

composer→ T. Larson

271. Hvor kunne du vel elske så

Hvor kunne du vel elske så,
o, store almagts Gud
at du så kærlig kaldte på
min sjæl ved lysets bud.
Uværdig, mødig som jeg var,
i mulmet hyllet ind,
O, tak for morgenrøden klar,
for himmellysets skin.

Hvor kunne du vel holde ud
med dette ringe ler.
O, din tålmodighed, o Gud,
jeg mer og mere ser.
At danne af genstridigt stof
et værk, som du det vil.
Tak, kære Gud, du gav ej op,
men nåde gi'r dertil.

Hvor kunne du vel vente dig
i al din kærlighed,
at finde modstand da i mig
mod det som giver fred.
Må bøjet du min vilje se,
du virker mig til gavn.
Må end igennem tugt det ske,
dog priser jeg dit navn.

author→ D. W. Whittle

composer→ Wm. A. Huntley. Arr.

272. Syng for mig af Zions sange

Syng for mig af Zions sange,
skønneste af alt på jord.
Ej den riges sang om skatte,
ikke verdslighedens kor.
Lad en jubelsang frembryde,
en som Herrens folk forstår.
Væk de mødige til glæde,
så at sjælen hvile får.

Syng for mig når duggens friskhed
dækker græs og blomst ved gry.
Herrens miskundhed at mindes,
som er hver en morgen ny.
Syng for mig ved middagstiden
under livets travle strid.
Syng om ham, som går i forbøn,
så jeg mindes bønnens tid.

Syng de skønne Zions sange,
når jeg aftenstjernen ser.
Og mit fartøj langsomt driver
hen, hvor tid ej findes mer.
Ensom på den sidste rejse,
måske da jeg ængstes kan.
Syng for mig da Zions sange,
syng om paradiset land.

Syng for mig, at jeg skal opstå,
når vor Herre kommer frem,
og han ses i himlens skyer,
for at hente sine hjem.
Da ti tusind, tusind stemmer
lyde skal på samme gang.
De til e't er blandet sammen,
Det er lammets nye sang.

273. Så mange søger

Så mange søger sjælens tørst at slukke,
af sprukne brønde, som ej holder vand,
men tjener kun til hjertets dør at lukke,
for nåden, som vil give glæde sand.

*O, kom til Gud og drik af livets vand,
O, kom til ham, O, kom til ham,
O, kom til ham, din Gud som frelse kan,
Sig ja til ham. Sig ja til ham.*

Så mange røster jo i verden kalder.
så mange måder livet leves på.
Den sæd vi sår, i livets ager falder,
og den bestemmer høsten vi skal få.

Guds røst så inderligt dit hjerte rører,
Hvad gør du, dyrekøbte sjæl, med den.
Betænk, når du hans glædes budskab hører,
at livets dag, så hurtigt svinder hen.

Guds himmelgave, ikke har sin lige,
Den, Kristus har beseglet med sit blod.
En evig fryd og glæde i Guds rige,
og drikke der, af livets klare flod.

274. Fagre hjemland

Fagre hjemland: Se jeg kommer,
andre vandrer hjem med mig.
Venner, som jeg traf på rejsen,
tro og sande, Gud mod dig.
Vi jo kom fra dig, vor skaber,
hvorfor skulle da ej vi.
Atter komme til dig Fader,
fly fra gudløshedens sti.

Fagre hjemland: Her en pilgrim,
som på gennemrejse er.
Selve jorden er mig fremmed,
stadig ændres, hvad jeg ser.
Jeg med andre ved min side
i al svaghed haster frem.
Mod det fagre land, som venter,
hvor os engle vinker hjem.

Fagre hjemland: Hvor det stråler
med juvelers skønne glans.
Trængslen her vil synes ringe,
når vi bærer sejrens krans.
Bare end en stund at prøves.
Bare nogle korte år.
Da forbi er alle trængsler.
Og det fagre land vi når.

Fagre hjemland: Lovet fordum
til de få, som lød hans kald.
Snart med glæde i Guds rige
himlens vin vi drikke skal.
Må ej slægt, ej ven, ej fjende
komme mellem os og Gud.
Snart skal verdens stolte riger
være knust på Herrens bud.

275. Tænker jeg på

Tænker jeg på, hvad Herren har gjort,
synes det mig ufattelig stort.
At jeg er en i den lille hjord,
som Jesus har vundet på jord.

En af de få, Gud tog imod.

En af de små, hos hyrden god.

Er jeg med ham i livets land:

Trofast, nådig er han.

Det at jeg hørte kaldelsens røst,
og var den lydig, giver mig trøst,
Mange får kaldet, men bare få
er villig, med Jesus at gå.

Min del er Herren, siger min sjæl.
Snorene faldt mig lifligt og vel,
og frelsens bæger, tage jeg vil
med alt, som i det hører til.

Jesus som leder, stoler jeg på.
Og når mit livsløb ende jeg må,
skal jeg hos ham og Faderen bo,
og nyde den liflige ro.

276. Jeg har i dag

Jeg har i dag for Gud at virke her.
Jeg har i dag, så ved jeg ikke mer.
Ved ej om morgensol jeg atter ser,
jeg har i dag for Gud at virke her.

Jeg har i dag at synge frydesang.
At sprede livets lys ved harpens klang.
At hjælpe vaklende i deres gang,
jeg har i dag at synge frydesang.

Jeg har i dag at vise kærlighed.
I andres nød at bære byrden med.
Og i det godes værk at blive ved,
jeg har i dag at vise kærlighed.

Jeg har i dag, så ved jeg ikke mer
Om jeg, når solen daler, borte er,
hvad siger da min Mester til mig der!
jeg har i dag så ved jeg ikke mer.

277. Kærlighed er stærk

Kærlighed er stærk som døden.
Gud er kærlighed vi ved.
Kærlighed som morgenrøden
jager mørkets nat afsted.
Kærlighedens magt sig viser
i Guds skabergerning stor.
Alt hans værk dets skaber priser,
himmel skabte han og jord.

Kærlighed fra himlens rige
kom til jorden ved Guds søn.
Herlig mer end ord kan sige,
glans fra evigheden skøn.
Egenvilje, egennytte
fandtes ikke i Guds lam.
Kærlighedens bånd vil knytte
Herrens folk til e` t i ham.

Kærligheden bar det onde,
hån og spot og korsets død.
Disse magter ikke kunne
slukke kærlighedens glød.
Ubesejret kom fra graven
kærlighedens fyrste ud.
Han, hvis blodsved faldt i haven,
gav os kærlighedens bud.

278. Har vi lyse glædens dage

Har vi lyse glædens dage,
ved Guds velbehag at smage,
Fri for alt, som kunne plage,
Må vi bede.

Er vort hjerte dybt bedrøvet,
bøjet, sønderknust i støvet.
Altid, når vi bliver prøvet,
kan vi bede.

Når os mørkets fyrste truer,
og vi for hans vælde gruer,
da ej andet håb vi skuer
end at bede.

Tynger korset vi må bære,
fristes vi at lade være,
Må af Jesus da vi lære
ret at bede.

Gud, som har et åbent øre,
han vil vore bønner høre.
Svage vil han stærke gøre,
om vi beder.

279. Zions herlighed os glæder

Zions herlighed os glæder.
Zions folk, betænk en stund,
de som kæmped for dens hæder.
Husk vi står på hellig grund.
Sjæle tro, som svigted ikke,
vagt ved Zions porte stod.
Vi krystalklart vand kan drikke,
der ved livets klare flod.

Mange, som i dag er borte,
gav sig selv at tjene der.
For de havde Zions porte
mer end jordens skatte kær.
Lad os prise vor genløser,
han som gav sit dyre blod.
Nu af nådens væld vi øser,
der ved livets klare flod.

Lad os Davids mod ej glemme,
han som værned Zions stad.
Han som kunne harpen stemme,
lindre hjerter, når han kvad.
De filistres grumme hære
måtte falde for hans fod.
Zion stråled' til Guds ære,
der ved livets klare flod.

Vi velsigner Zions sønner,
de som villigt ofrer sig.
Ved at Herren dem belønner,
som for fjenden viger ej.
Lad os trofast stå dem bi, der,
og stå fjendens magt imod.
O, at bo for alle tider,
der ved livets klare flod.

280. Hjælp Jesus mig

Hjælp Jesus mig at jeg af dig må lære
at leve som du leved her på jord.
Så jeg som dig kan leve til Guds ære,
og daglig ledes ved dit sande ord.
I sorg og glæde må du altid være
mit livs eksempel, o min Herre stor!

Hjælp Jesus mig at jeg som dig må vandre,
og ydmygt følge dig på livets vej,
selv om den synes mørk, at ej forandre
men bare tillidsfuldt at gå med dig.
Jeg ved, at dette vil jeg aldrig angre.
Med dig ved hånden, da jeg frygter ej.

Hjælp Jesus, at din kærlighed må røre
mig til at elske, som du elsket har.
I alt jeg måtte sige eller gøre,
at Kristi sind må blive åbenbart
Og må i lydighed din røst jeg høre,
så fredens vej jeg altid skuer klart

Hjælp Jesus, at jeg altid har for øje
som dig at daglig dø til selvets bud.
I selvornægtelse, og under møje,
kan livets sande frugter vokse ud,
Som evigt Herre, vil dit navn ophøje,
og klæde vil din brud i herligt skrud.

281. Guds udvalgte

Guds udvalgte, kaldet, godkendt,
tanke skøn til ydmyg sjæl.
Det til troskab mig ansporer
så jeg villig gør min del.

*O, af Gud at være godkendt,
leve til hans velbehag.
Måtte det min higen være,
hele livets virkedag.*

Liflig tanke når jeg mindes,
da Guds fred blev skænket mig,
Det gav ro og trøst i hjertet
mig bevarer på Guds vej.

Herrens yndest over hjemmet,
om det end så ringe er,
bringer himmelsk lys og glæde
just fordi min Gud er der.

tune→ Reapers

282. Vi, Herre, er forsamlet

Vi, Herre, er forsamlet
som ringe, svage får.
Er verden end imod os
vi ved, du alt formår.
I tro og tillid, Herre,
vi stoler på dig kun.
Må du os nåde skænke
og signe denne stund.

Vi ved, at du o Herre,
sagtmodig, ydmyg var.
Du stoled på din fader,
når lidelser du bar.
Vi ved du måtte prøves,
da du gik livets vej.
Til dine egne sagde:
“Frygt ikke, følg kun mig.”

Hvad du dem lærte, Herre,
du os jo lære vil,
at vi med dig skal vandre,
så går vi ikke vild.
Vi villig med dig lider,
for verden frygter ej.
Hvad end vi måtte miste,
vi får vor løn hos dig.

Vi venter på din genkomst,
og tiden snart er nær
Den hele skabning sukker
under sin byrde svær.
Vor længsel er at se dig
som konge på vor jord,
når gråd til sang skal vendes
og sorg til glæde stor.

composer→ S. S. Wesley
tune→ “Aurelia”

283. Herre, min skaber

Herre, min skaber som ler i din hånd vil jeg være.
Dan du mit liv, o min Gud som et kar til din ære.
Må jeg din søn følge i lys og i løn,
blive en pryd for hans lære.

Gør mig sagtmødig og mild, som du selv var hernede.
Fjern al uvillighed, hjælp mig at lyde med glæde.
Alt, som er hårdt, Gud fra mit hjerte tag bort.
Lær mig i ydmyghed bede.

Du, som begyndte i mig, Gud, din gerning fuldende.
Hvad jeg skal gennemgå må det min hu til dig vende.
Rens og tilgiv, indseglet sæt på mit liv.
At det med sejren må ende.

Ildprøver sikkert vil komme engang til os alle.
Herlighedsglansen kun lidelsens ovn vil fremkalde.
Gør mig bevidst, alt hvad det gælder til sidst.
Lad mig i mismod ej falde.

Medens du taler, o Gud, må mit hjerte du røre.
Frels mig fra alt, som mig hindrer din stemme at høre.
Gud, må din ånd, lede min tanke og hånd.
Daglig dit værk du fuldføre.

284. Aldrig skal du tabe modet

Aldrig skal du tabe modet,
hvis du handler ret,
Gud i alt vil lede, selvom
kampen ej er let.
Fjender, som vil stå imod dig,
deres fald er nær,
den, som frygter Gud, vil sejre
over mørkets hær.

*Aldrig skal du tabe modet,
altid tro forbliv.
Læg dit liv på Herrens alter,
ham dit bedste giv.*

Aldrig lad dit hjerte ængstes,
synes vejen lang.
Så i håb, og du vil høste
løn med frydesang.
Løfterne han aldrig svigter,
trofast er vor Gud,
følg kun—fast i tro, tålmodig
lydig, på hans bud.

Aldrig vend dit blik tilbage
i din stræben frem,
hav det fast mod målet rettet,
mod din faders hjem.
Synes det dig end forgæves,
vælt på ham din sag,
alle sorgerne forsvinde
vil, på Herrens dag.

Aldrig lad din hånd da synke,
arbejdet er stort.
Hør Guds stemme til dig lyder:
“Tiden er så kort,
løft dit blik og se, hvor marken
moden er til høst.”
Giv dit liv og dine evner,
lyt til Herrens røst.

285. O nye Jerusalem

O nye Jerusalem—evige stad.
Vi skimter din glans i det fjerne.
Mod dig vi stunder og vandrer fremad.
Os leder en lysende stjerne.

Den herlige stad som har gader af guld.
Af kostbare stene den funkler.
Med perleporte,—af salighed fuld,
og intet dens skønhed fordunkler.

Der Gud med sit folk skal i kærlighed bo,
og ingen slags ondt har til huse,
men idel lykke, med glæde og ro,
og jublende lovsang skal bruse.

O, må vi ej lokkes af tomhed og tant,
at slippe vor stjerne af syne.
Men vogte skatten, den dyre, vi fandt,
til brudgommen kommer i skyerne.

286. O, vor fader i det høje

O, vor fader i det høje
som i himlen bor.
Du som råder med dit øje,
dine børn på jord.
Må du denne stund velsigne,
og os være nær.
Lære os din søn at ligne
i vor ånd og færd.

Visdoms fader, i din nåde
led os ved din ånd.
At den må iblandt os råde
nu i fredens bånd.
Må du vore sjæle kvæge,
mens vi taler, be'r.
Vore brist du også læge.
Du som alting ser.

Almagts fader, du som byder
over hav og land.
Dig som himmelmagter lyder,
du os hjælpe kan.
Må du styrke i din vælde
dine svage små.
Give kraft at fjender fælde,
som vil os modstå.

Kære fader, når din stemme
til os lyder klar.
Hjælp os da at ikke glemme,
hvad du talet har.
Må ved os du blive æret.
Måtte andre se
at vi har med Jesus været.
Fader lad det ske.

287. Har du det hørt

Har du det hørt, hvorledes kærligheden,
fik e`n at gå i døden for din sjæl.
Fra magt og værdighed i herligheden
han kom til jorden som en ringe træ.
O, aner du hvorfor hans hjerte blødte.
Hvorfor han ville tåle vore kår,
skønt de han elsked med foragt ham mødte,
dog er der lægedom for alle ved hans sår.

*Kun e`n kan løse livets dunkle gåde.
Kun e`n kan lindre verdens bitre nød.
Gud sendte e`n i miskundhed og nåde.
Guds søn alene er vort håb i liv og død.*

Sig tror du da på ham,—hvad han forkyndte.
At Gud sin vilje gjorde kendt ved ham.
At vi må holde fast, hvad han begyndte,
thi for vor skyld han blev Guds offerlam.
Han kalder dig.—Er du bevæget blevet,
at lægge helt din vilje i hans hånd,
så at du får dit navn i himlen skrevet
og bliver løst og fri fra verdens trællebånd.

288. En dyb og stille glæde

En dyb og stille glæde
min sjæl i Jesus har.
Han som har taget sæde
på tronen hos sin far.
Og der fra lysets rige
en rigdom kommer ned
af gaver uden lige,
som vi velsignes med.

En dyb og stille glæde
det er at se på jord,
dem som i tro vil træde
i Jesu sande spor.
Som ser med salvet øje
og ledes af Guds ånd:
Som sig tilsammen føje
i kærlighedens bånd.

En dyb og stille glæde
det er at tænke på,
at Gud en gang vil klæde
til højtid sine små.
Så de i glans og ære
kan prise det Guds lam.
Og da for altid være
i livets land med ham.

tune→ Rutherford

289. Til hvem, o Herre

Til hvem, o Herre, skal vi gå,
med alt som hjertet ængste må.
Her råder synd og nød på jord,
men du har livets sande ord.

Til hvem, o Herre, skal vi gå,
for syndstilgivelse at få.
Til dig vi kommer i vor nød.
Du soned synden ved din død.

Til hvem, o Herre, skal vi gå,
når vi må lidelser udstå.
Du smertens mand, os vel forstår,
hos dig vi trøst og lindring får.

Nu dig, Guds søn, vi kommer til,
vi tro og sande være vil.
I kærlighed at tjene her.
Du, vore hjerters brudgom er.

290. Frem foran Guds nådes trone

Frem foran Guds nådes trone,
atter træder vi.
Verdens lyst vil da fortone
sig, som mørkets sti,
mens den fred, som Herren giver
sænkes til os ned.
Mere klart hans lys da bliver,
så hans viljes vej vi ved.
Må vor Gud komme nær!
Må hans ånd iblandt os råde,
når hans hjælp vi søger her.

Fjenden ofte os hjemsøgte,
hjælp fra Gud vi fik.
Han vil sine egne røgte.
Han foran os gik.
Nogle ej iblandt os findes,
Gud dem tog til sig.
Fjendens magt vi også mindes,
nogle drog sin egen vej.
Må vor Gud komme nær!
Må han os igen fornye,
så vi får ham mere kær.

Tiden her vil spildt ej være,
når Gud dækker bord,
Giver brød til dem som ære
vil hans navn på jord.
Sjælens savn og hunger stilles,
glædens kalk vi får.
Fra hverandre må vi skilles
hver til sit vi atter går.
Må vi Gud søge mer!
Stadig nærmere ham komme,
så vi klarere ham ser.

Livets dag vil hurtigt svinde,
mens vi vejen går.
Livets krone vil vi vinde,
når til ham vi når.
Snart vor livsdag helt er svundet,
vi hans åsyn ser,
al vor sorg er da borttrundet,
jubelsang frembryder der.
Da er Gud altid nær!
Al hans herlighed vi skuer,
og skal aldrig skilles mer.

291. Sønderknuste skår vi ser

Sønderknuste skår vi ser,
salvekrukken knustes der.
Varsomt træd! Fra disse skår
duft af salve Kristus når.

Spredt på marken knuste kar;
der, hvor sejren vundet var.
Kristus mindes lysets skær
ved de knuste skår af ler.

Nær ved kilden, knust i grus,
ligger mangt et Herrens krus,
brugt af ham i miskund stor.
Varsom!—det er hellig jord!

Var vi ej, hvor salven flød;
ej hvor kamptrompeten lød.
Lad os mindes ofrets værd;
ej foragte “skår af ler.”

292. Min tak fra hjertedybet strømmer ud

Min tak fra hjertedybet strømmer ud,
for nåden, som jeg daglig får fra Gud.
Han giver kraft, så jeg hver dag igen
kan kæmpe kampen og få sejr ved den.
I hjertet fred jeg har, når blot jeg ved:
Han styrke vil min sjæl i kærlighed.

*Han, som jo ved, jeg prøvet er og svag
vil give kraft og styrke dag for dag.
Mit hjerte hvile får ved Herrens ord:
"Min nåde er dig nok, min magt er stor."*

Når prøvelser jeg møder på min vej,
til bøn i løndom han da leder mig.
Og mens jeg foran nådetronen er,
jeg trygt, i stilhed, venter på ham der.
Fra synd og frygt jeg renses da igen,
klart ser jeg vejen og kan vandre den.

I denne onde verden skuer jeg
det, som vil hindre og forblinde mig.
Jeg derved drives nærmere til Gud,
hvor nådens væld til mig kan strømme ud,
så jeg i alt kan holdes ren og sand
på vandringen med kurs mod livets land.

Jeg ønsker leve så det kendes må,
at nådens kraft jeg daglig bier på,
så hver en træt og frygtsom sjæl, jeg ser,
af nederlaget tynget mer og mer
kan se i mig, at Gud på livets sti,
vil give sejr ved nåde rig og fri.

293. Gud mit hjertes trang du kender

Gud mit hjertes trang du kender,
ydmygt beder jeg til dig.

I din nærhed her jeg venter,
tal i dag igen til mig.

Efter dig mit hjerte længes,
lad mig komme til dit bord.

Du tilfreds mit hjerte stiller
og jeg mættes ved dit ord.

Gud mit hjertes trang du kender,
ved din hjælp jeg lyde kan.

Må jeg, fri fra selvets trældom,
vandre frem mod livets land.

Du min svaghed ser, o Herre,
når jeg fristes tag min hånd.

Gør mig mere ren, lig Jesus,
led mig daglig ved din ånd.

Gud mit hjertes trang du kender,
du som høre vil min bøn,

og i kærlighed og nåde
gav for os din egen søn.

Han som selv har vejen vandret
og kan altid mig forstå.

Under striden frem mod målet
må jeg altid med ham gå.

294. Der er en vej—den smalle vej

Der er en vej—den smalle vej,
som leder til liv hos Gud;
en vej i fred og hellighed
i kærligheds store bud.

*Den signede vej jeg ønsker, o Gud,
at finde og vandre på.
O, hør min bøn og hjælp mig til
den smalle vej at gå.*

Der er en vej, en ydmyg vej,
en sandheds og nådens vej,
en vej i Guds retfærdighed,
hvor selvished trives ej.

Der er en vej, en fuldkommen vej;
Guds egne bli'r ført derpå;
og de som lider nu med ham
skal evighedskronen få.

Men skal vi vandre livets vej,
fornægte os selv vi må.
Kun rene hjerter, Gud har sagt,
ad sandhedens vej kan gå.

295. Ydmygt ved din nådestol

Ydmygt ved din nådestol,
vi dig søger livets sol.
Du som kender hjertets nød
bryd nu til os livets brød.

*Kære Fader vær os nær,
vederkvæg os hver især.
Lad din ånd nu sænke sig,
som en due ned fra dig.*

Bede ret vi ej forstår,
ånden selv i forbøn går.
Kære Gud kom os i hu,
åndens attrå kender du.

Vi vil takke dig vor Gud,
som vor skyld har slettet ud.
Jesus gav sit dyre blod,
korsets lidelse udstod.

Legeme og sjæl og ånd,
alt vi lægger i din hånd.
Giv os kraft så vi hver dag,
vandre kan til dit behag.

296. Mit hjerte hviler

Mit hjerte hviler hos dig, Gud;
jeg takker dig med sang.

Alt godt til mig ved dine bud
fra livets kilde sprang.

Kun du, o Gud, med gode ting
kan fylde støvets kar.

For glæden, jeg i verden fandt,
min tørst ej slukket har.

Min tørst er efter himmelsk liv,
fra kilden hos dig, Gud.

Din kærlighed jeg ønsker få,
som evigt strømmer ud.

Du i min mund en sang har lagt
af glæde ny og stor,

og nåde rig du give vil,
når på dit navn jeg tror.

Jeg takker dig, o Gud, i dag
for nøden, som mig drev

at søge ind på livets vej,
hvor du min hjælper blev.

Din søn for mig udgød sit blod
og vandt mig himlens fred.

Den arv, som venter dem, som tror,
er blevet min derved.

Mit hjerte hviler hos dig, Gud;
du værner om mit liv.

Du er min del evindelig,
din ledelse mig giv.

Ja, led mig på din vej, indtil
jeg med de frelste hist

skal synge lammets nye sang
med fryd hos dig til sidst.

297. Hvor du end går

O Herre, jeg ved, hvordan livet du gav
for menneskers frelse fra død og fra grav,
jeg derfor vil juble, du alting formår;
Guds lam, jeg vil følge dig, hvor du end går.

*Hvor du end går, ja hvor du end går;
Guds lam, jeg vil følge dig, hvor du end går.*

I medgangens dage når himlen er klar,
og glæde i stort og i småt jeg da har,
jeg synger: hvor liflige er mine kår.
Guds lam, jeg vil følge dig, hvor du end går.

Men modgangen kommer, når mindst jeg det tror,
og angsten i hjertet vil vokse sig stor.
Om korset mig trykker, om kampen er hård,
Guds lam, jeg vil følge dig, hvor du end går.

Snart striden får ende, og landet jeg ser,
hvor syndens bedrag skal ej hindre mig mer;
hvor korset jeg lægger, og kronen jeg får;
Guds lam, jeg vil følge dig, hvor du end går.

298. Lad træet stå

“Lad træet stå endnu et år,”
så vingårdsmanden beder,
“jeg gøre vil hvad jeg formår,
om du det nådigt freder.”

*“Et år, et øjeblik endnu,”
hans bøn så kærligt lyder
for træet,—og måske er du
det træ, som intet yder.*

Og se, han ingen møje sky’r,
han graver og han gøder;
fra aften sent til dagen gryr,
hans hjerte ofte bløder.

Men troens frugter kommer ej,
og vingårdsmanden sørger,
når høstens herre viser sig,
og ham alvorligt spørger.

Da lyder ordet: “Hug det om!”
og som det er det falder.—
Tag vare dog derpå—og kom
til Jesus, når han kalder.

299. Jeg kan ej se langt frem

Jeg kan ej se langt frem på livets vej;
et skridt ad gangen, det er nok for mig.
Det er Guds vilje at jeg trygt skal gå;
han går foran, og jeg ham følge må.

*Det næste skridt, er alt jeg ønsker se,
det næste skridt, jeg ængstes ej for det.
Han leder mig, så trygt jeg vandre kan,
om end min fremtid ligger skjult foran.*

Mit hjerte hviler trygt trods larm og strid,
når jeg til Gud har fæstet al min lid.
Når han mig leder med sin milde røst,
mit hjerte glædes, og jeg finder trøst.

Jeg skridt for skridt vil følge Jesu spor,
på vejen som han banede på jord.
Jed trygt vil følge ham fordi jeg ved,
han leder mig til Himlens herlighed.

300. Jeg elsker min Gud

Jeg elsker min Gud, thi han hørte min røst.
Han bøjed sit øre og gav mig sin trøst.
Retfærdig er Herren, barmhjertig vor Gud.
Fra trængslen og nøden han førte mig ud.

O, vend blot tilbage, min sjæl til din ro;
thi Herren vil vogte enfoldiges bo.
Endskønt jeg var ringe, dog frelste han mig;
min sjæl, se hvor Gud har gjort vel imod dig.

Han fried min sjæl ud fra dødsrigets kald,
mit øje fra gråd og min fod ud fra fald.
Jeg vandrer for Gud i de levendes land.
Jeg tror helt og fast på hans kærlighed sand.

Hvorledes, o Gud, skal jeg gengælde dig
for alle velgerninger, gjort imod mig.
Dit bæger til frelse jeg tager i favn,
jeg løfter vil indfri og prise dit navn.

301. Jesus nu kalder

Jesus nu kalder med inderlig stemme,
kalder på dig og på mig.
Porten er åben, han venter derhjemme,
venter på dig og på mig.

*Kom hjem, kom hjem
kom til dit himmelske hjem.
Jesus dig kalder med inderlig stemme,
lad ham dog lede dig hjem.*

Hvorfor dog tøve når Jesus indbyder?
kalder på dig og på mig.
Han er dig nådig, om du ham adlyder.
nådig mod dig og mod mig.

Tiden er kort, og så snart er den omme,
omme for dig og for mig.
Skyggerne længes, og natten vil komme,
komme for dig og for mig.

O, hvilken kærlighed, han tog vor brøde,
tog den for dig og for mig.
Synden blev sonet, da han for os døde,
døde for dig og for mig.

author→ W. L. T.

composer→ Will L. Thompson

302. Jesus dig indbyder

Jesus dig indbyder,
hører du hans røst?
Om du ham adlyder,
finder sjælen trøst.
Kom, han nådigt skænker
dig et evigt liv,
bryder dine lænker,
kom, og hos ham bliv!

Jesus dig vil tvætte
i sit eget blod,
al din skyld vil slette;
o, om du forstod!
Kom med al din byrde,
kom just som du er,
han, den gode hyrde,
har dig jo så kær!

Jesus dig vil lede
frem på livets vej.
Kom, er du ej rede?
Se han venter dig!
Vil med ham du vandre,
bliver byrden let,
og du hjælper andre
til at følge ret.

Jesus dig advarer:
"Syndens sold er død,
og i fjendens snarer
findes sorg og nød.
Jeg din synd har båret
og har døden smagt,
jeg for dig blev såret
kom, det er fuldbragt!"

author→ S. Jones
composer→ H. J. E. Holmes
tune→ Malling

303. Ej anerkendt

Ej anerkendt jeg med Jesus vil gå,
villigt og glad vil mit liv jeg udså.
Sår jeg i ånden, i tro holder ud,
kronen jeg vinder derhjemme hos Gud.

Ej anerkendt såsom Jesus ej var,
korset jeg bærer, som Jesus det bar.
Han skal ophøjes, og jeg bringes ned,
jeg vil ej hindre, men selv virke med.

Ej anerkendt er min higen på jord
efter den herlighed evig og stor.
Jesus forstår mig, og det gør mig glad;
jeg bærer korset trods menneskers had.

Ej anerkendt følger jeg, hvor han går.
Kun gennem Jesus jeg glæde opnår.
Lig hvedekornet mit liv gi'r jeg hen;
om jeg end dør, skal jeg opstå igen.

composer→ F. G. Geue

304. Hvad morgendagen med

Hvad morgendagen med sig føre vil,
er skjult for os i dag;
men Gud vil give kraft og styrke til
at virke for hans sag.

*I kærlighed har Herren skjult vor fremtid,
som han holder i sin hånd.
Han ved, hver dag har nok med sine byrder,
han vil styrke med sin ånd.*

Vi vandrer ej i skuen, men i tro
på kærlighedens vej.
Vi tvivler ej, vor tro vil bygge bro
til fred for dig og mig.

De farer, som så ofte skjuler sig
langs vejen, som vi går,
er kendt af Gud, og han befrier dig,
når fjenden mod dig står.

Når livets himmel synes mørk og grå,
vi hører Herrens røst:
"For lys og glæde mørket vige må!"
Guds løfter bringer trøst.

305. Mange veje

Mange veje kan du vælge,
i dit jordlivs dag så kort,
hvorved du din sjæl kan sælge,
og i trældom ledes bort.

*Jesus Krist sit liv har givet,
så at du, som ej har let
ved de mange valg i livet,
dog er fri at vælge ret.*

Mange veje synes rette
målt med jordisk alen ud.
Du kan synes, de er lette,
men de leder ej til Gud.

Vælg på jord ej blot det lette,
som vil skuffe dig til sidst.
Vælg, o ven, Guds vej den rette,
som af Jesus er dig vist.

306. Min Gud og Jeg

Min Gud og jeg fortroligt samfund ejer,
som venner frem på vejen vandrer vi.

Jeg stoler på, han leder mig til sejer,
hans trygge nærhed giver dagen glans.

Jeg stoler på, han leder mig til sejer,
hans trygge nærhed giver dagen glans.

Den frelse, han i kærlighed mig viser,
ej nogen på vor jord fuldt fatte kan.

Helliget Gud – af hjertet jeg ham priser,
jeg uden frygt kan vandre vejen sand.

Helliget Gud – af hjertet jeg ham priser,
jeg uden frygt kan vandre vejen sand.

Min Gud og jeg vil altid vandre sammen,
os intet jordisk mere skille kan.

Min hånd i hans til livets sidste amen
mig løfter ind i himlens fædreland.

Min hånd i hans til livets sidste amen
mig løfter ind i himlens fædreland.

307. Jeg ved, at Jesus har mig kaldt

Jeg ved, at Jesus har mig kaldt,
for mig er han nu blevet alt,
min trætte sjæl har fundet fred,
hans vilje jeg nu glædes ved.
Så syng, min sjæl, en liflig sang,
de bånd, som bandt min sjæl, jo sprang.
På Herrens bud nu følger jeg,
for evigt han skal eje mig.

*Han viste mig sin kærlighed,
og gav min sjæl et tilflugtssted.
Han i sit samfund tog mig ind,
hos Jesus fandt jeg fred i sind.*

Hans kærlighed mit hjerte vandt,
for satans pil jeg tryghed fandt.
Ej mer jeg vandre vil i synd,
dit gode ord for mig forkynd.
Til Jesus alt nu bringer jeg,
han vil for evigt hjælpe mig.
Jeg føler trygt min hånd i hans,
hvor stråler skønt hans åsyns glans.

Jeg følger ham, Guds rene lam,
indtil jeg fyldes helt af ham.
Jeg vandrer hans fuldkomne vej,
som Jesus er, så bliver jeg.
Engang vil jeg til målet nå,
og ind i evigheden gå.
Når livets rejse slutter her,
en lykke stor at se ham der.

author→ S. Jones

composer→ Ira D. Sankey